cartea 2 din memoriile unui vampir

iubită

Iubită

(cartea 2 din memoriile unui vampir)

Morgan Rice

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri şi autoarea bestsellerurilor USA Today din seria epică şi fantastică INELUL VRĂJITORULUI, cuprinzând şaptesprezece cărţi; #1 bestseller cu seria MEMORIILE UNUI VAMPIR, care cuprinde unsprezece cărţi (şi mai urmează); seria de bestselleruri #1 TRILOGIA SUPRAVIEŢUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărţi (şi mai urmează); şi noua serie epică şi fantastică REGI ŞI VRĂJITORI, care cuprinde trei cărţi (şi mai urmează). Cărţile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediţii audio şi tipărite, iar traduceri ale acestora sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TRANSFORMATĂ (Cartea 1 din Memoriile unui vampir), ARENA UNU (Cartea 1 din Trilogia supravieţuirii), CALEA EROILOR (Cartea 1 din inelul vrăjitorului), şi MĂRIREA DRACONILOR (Cartea 1 din seria Regi şi vrăjitori) sunt fiecare disponibile ca download gratuit de pe Google Play!

www.morganricebooks. corn pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicaţia, pentru a afla ultimele noutăţi, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook şi Twitter şi pentru a păstra legătura!

Laude selecte pentru MEMORIILE UNUI VAMPIR

„O carte care rivalizează cu AMURG şi JURNALELE VAMPIRILOR, şi una care te va face să nu vrei să laşi cartea din mână până la ultima pagină! Dacă îţi plac aventura, dragostea şi vampirii, această carte este pentru tine!”
-Vampirebooksite.com (despre Transformată)

„Rice face o treabă excelentă atrăgându-te de la început în poveste, utilizând o mare calitate descriptivă care transcende simpla zugrăvire a decorului.... Frumos scrisă şi extrem de rapid de citit.”
-Black Lagoon Reviews (despre Transformată)

„O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună dând poveştii o întorsătură interesantă...Proaspătă şi unică. Seria se concentrează în jurul unei fete... o fată extraordinară!...Uşor de citit, dar cu acţiune extrem de rapidă... Evaluat Audienţă Generală.”
-The Romånce Reviews (despre Transformată)

„Mi-a captat atenţia de la început până la sfârşit şi n-am mai putut s-o las din mână... .Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acţiune chiar de la început. Nu te plictiseşti nicio clipă.” -Paranormal Romånce Guild (despre Transformată)

„Plină până la refuz de acţiune, idilă, aventură şi suspans. Puneţi mâna pe această carte şi vă veţi îndrăgosti încă o dată.”
-vampirebooksite.com (despre Transformată)

„O intrigă minunată, şi aceasta a fost mai ales tipul de carte pe care îţi va fi greu s-o pui jos seara. Finalul a fost o situaţie pe muchie de cuţit, atât de spectaculoasă încât veţi dori imediat să cumpăraţi cartea următoare, doar pentru a vedea ce se întâmplă.”
-The Dallas Examiner (despre Iubită)

„Morgan Rice se dovedeşte din nou a fi o povestitoare extrem de talentată....Va atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii tineri ai genului vampiri / fantastic. Acesta s-a încheiat cu o situaţie neaşteptată, pe muchie de cuţit, care te lasă şocat.”
-The Romånce Reviews (despre Iubită)

Cărţi de Morgan Rice

REGI ŞI VRĂJITORI

MĂRIREA DRAGONILOR (Cartea 1)
MĂRIREA VITEJILOR (Cartea 2) POVARA ONOAREI (Cartea 3) FĂURIREA BRAVURII (Cartea 4)

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)
MARŞUL REGILOR (Cartea 2)
SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3) STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4) JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)
ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6) RITUALUL SĂBIILOR (Cartea 7) CHEZĂŞIA ARMELOR (Cartea 8)
UN CER DE VRĂJI (Cartea 9)
O MARE DE SCUTURI (Cartea 10)
O DOMNIE DE OŢEL (Cartea 11) TĂRÂMUL DE FOC (Cartea 12) DOMNIA REGINELOR (Cartea 13) JURĂMÂNTUL FRAŢILOR (Cartea 14) VISUL MURITORILOR (Cartea 15) TURNIRUL CAVALERILOR (Cartea 16) DARUL BĂTĂLIEI (Cartea 17)

TRILOGIA SUPRAVIEŢUIRII

ARENA UNU: VÂNĂTORII DE SCLAVI (Cartea 1) ARENA DOI (Cartea 2)

MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)
IUBITĂ (Cartea 2)
TRĂDATĂ (Cartea 3) PREDESTINATĂ (Cartea 4)
DORITĂ (Cartea 5)
LOGODITĂ (Cartea 6)

PROMISĂ (Cartea 7)
GĂSITĂ (Cartea 8)
REÎNVIATĂ (Cartea 9) RĂVNITĂ (Cartea 10) SORTITĂ (Cartea 11)

Descarcă acum cărţile lui Morgan Rice books pe Plav!

KINGS AND SORCERERS

2k

THE SORCERER'S KING

Ej&EI Z J i

aD^isaiă

”

THE SURVIVAL TRILOGY

if

■tfie Vampire journaîs

»jinnn n

Ascultați seria MEMORIILE UNUI VAMPIR în format de carte audio!

Acum disponibilă pe:

Amazon
Audible
ITunes

CUPRINS

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
SASE
ŞAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ŞAISPREZECE
ŞAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI SI
UNU DOUĂZECI
SI DOI DOUĂZECI
SI TREI
DOUĂZECI SI
PATRU DOUĂZECI
SI CINCI
DOUĂZECI SI
SASE DOUĂZECI

SI ŞAPTE
DOUĂZECI SI OPT
DOUĂZECI SI
NOUĂ

Copyright © 2011 Morgan Rice
Toate drepturile rezervate. Cu excepţia cazurilor permise de Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicaţie nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licenţiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-aţi dori să împărţiţi acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziţionaţi câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiţi acest e-book şi nu l-aţi cumpărat, sau nu a fost achiziţionat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl retumaţi şi să achiziţionaţi o copie proprie. Vă mulţumim că respectaţi munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, afacerile, organizaţiile, locurile, evenimentele şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt utilizate Acţionai. Orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, este o simplă coincidenţă.

Fapte:

în Salem, în 1692, o duzină de adolescente, cunoscute sub numele de „chinuitele”, au fost afectate o boală misterioasă, care le-au făcut să devină isterice şi să acuze, în mod independent, că vrăjitoarele locale le chinuiau. Aceasta a dus la procesele vrăjitoarelor din Salem.

Boala misterioasă care le-a cuprins pe aceste adolescente nu a fost niciodată explicată, până în ziua de azi.

„Azi noapte ea a visat că mi-a văzut
statuia, Care, ca o fântână cu o sută de
guri,
Lăsa să curgă sânge curat: şi mulţi
Romani lacomi Veneau zâmbitori şi-şi
înmuiau mâinile în ea:
Şi ea crede acestea a fi semne şi
prevestiri,
Şi rele iminente ...”

-William Shakespeare, *Julius Caesar*

UNU

Valea Hudson, New York (în prezent)

Pentru prima dată de mai multe săptămâni, Caitlin Paine se simţea relaxată. Stând confortabil pe podeaua micului hambar, se lăsă pe spate pe un balot de fân şi răsuflă. Un foc mic ardea în şemineul de piatră la vreo zece paşi; tocmai adăugase un buştean, şi se simţea bine auzind trosnetele lemnului. Martie încă nu se terminase şi în seara asta era deosebit de rece. Fereastra de pe peretele îndepărtat oferea o imagine a cerului de noapte, şi putea vedea că zapada încă se aşternea.

Hambarul era neîncălzit, dar ea stătea destul de aproape de foc şi căldura sa ajuta contra frigului. Se simţea foarte confortabil, şi îşi simţea pleoapele devenind tot mai grele. Mirosul focului domina hambarul, şi în timp ce ea se lăsa un pic mai pe spate, putea simţi tensiunea începând să-i părăsească umerii şi picioarele.

Desigur, adevăratul motiv pentru senzaţia ei de pace, ştia, nu era focul, sau fânul, sau chiar adăpostul hambarului. I se datora lui. Caleb. S-a ridicat în şezut şi s-a uitat la el.

El era aşezat în faţa ei, la aproximativ cincisprezece paşi, într-o nemişcare atât de perfectă. Dormea, iar ea profitat pentru a-i studia faţa, trăsăturile perfecte, pielea palidă, translucidă. Nu mai văzuse niciodată o faţă atât de perfect cizelată. Era ireal, ca şi cum se uita la o sculptură. Nu putea înţelege cum de el a fost în viaţă timp de 3.000 de ani. Ea, la 18 ani, deja arăta mai în vârstă decât el.

Dar era mai mult decât faţa lui. Era un aer al lui, o energie subtilă pe care o emana. Un mare sentiment de pace. Când era în lângă el, ştia că totul va fi în regulă.

Era fericită că el era încă acolo, încă cu ea. Şi şi-a permis să spere că vor rămâne împreună. Dar, chiar în timp ce se gândea, s-a mustrat singură, ştiind că îşi provoca singură probleme. Tipii de genul ăsta, ştia, pur şi simplu nu stăteau prea mult într-un singur loc. Pur şi simplu nu era felul lor.

Caleb dormea atât de perfect, respirând aşa de uşor, încât îi

era greu să spună dacă el chiar era adormit. Plecase mai devreme, după cum spusese, să se hrănească. Se întorsese mai relaxat, cărând nişte buşteni, şi se gândise la o modalitate de a sigila uşa hambarului pentru a menţine afară vântul ce purta

zăpada. El a făcut focul, iar acum că era adormit, ea avea grijă să-l menţină aprins.

S-a întins şi a mai luat o gură din paharul de vin roşu şi a simţit cum lichidul cald o relaxa încet. Găsise sticla într-un scrin ascuns sub un teanc de fân; şi-a amintit când fratele ei mai mic, Sam, a ascuns-o acolo, cu luni în urmă, dintr-un capriciu. Ea nu bea alcool, dar nu a văzut nimic rău în câteva înghiţituri, mai ales după întâmplările prin care trecuse.

îşi ţinea jurnalul în poală, la o pagină nouă, un pix într-o mână şi paharul în cealaltă. îl ţinea aşa de 20 de minute acum. Nu avea nicio idee de unde să înceapă. Niciodată înainte nu avusese probleme să scrie, dar de data aceasta era diferit. Evenimentele din ultimele zile fuseseră prea dramatice, prea greu de procesat. Era prima dată când stătea liniştită şi relaxată. Prima dată când se simţea măcar un pic în siguranţă.

A decis că era mai bine să înceapă cu începutul. Ce se intamplase. De ce era aici. Chiar cine era. Avea nevoie să proceseze asta. Nu era sigură nici dacă ea însăşi mai ştia răspunsurile.

Până săptămâna trecută, viaţa era normală. De fapt începuse să-mi placă Oakville. Apoi Mama a venit ca o furtună într-o zi şi a anunţat că ne mutăm. Din nou. Viaţa s-a întors cu susul în jos, cum o făcea întotdeauna cu ea.

De data aceasta, a fost mai rău. Nu a fost o altă suburbie. A fost New York. Ca în oraşul New York. Şcoală publică şi o viaţă de beton. Şi un cartier periculos.

Şi Sam a fost supărat. Am vorbit despre a nu merge, despre a pleca de acasă. Dar adevărul era, nu aveam un alt loc unde să mergem.

Aşa că am mers cu ea. Amândoi am jurat în secret că, dacă nu ne place, vom pleca. Vom găsi un loc. Oriunde. Poate chiar vom încerca din nou să-l găsim pe tata, deşi amândoi ştiam că asta nu se va întâmpla.

Şi apoi s-a întâmplat totul. Atât de rapid. Corpul meu. Transformându-se. Schimbându-se. încă nu ştiu ce s-a întâmplat,

sau ce am devenit. Dar ştiu că nu mai sunt aceeaşi persoană.

îmi amintesc de noaptea fatidică în care a început totul. Carnegie Hali. întâlnirea mea cu Jonah. Şi apoi... pauza. Eu... .hrănindu-mă? Ucigând pe cineva? încă nu-mi amintesc. Ştiu doar ce mi-au spus. Ştiu că am făcut ceva în acea noapte, dar totul e în ceaţă. Orice aş fi făcut, încă simt ca un gol în stomac. N-aş vrea să fac rău nimănui.

A doua zi, am simţit schimbarea în mine. Am fost cu siguranţă din ce în ce mai puternică, mai rapidă, mai sensibilă la lumină. Am mirosit lucruri, de asemenea. Animalele se purtau ciudat în jurul meu, şi eu m-am simţit ciudat în preajma lor.

Şi apoi a fost mama. Mi-a spus că nu e mama mea adevărată, şi apoi a fost omorâtă de aceşti vampiri, cei care mă urmăriseră. N-aş fi dorit să o vad rănită aşa. încă mai simt că e vina mea. Dar, cu toate celelalte, nu pot să mă las să stărui pe asta. Trebuie să mă concentrez pe ceea ce este în faţa mea, pe ceea ce pot controla.

A fost şi capturarea mea. Acei vampiri groaznici. Şi apoi, evadarea mea. Caleb. Fără el, sunt sigură că m-ar fi ucis. Sau mai rău.

Sabatul lui Caleb. Neamul lui. Atât de diferiţi. Dar vampiri, totuşi.
Teritoriali. Geloşi. Suspicioşi. M-au dat afară, şi lui nu i-au dat de ales.

Dar el a ales. În ciuda a tot, el m-a ales pe mine. Din nou, el m-a salvat. El a riscat totul pentru mine. II iubesc pentru asta. Mai mult decât va şti el vreodată.

Trebuie să-l ajut la rândul meu. El crede că sunt aleasa, un fel de Mesia al vampirilor, sau ceva de genul. E convins că îl voi conduce la un fel de sabie pierdută, care va opri un război al vampirilor şi va salva pe toată lumea. Personal, eu nu cred asta. Oamenii lui nu cred asta. Dar ştiu că e tot ce are, şi că aceasta înseamnă lumea pentru el. Şi a riscat totul pentru mine, şi măcar atât pot să fac. Pentru mine, nu e nici măcar vorba despre sabie. Doar că nu vreau să-l văd plecând.

Aşa că voi face tot ce pot. Oricum, mi-am dorit întotdeauna să încerc să-l găsesc pe tatăl meu. Vreau să ştiu cine este el cu adevărat. Cine sunt eu cu adevărat. Dacă sunt cu adevărat jumătate vampir, sau jumătate om, sau orice altceva. Am nevoie de răspunsuri. Dacă nu e vorba de nimic altceva, trebuie să ştiu ce... devin

“Caitlin ?”

S-a trezit ameţită. S-a uitat în sus şi l-a văzut pe Caleb în picioare deasupra ei, cu mâinile lui odihnindu-se uşor pe umărul ei. A zâmbit.

„Cred că ai adormit”, a spus el.

S-a uitat înjur, a văzut jurnalul deschis în poală şi l-a închis. Şi-a simţit sângele năvălindu-i în obraji, sperând că el nu a citit nimic. Mai ales partea despre sentimentele ei pentru el.

S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a frecat ochii. Era încă noapte, iar focul încă ardea, deşi era mai mult jar. Şi el abia trebuie să se fi trezit. Se întrebă cât timp dormise.

„îmi pare rău", a spus ea. „Este primul somn în câteva zile."

El a zâmbit din nou, şi a traversat încăperea spre foc. A aruncat mai mulţi buşteni pe foc, şi ei au trosnit şi au şuierat, în timp ce focul a crescut mai mare.
A simţit căldura ajungându-i la picioare.

Stătea acolo, cu ochii în jos, la foc, şi zâmbetul lui s-a stins încet în timp ce se pierdea în gânduri. în timp ce se uita în flăcări, faţa îi era luminată de o strălucire caldă, făcându-l să arate chiar mai atractiv, dacă aşa ceva era posibil. Ochii lui mari, căprui, s-au deschis larg şi, în timp ce îl urmărea, şi-au schimbat culoarea în verde deschis.

Caitlin şi-a îndreptat spatele şi a văzut că paharul ei de vin roşu era încă plin. A luat o înghiţitură şi vinul a încălzit-o. Nu mâncase de ceva vreme, şi i s-a urcat direct la cap. A văzut cealaltă sticlă de plastic stând pe acolo şi şi-a amintit de maniere.

„Să-ţi torn un pic?" a întrebat ea, apoi a adaugat, nervos, „adică, vreau să spun, nu ştiu dacă bei -"

El a râs.

„Da, vampirii beau şi vin", a spus el zâmbind, şi a venit lângă ea şi a ţinut paharul în timp ce ea turna.

Ea a fost surprinsă. Nu de cuvintele lui, ci de râsul lui. Era uşor, elegant, şi părea să se estompeze uşor în cameră. Ca orice altceva despre el, era misterios.

S-a uitat în sus, în ochii lui atunci când el a ridicat paharul la buze, în speranţa că va privi înapoi în ochii ei.

El a făcut-o.

Apoi ambii s-au uitat în altă parte, în acelaşi timp. Ea şi-a simţit inima bătând mai repede.

Caleb s-a dus înapoi la locul lui, s-a aşezat pe paie, lăsându-se pe spate şi s-a uitat la ea. Acum el părea să o studieze. Se simţea stânjenită.

Şi-a trecut inconştient mâna peste haine şi şi-a dorit să fi purtat ceva mai frumos. Mintea ei se învârtea în timp ce încerca să-şi amintească ce purta. Undeva pe drum, nu-şi putea aminti

unde, s-au oprit pentru scurt timp într-un oraş anonim şi ea a intrat în singurul magazin de acolo – Armata Salvării – şi şi-a găsit nişte haine.

S-a uitat în jos cu groază, şi nici măcar nu s-a recunoscut. Purta blugi rupţi, decoloraţi, adidaşi cu un număr prea mari pentru ea şi un pulover peste un tricou. Peste ele, avea o haină spălăcită, de culoarea păstăilor de mazăre violet, cu un

nasture lipsă, care, de asemenea era prea mare pentru ea. Dar ţinea de cald. Şi acum, de asta avea nevoie.

Se simţea stânjenită. De ce trebuia ca el să o vadă aşa? Exact norocul ei ca prima dată când a întâlnit un tip care chiar îi plăcea, nici măcar să nu aibă oportunitatea de se îmbrăca bine. Nu exista vreo baie în acest hambar, şi chiar dacă ar fi existat, nu avea la ea produse de machiaj. Se uită din nou în altă parte, simţindu-se jenată.

„Am dormit mult timp?" a întrebat ea.

„Nu sunt sigur. Şi eu abia m-am trezit", a spus el, lăsându-se pe spate şi trecându-şi mâna prin păr. „M-am hrănit devreme în seara asta. M-a dat peste cap."

S-a uitat la el.

„Explică-mi", a spus ea.

Se uită la ea.

„Hrănirea", a adăugat ea. „De genul, cum funcţionează? Tu ... omori oameni?"

„Nu, niciodată", a spus el.

Camera a rămas tăcută cât el şi-a adunat gândurile.

„Ca totul cu privire la rasa vampirilor, este complicat", a spus el. „Depinde de ce tip de vampir eşti şi de sabatul căruia îi aparţii. în cazul meu, mă hrănesc doar cu animale. în cea mai mare parte căprioare. Există, oricum, suprapopulaţie, şi oamenii le vânează, de asemenea – şi nici măcar ca să le mănânce."

Expresia lui a devenit întunecată.

„Dar alte sabaturi nu sunt atât de binevoitoare. Ei se hrănesc cu oameni. De obicei, nedoriţii."

„Nedoriţii?"

„Oamenii străzii, cei care sunt în trecere, prostituate ... cei a căror lipsă nu va fi observată. Aşa au stat lucrurile mereu. Ei nu vor să atragă atenţia asupra rasei.

„De aceea, considerăm sabatul meu, rasa mea de vampiri, a avea sânge pur, iar alte tipuri de a fi impuri. Cu ce te hrăneşti... este energia care te umple."

Caitlin a stat acolo, gândindu-se.

„Şi cu mine cum rămâne?" a întrebat ea.

Se uită la ea.

„De ce vreau să mă hrănesc, uneori, dar nu tot timpul?"

El s-a încruntat.

„Nu sunt sigur. Este diferit pentru tine. Eşti de sânge amestecat. Este un lucru foarte rar ....Ştiu că acum te maturizezi. Cu alţii, ei sunt transformaţi, peste noapte. Pentru tine, este un proces. Este posibil să dureze ceva timp până lucrurile se stabilizează, pentru a trece prin schimbările care ţi se întâmplă.”

Caitlin s-a gândit şi şi-adus aminte de chinurile foamei, de modul în care a copleşit-o, venind de nicăieri. Cum a făcut-o să nu poată să se gândească la nimic, decât la a se hrăni. Fusese oribil. îi era groază de ideea că s-ar întâmpla din nou.

„Dar cum ştiu când se va întâmpla din nou?”

Se uită la ea. „Nu ştii.”

„Dar nu vreau să omor vreodată un om”, a spus ea. „Niciodată.”

„Nu trebuie să o faci. Te poţi hrăni cu animale.”

„Dar dacă se întâmplă atunci când sunt blocată undeva?”

„Va trebui să înveţe să te controlezi. Este nevoie de practică. Si voinţă. Nu este uşor. Dar este posibil. Poţi să controlezi foamea. Fiecare vampir trece prin asta.”

Caitlin s-a gândit la cum ar fi să prindă şi să se hrănească cu un animal viu. Ştia că era deja mai rapidă decât fusese vreodată, dar nu ştia dacă era *atât* de rapidă. Şi nici măcar nu ar şti ce să facă în cazul în care ea ar prinde cu adevărat o căprioară.

S-a uitat la el.

„Mă vei învăţa?” a întrebat, cu speranţă în glas.

El i-a întâlnit privirea, şi ea îşi putea simţi inima bătând tare.

„Hrănirea este un lucru sacru pentru rasa noastră. Se face întotdeauna de unul singur”, a spus el încet, scuzându-se. „Cu excepţia...” El a tăcut.

„Cu excepţia?” a întrebat ea.

„în ceremoniile matrimoniale. Pentru a uni soţul şi soţia.”

Se uită în altă parte, şi ea îl putea vedea foindu-se. Şi-a simţit sângele năvălindu-i în obraz, şi deodată camera a devenit foarte caldă.

A decis să lase lucrurile în pace. Nu avea junghiuri de foame acum, şi avea să treacă acea punte când ajungea la ea. Spera că el va fi alături de ea atunci.

în plus, adânc în interior, ei nu-i păsa prea mult despre hrănire, sau vampiri, sau săbii, sau oricare dintre ele. Ce vroia intr-adevăr să ştie era despre *el*. Sau, de fapt, ce simţea pentru ea. Erau atât de multe întrebări pe care ar fi vrut să i le pună. *De ce ai riscat totul pentru mine? A fost doar pentru a găsi sabia? Sau a fost altceva? Odată ce vei găsi sabia, vei rămâne cu mine? Chiar dacă o poveste de dragoste cu un om este interzisă, ai încălca regulile pentru mine?*

Dar îi era frică.

Deci, în loc de asta, a spus pur şi simplu: „Sper că vom găsi sabia ta.”

Ce penibil, s-a gândit ea. Asta e tot ce poţi face? Nu poţi să-ţi aduni vreodată curajul să spui ce gândeşti?

Dar energia lui era prea intensă, şi ori de câte ori era pe lângă el, făcea să-i fie greu să gândească clar.

„Şi eu sper”, a răspuns el. „Nu este o armă obişnuită. A fost râvnită de neamul nostru timp de secole. Se zvoneşte ca ar fi cel mai bun exemplu de sabie turcească artizanală făcut vreodată, creată dintr-un metal care poate ucide toţi vampirii. Cu ea, am fi invincibili. Fără ea...”

El s-a oprit, de parcă i-ar fi fost frică să menţioneze consecinţele.

Caitlin îşi dorea ca Sam să fi fost aici, îşi dorea ca el să-i poată ajuta conducându-i la tatăl ei. S-a uitat din nou prin hambar. Nu a văzut niciun semn recente de la el. îşi dorea, din nou, să nu-şi fi pierdut telefonul mobil pe drum. I- ar fi făcut viaţa mult mai uşoară.

„Sam obişnuia mereu sa doarmă aici”, a spus ea. „Am fost sigură că va fi aici. Dar ştiu că el a venit înapoi în acest oraş – sunt sigură de asta. El nu s-ar duce altundeva. Mâine vom merge la şcoală, şi voi vorbi cu prietenii mei. Voi afla.”

Caleb a dat din cap. „Crezi că ştie unde este tatăl tău?” a intrebat el.

„Eu ... nu ştiu,” răspunse ea. „Dar ştiu că el ştie mai multe despre el decât mine. A încercat să-l găsească dintotdeauna. Dacă cineva ştie ceva, e el.”

Caitlin s-a gândit şi şi-a amintit toate acele momente cu Sam, el mereu în căutare, arătându-i noi piste, fiind mereu dezamăgit. în toate nopţile el se ducea în camera lui şi venea să stea pe marginea patului ei. Dorinţa sa de a-l vedea pe tatăl lor fusese copleşitoare, ca un lucru viu in interiorul lui. Şi ea o simţise, dar nu la fel de tare ca el. într-un fel, dezamăgirea lui a fost mai greu de văzut.

Caitlin s-a gândit la copilăria lor distrusă, la tot ce au pierdut, şi dintr-o dată s-a simţit copleşită de emoţie. O lacrimă i s-a format la colţul ochiului, şi, ruşinată, a şters-o repede, sperând să nu o fi văzut Caleb.

Dar el o văzuse. S-a uitat în sus şi a privit-o, intens.

S-a ridicat încet şi s-a aşezat lângă ea. Era atât de aproape că ea îi putea simţi energia. Era ceva intens. Inima ei a început să bată repede.

El şi-a trecut uşor un deget prin părul ei, împingându-i-l înapoi de pe faţă. Apoi l-a trecut pe la coada ochiului ei, şi apoi în jos pe obraz.

Ea şi-a păstrat faţa în jos, cu ochii la podea, temându-se să-i întâlnească privirea. îl putea simţi examinând-o.

„Nu-ţi face griji," a spus el, vocea lui blândă, profundă, făcând-o să se simtă complet în largul ei. „îl vom găsi pe tatăl tău. O vom face împreună."

Dar nu despre asta îşi făcea ea griji. Ea îşi făcea griji pentru el. Caleb. îşi făcea griji despre când o va părăsi.

Dacă ea se întorcea cu faţa spre el, se întreba dacă el o va săruta. Abia aştepta să-i simtă atingerea buzelor.

Dar îi era frică să întoarcă capul.

Părea că au trecut ore întregi până când în cele din urmă şi-a adunat curajul de a se întoarce.

Dar el se întorsese deja în altă direcţie. Sătea sprijinit uşor pe fân, cu ochii închişi, adormit, cu un zâmbet blând pe faţa luminat de flăcările focului.

Ea a alunecat mai aproape de el şi s-a lăsat pe spate, odihnindu-şi capul la câţiva centimetri de umărul lui. Aproape se atingeau.

Şi aproape era de ajuns pentru ea.

DOI

Caitlin a tras înapoi uşa hambarului şi şi-a mijit ochii la o lume acoperită de zăpadă. Lumina soarelui se reflecta din orice. Şi-a adus mâinile la ochi, simţind o durere mai tare ca niciodată: ochii o dureau îngrozitor.

Caleb a ieşit alături de ea, terminând de înfăşurat pe braţe şi gât un material subţire, transparent. Aproape că arăta ca folia alimentară, dar părea să se dizolve în pielea lui odată ce era întins. Nici măcar nu putea să-şi dea seama că era acolo.

„Ce-i asta?”

„Folie pentru piele”, a spus el, privind în jos în timp ce o înfăşură cu grijă, iar şi iar, peste braţe şi umeri. „Este ceea ce ne permite să ieşim în lumina soarelui. Altfel pielea noastra ar arde.” El o privi. „Nu ai nevoie de ea – deocamdată.”

„De unde stii?” a întrebat ea.

„Crede-mă”, a spus el, rânjind. „Ai fi ştiut.”

A băgat mâna în buzunar şi a scos un mic flacon de picături de ochi, s-a lăsat pe spate şi a pus câteva picături în fiecare ochi. încet, s-a întors şi s-a uitat la ea.

Trebuie să fi fost evident că o dureau ochii, pentru că el i-a pus uşor mâna pe frunte. „Lasă-te pe spate”, a spus el.

Ea s-a lăsat pe spate.

„Deschide ochii”, a spus el.

Când a făcut-o, el s-a întins şi i-a pus o picătură în fiecare ochi. înţepa groaznic, şi ea a închis ochii şi şi-a aplecat capul.

„Au”, a spus ea, frecându-şi ochii. „Dacă eşti supărat pe mine, doar spune- mi.”

El a rânjit. „îmi pare rău. Arde la început, dar te vei obişnui. Sensibilitatea îţi va disparea în câteva secunde.”

Ea a clipit şi şi-a frecat ochii. în cele din urmă, s-a uitat în sus, şi ochii ei se simţeau din nou bine. El avea dreptate: toată durerea dispăruse.

„Cei mai mulţi dintre noi tot nu se aventurează să iasă în timpul orelor cu soare, dacă nu sunt obligaţi. Suntem cu toţii mai slabi în timpul zilei. Dar, uneori, trebuie să o facem.”

Se uită la ea.

„Această şcoală a lui”, a spus el. „Este departe?”

„Doar o scurtă plimbare,”, a spus ea, luându-l de braţ şi conducându-l pe peluza înzăpezită. „Liceul Oakville. A fost şi şcoala mea, până cu câteva săptămâni în urmă. Cineva dintre prietenii mei *trebuie* să ştiu unde este.”

Liceul Oakville arăta exact cum îşi amintea Caitlin. Era ireal să se întoarcă aici. Privind în sus la el, s-a simţit ca şi cum ar fi luat doar o vacanţă scurtă, şi acum era înapoi la viaţa normală. Chiar şi-a permis să creadă, pentru un moment, că evenimentele din ultimele săptămâni au fost doar un vis nebunesc. Şi-a permis să-şi imagineze că totul era complet normal din nou, la fel cum fusese. Se simţea bine.

Dar când s-a uitat şi l-a văzut pe Caleb stând lângă ea, a ştiut că nimic nu era normal. Dacă era ceva mai suprarealist decât întoarcerea aici, era întoarcerea cu Caleb alături de ea. Avea să intre în vechia ei şcoală alături de acest bărbat superb, de peste 1,80, cu umeri largi, solizi, îmbrăcat tot în negru, cu gulerul mare al hainei sale negre de piele îmbrăţişându-i gâtul, strecurându-se pe sub părul destul de lung. Arăta ca şi cum tocmai coborâse de pe coperta uneia dintre revistele populare pentru adolescente.

Caitlin şi-a imaginat ce reacţie vor avea celelalte fete când o vor vedea cu el. A zâmbit la acel gând. Nu fusese deosebit de populară, şi cu siguranţă nici băieţii nu-i acordaseră multă atenţie. Nu fusese nepopulară – avusese nişte prieteni buni – dar nu fusese în centrul celei mai populare găşti. Se gândea că fusese undeva pe la mijloc. Chiar şi aşa, şi-a amintit că fusese dispreţuită de unele dintre cele mai populare fete, care păreau toate să rămână împreună, să meargă pe holuri cu nasul pe sus, ignorând pe oricine nu considerau că este la fel de perfect ca ele. Acum, poate, o vor observa.

Caitlin şi Caleb au urcat treptele şi au trecut prin largile uşi duble ale şcolii. Caitlin s-a uitat la ceasul mare: 8:30. Perfect. Prima clasă tocmai se termina şi holurile se vor umple în câteva secunde. Asta-i va face să iasă mai puţin în evidenţă. Nu vor trebui să-şi facă griji despre pază sau despre un permis de hol.

La ţanc, a sunat clopoţelul şi în câteva secunde holurile au început să se umple.

Lucrul bun despre Oakville era că era pe altă lume faţă de groaznicul liceu din New York. Aici, chiar şi atunci când se umpleau holurile, exista încă suficient spaţiu de manevră. Geamuri mari se aliniau pe toţi pereţii, lăsând să intre lumina şi să se vadă cerul, şi puteai vedea copaci oriunde te-ai fi dus. Aproape că era destul pentru a o face să-i fie dor. Aproape.

Se săturase de şcoală. Tehnic, mai avea doar câteva luni până la absolvire, dar se simţea ca şi cum ar ar fi învăţat mai mult în ultimele săptămâni decât ar fi învăţat vreodată stând într-o sală de clasă pentru încă câteva luni şi obţinând o

diplomă oficială. îi plăcuse să înveţe, dar ar fi fost la fel de fericitĂ să nu se mai ducă vreodată înapoi.

în timp ce mergeau pe hol, Caitlin s-a uitat după chipuri familiare. Treceau mai ales pe lângă copii de a noua şi a zecea, şi nu a văzut pe nimeni din clasa ei de-a doisprezecea. Dar, cum treceau pe lângă ceilalţi copii, a fost surprinsă să vadă reacţia pe toate feţele fetelor: fiecare fată pur şi simplu se holba la Caleb. Niciuna dintre fete nu a încercat să o ascundă, şi n-a putut să se uite în altă parte. Era incredibil. Era ca şi cum ar fi mers pe hol cu Justin Bieber.

Caitlin s-a întors şi a văzut că toate fetele se opriseră, privind în continuare. Câteva îşi şopteau una alteia.

Se uită la Caleb, şi se întrebă dacă el a observat. Dacă o făcuse, el nu a arătat niciun semn, şi cu siguranţă nu părea să-i pese.

“Caitlin?” a venit o voce şocată.

Caitlin s-a întors şi a văzut-o acolo pe Luisa, una dintre fetele cu care fusese prietenă înainte să se mute.

„Dumnezeule!” a adăugat Luisa emoţionată, deschizând larg braţele pentru o îmbrăţişare. înainte să poată Caitlin reacţiona, Luisa o îmbrăţişa. Caitlin a îmbrăţişat-o şi ea. Era bine să vadă o faţă cunoscută.

„Ce ţi s-a întâmplat?” a întrebat Luisa, vorbind grăbită, cum făcea mereu, uşorul ei accent hispanic ridicându-se la suprafaţă, deoarece se mutase aici din Puerto Rico doar cu câţiva ani înainte. „Sunt aşa de confuză! Am crezut că te-ai mutat!? Ţi-am trimis SMS-uri şi mesaje, dar nu mi-ai răspuns deloc -”

„îmi pare rău”, a spus Caitlin. „Mi-am pierdut telefonul, şi nu am fost pe lângă niciun calculator, şi-”

Luisa nu asculta. Tocmai îl observase pe Caleb şi se holba la el, fascinată. Literalmente rămăsese cu gura deschisă.

„Cine e prietenul tău?” întrebă ea în cele din urmă, aproape în şoaptă. Caitlin a zâmbit: n-o mai văzuse niciodată pe prietena ei atât de ameţită.

„Luisa, aceasta este Caleb,” a spus Caitlin.

„E o plăcere”, a spus Caleb, zâmbind în jos, întinzând mâna.

Luisa a continuat să se holbeze. A ridicat încet mâna, ameţită, evident prea şocată pentru a vorbi. Se uită la Caitlin, neînţelegând cum ar fi putut Caitlin să agaţe un astefel de tip.

Se uita altfel la Caitlin, aproape ca şi cum nici n-ar fi ştiut cine era.

„Um ...” a început Luisa, cu ochii mari,”... um ... adică ... unde ... deci... cum v-aţi întâlnit voi doi?”

Pentru o secundă, Caitlin s-a jucat cu cum să-i răspundă. S-a imaginat spunându-i Luisei totul, şi a zâmbit la acest gând. Asta nu ar funcţiona.

„Ne-am întâlnit... după un concert”, a spus Caitlin.

Cel puţin asta era parţial adevărat.

„Dumnezeule, ce concert? în oraş? Cumva Black Eyed Peas!?" întrebă ea în viteză, „Sunt atât de geloasă! Am fost disperată să-i văd!"

Caitlin a zâmbit la gândul lui Caleb la un concert rock. Cumva, nu reuşea să şi-l imagineze acolo.

„Um ... .nu chiar", a spus Caitlin. „Luisa, ascultă, îmi pare rău să te întrerup, dar nu am prea mult timp. Trebuie să ştiu unde este Sam. L-ai văzut?"

„Desigur. Toată lumea l-a văzut. S-a întors săptămâna trecută. Arăta ciudat. L-am întrebat unde eşti şi care era treaba cu el, dar nu a vrut să-mi spună. Probabil s-a aciuat în hambarul acela gol care-i place."

„Nu e acolo", a răspuns Caitlin. „Tocmai am trecut pe acolo."

„Serios? îmi pare rău. Nu ştiu. El e într-a zecea, ştii? Nu prea ne încrucişăm drumurile aşa de mult. Ai încercat să-i dai un mesaj? E mereu pe Facebook."

„Nu am avut telefonul -"a început Caitlin.

„Ia-l pe al meu", a întrerupt-o Luisa, şi înainte să termine, şi-a pus mobilul în

mâna lui Caitlin.

„Facebook-ul este deja deschis. Doar te conectezi şi îi dai mesaj."

Bineînţeles, s-a gândit Caitlin. De ce nu m-am gândit la asta?

Caitlin s-a autentificat, a scris numele lui Sam în caseta de căutare, a intrat pe profilul, şi a făcut clic pe mesaje. Ezită, întrebându-se exact ce să scrie. Apoi, a scris: „Sam. Eu sunt. Sunt la hambar. Vino să ne întâlnim. Cât de repede se poate."

A dat clic pe *trimite* şi i-a înapoiat telefonul Luisei.

Caitlin a auzit ceva agitaţie şi s-a întors.

Un grup dintre cele mai populare fete din ultimul an venea pe hol, chiar spre ei. Şuşoteau. Şi toate se uitau direct la Caleb.

Pentru prima dată, Caitlin a simţit o nouă emoţie crescând în interiorul ei. Gelozie. Putea vedea în ochii lor că acestor fete, care nu-i acordaseră nicio atenţie înainte, le-ar plăcea să i-l fure pe Caleb într-o clipă. Aceste fete aveau influenţă asupra oricărui tip în şcoală, oricărui tip vroiau. Nu conta dacă el avea sau nu o prietenă. Tu doar sperai să nu pună ochii pe tipul *tău* .

Iar acum toate erau cu ochii pe Caleb.

Caitlin a sperat, s-a rugat pentru Caleb să fie imun la puterile lor. Să o placă în continuare pe ea. Dar, pe când se gândea la asta, nu putea înţelege de ce el ar face-o. Ea era atât de obişnuită. De ce ar rămâne cu ea când fete ca acestea ar face orice să-l aibă?

Caitlin s-a rugat în tăcere ca fetele pur şi simplu să meargă mai departe. Doar de data asta.

Dar, desigur, nu au făcut-o. Inima îi bubuia pe când grupul s-a întors şi s-a

îndreptat drept spre ei.

„Bună Caitlin," a spus una dintre fete, cu o voce fals-drăguţă.

Tiffany. înaltă, cu păr blond drept, ochi albaştri, şi slabă ca un băţ. îmbrăcată din cap până-n picioare în haine de firmă. „Cine e prietenul tău?"

Caitlin nu ştia ce să spună. Tiffany şi prietenele ei nu îi dăduseră niciodată atenţie lui Caitlin. Nici măcar nu se uitaseră în direcţia ei. Era şocată că ele ştiau chiar că ea există şi că îi ştiau numele. Iar acum deschideau o discuţie. Desigur, Caitlin ştia că nu avea nimic de-a face cu ea. Ele îl vroiau pe Caleb. Suficient de mult pentru a se umili să vorbească cu ea.

Asta nu suna bine.

Caleb trebuie să fi simţit neliniştea lui Caitlin, deoarece a făcut un pas mai aproape de ea şi a pus un braţ în jurul umerilor ei.

Caitlin nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru vreun gest în viaţa ei.

Cu încredere nou dobândită, Caitlin a găsit puterea de a vorbi. „Caleb", a răspuns ea.

„Deci, aşa, ce faceţi voi pe aici?" a întrebat o altă fată. Bunny. Era o copie a lui Tiffany, doar că era brunetă. „Am crezut că, ştii, ai plecat sau ceva de genul."

„Ei bine, m-am întors", a răspuns Caitlin.

„Deci, tu eşti, cum ar fi, nou pe aici?" l-a întrebat Tiffany pe Caleb. „Eşti în ultimul an?"

Caleb a zâmbit. „Sunt nou pe aici, da" a răspuns el criptic.

Ochii lui Tiffany s-au luminat, deoarece a interpretat răspunsul prin faptul că el era nou la şcoala lor. „Super", a spus ea. „E o petrecere în seara asta, dacă vrei să vii. E la mine acasă. E doar pentru câţiva prieteni apropiaţi, dar ne-ar plăcea să vii şi tu. Şi... um ... şi tu, de asemenea, cred," a spus Tiffany, uitându-se la Caitlin.

Caitlin a simţit furia crescând în interiorul ei.

„Apreciez invitaţia, doamnelor", a spus Caleb, „dar pare rău să vă spun că eu şi Caitlin avem deja un angajament important în această seară."

Caitlin a simţit cum îi creşte inima.

Victorie.

Cum le privea expresiile prăbuşindu-se, ca un rând de

dominouri, nu se simţise niciodată aşa de răzbunată.

Fetele au ridicat nasul şi s-au îndepărtat.

Caitlin, Caleb, şi Luisa au stat acolo, singuri. Caitlin a răsuflat.

„Dumnezeule!” a spus Luisa. „Fetele astea n-au băgat în seamă pe nimeni înainte. Cu atât mai puţin să facă o invitaţie.”

„Ştiu”, a spus Caitlin, încă extrem de uimită.

“Caitlin!” a spus dintr-o dată Luisa, întinzându-se şi apucându-i braţul „tocmai mi-am amintit. Susan. Ea a spus ceva despre Sam. Săptămâna trecută.
Că umbla cu Colemanii. îmi pare rău, tocmai mi-am amintit. Poate că te ajută.”

Colemanii. Desigur. Acolo ar fi.

„Şi, de asemenea,” a continuat Luisa, grăbită, „ne adunăm toţi în seara asta la familia Frank. Trebuie să vii! Ne e foarte dor de tine. Şi, bineînţeles, adu-l şi pe Caleb. O să fie o petrecere minunată. Jumătate din clasă va veni. Tu *trebuie* să fii acolo.”

„Ei bine... Nu stiu -”

Sună clopoţelul.

„Tre 'să plec! Mă bucur aşa de mult că te-ai întors. Te iubesc. Sună-mă. Pa!” a spus Luisa, fluturând din mână către Caleb, şi s-a întors şi a plecat grăbită pe coridor.

Caitlin şi-a permis să se imagineze înapoi în viaţa ei normală. Petrecând timp cu toţi prietenii ei, mergând la petreceri, fiind într-o şcoală normală, pe cale de a absolvi. îi plăcea cum se simţea asta. Pentru un moment, a încercat din greu să-şi scoată complet din minte toate evenimentele din ultima săptămână. Şi-a imaginat că nu s-a întâmplat vreodată nimic rău.

Dar apoi s-a uitat şi l-a văzut pe Caleb, şi realitatea s-a întors cu putere. Viata ei se schimbase. Permanent. Şi niciodată nu se va mai schimba înapoi. Trebuia să accepte asta.

Să nu mai vorbim de faptul că omorâse pe cineva, şi că poliţia o căuta. Sau că ar fi doar o chestiune de timp până când o prindeau undeva. Sau faptul că întreagă rasă a vampirilor dorea să o omoare. Sau că această sabie pe care o căuta ar putea salva vieţile multor oameni.

Viaţa cu siguranţa nu mai era ce a fost, şi nu va mai fi niciodată. Trebuia să îmbrăţişeze doar realitatea ei prezentă.

Caitlin şi-a pus mâna pe braţul lui Caleb şi l-a dus spre uşile din faţă. Colemanii. Ştia unde locuiau şi avea sens ca Sam să fi tras la ei. Dacă el nu era la şcoală, atunci era probabil acolo chiar acum. Acolo trebuiau să meargă mai departe.

în timp ce ieşeau pe uşile din faţă, la aer curat, s-a minunat de cât de bine se simţea să plece iar din acest liceu – şi de data asta pentru totdeauna.

Caitlin şi Caleb au traversat proprietatea Coleman, cu zăpada de pe iarbă trosnindu-le sub picioare. Casa în sine nu era mare lucru – o fermă modestă aşezată pe marginea unui drum de ţară. Dar mult în spatele ei, la capătul

proprietăţii, era un hambar. Caitlin a văzut toate bătrânele camionete parcate la întâmplare pe gazon şi a putut vedea urmele pe gheaţă şi zăpadă, şi şi-a dat seama că o mulţime de lume se dusese spre acest hambar.

Asta era ce făceau copiii în Oakville – pierdeau vremea în hambarele celorlalţi. Oakville era în acelaşi timp rural şi suburban, şi le dădea oportunitatea de a petrece vremea într-o structură destul de îndepărtată de casa părinţilor lor, astfel încât aceştia să nu ştie sau să nu le pese ce faceai. Era mult mai bine decât să stai prin pivniţe. Părinţii tăi nu puteau auzi nimic. Si aveai propria intrare. Şi ieşire.

Caitlin a inspirat adânc, s-a dus la hambar şi a tras înapoi uşa grea, de lemn.

Primul lucru care a lovit-o a fost mirosul. Marijuana. Atârnând în aer ca norii.

Asta, amestecată cu mirosul de bere stătută. Prea mult.

Şi mai era ceva, mai pronunţat decât tot restul – era mirosul unui animal. Nu mai avusese niciodată simţurile atât de acute. Şocul prezenţei acestui animal i-a curs prin întreaga fiinţă, ca şi cum ar fi mirosit amoniac.

S-a uitat spre dreapta şi s-a concentrat. Acolo, în colţ, era un Rottweiler mare. El s-a ridicat încet, s-a uitat la ea, şi a mârâit. Apoi a erupt într-o mârâit scăzut, gutural. Era Butch. Acum şi-l amintea. Rottweiler-ul agresiv al Colemanilor. Ca şi cum Colemanii aveau nevoie de un animal agresiv pentru a adăuga la imaginea lor de haos.

Colemanii fuseseră întotdeauna o problemă. Trei fraţi – de 17, 15, şi 13 ani – şi cândva Sam se împrietenise cu fratele mijlociu, Gabe. Fiecare era mai rău decât următorul. Tatăl lor îi părăsise cu mult timp în urmă, nimeni nu ştia unde plecase, iar mama lor nu era niciodată pe acasă. Practic se crescuseră singuri. în ciuda vârstei lor, erau întotdeauna beţi sau drogaţi, şi mai mult în afara şcolii decât în ea.

Caitlin era supărată că Sam petercea timpul cu ei. Asta nu putea duce la nimic bun.

în fundal se auzea muzică. Pink Floyd. Wish You Were Here (Aş vrea să fii aici).

Se potriveşte, s-a gândit Caitlin.

Era întuneric aici, mai ales intrând dintr-o astfel de zi

luminoasă, şi i-au trebuit câteva secunde pentru ca ochii să i se obişnuiască pe deplin.

Iată-l. Sam. Stând în mijlocul canapelei uzate, înconjurat de o duzină de băieţi. Cu Gabe de o parte şi Brock de cealaltă.

Sam era ghemuit peste un bong. Tocmai terminase de inspirat, şi l-a pus jos şi s-a lăsat pe spate, inspirând aerul şi ţinându-l mult prea mult timp. în cele din urmă i-a dat drumul.

Gabe l-a bătut pe umăr şi Sam s-a uitat în sus. Prin ceaţa drogului, el a privit spre Caitlin. Ochii îi erau injectaţi.

Caitlin a simţit o durere sfâşiindu-i stomacul. Era mai mult decât dezamăgită. Simţea că era vina ei. Şi-a amintit ultima dată când s-au văzut, în New York, cearta lor. Cuvintele ei dure. *„Pleacă atunci!”* strigase ea. De ce a trebuit să fie atât de dură? De ce nu putea avea o şansă să-şi retragă cuvintele?

Acum era prea târziu. Dacă ar fi ales cuvinte diferite, poate lucrurile ar fi diferite acum.

A simţit, de asemenea, un val de furie. Furie faţă de Colemani, furie faţă de toţi băieţii din acest hambar, care stăteau în jurul acestor canapele şi scaune vechi, pe mormane de fân, toţi pierzând vremea, bând, fumând, nefacând nimic cu vieţile lor. Ei erau liberi să nu facă nimic cu vieţile lor. Dar nu aveau voie să-l târască pe Sam în asta. El era mai bun decât ei. Doar că nu avusese niciodată pe cineva care să-l sfătuiască. Niciodată nu a avut un tată ca model, nici bunătate de la mama lor. Era un copil bun, şi ea ştia că el ar putut fi printre cei mai buni din clasă acum, dacă ar fi avut parte de o familie măcar pe jumătate stabilă. Dar la un moment dat, a fost prea târziu. Lui pur şi simplu nu i-a mai păsat.

A făcut câţiva paşi spre el. „Sam?” a întrebat ea.

El doar s-a holbat la ea, fără niciun cuvânt.

Era greu să-ţi dai seama ce era în acea privire. Erau drogurile? Oare el pretindea că nu-i pasă? Sau chiar nu-i păsa?

Privirea apatică a rănit-o mai mult decât orice. Ea anticipase că el va fi foarte fericit să o vadă, că se va ridica şi o va îmbrăţişa. Nu asta. Lui nu părea măcar să-i pese. Ca şi cum ea ar fi fost o străină. Oare el doar se prefăcea rece în faţa prietenilor săi? Sau ea chiar stricase lucrurile pentru totdeauna de data asta?

Au trecut câteva secunde, şi, în final, el a privit în altă parte, dând bongul unuia dintre prietenii săi. Continua să se uite la prietenii lui, ignorând-o.

„Sam!” a spus ea, mult mai tare, cu faţa înroşită de furie. „Vorbesc cu tine!”

A auzit râsetele înfundate ale prietenilor lui rataţi şi a simţit cum furia îi creşte în valuri în corp. începea să simtă altceva. Un instinct animalic. Mânia din ea se aduna până la un punct la care aproape îi ieşea de sub control, şi se temea că în curând va depăşi linia. Nu mai era omenească. Devenea ceva animalic.

Aceşti băieţi erau masivi, dar puterea în creştere din venele îi spunea că într- o clipă i-ar putea face faţă oricăruia dintre ei. îi era greu să-şi stăpânească furia, şi spera ca va fi suficient de puternică pentru a face acest lucru.

în acelaşi timp, Rottweilerul mârâia mai tare şi începuse să vină lent spre ea. Era ca şi cum el ar fi simţit că urmează ceva.

A simţit o mână uşoară pe umăr. Caleb. Era încă acolo. Trebuie să fi simţit furia ei în creştere, instinctul animal dintre ei. El încerca să o calmeze, să-i spună

să se stăpânească, să nu-şi piardă controlul. Prezenţa lui o făcea să se simtă în siguranţă. Dar nu era uşor.

Sam s-a întors în cele din urmă şi s-a uitat la ea. în privirea lui era sfidare. Era încă supărat. Asta era evident.

„Ce vrei?" s-a răstit el.

„De ce nu eşti la şcoală?" a fost primul lucru pe care s-a auzit ea spunându-l. Nu era tocmai sigură de ce spusese asta, mai ales cu toate celelalte lucruri despre care ar fi vrut să-l întrebe. Dar instinctul ei matern se activase. Şi asta a fost ceea ce a ieşit.

Mai multe râsete ironice. Furia ei a crescut.

„Ce-ţi pasă *ţie* ?" a spus el. „Mi-ai spus să plec."

„îmi pare rău", a spus ea. „N-am vrut să spun asta."

Era bucuroasă că a avut oportunitatea să o spună.

Dar nu părea să-l impresioneze. Doar se holba.

„Sam, trebuie să vorbesc cu tine. în privat", a spus ea.

Vroia să-l scoată din acest mediu, la aer curat, singur, ca să poată vorbi cu adevărat. Nu doar că vroia să ştie despre tatal lor; vroia doar să vorbească cu el, aşa cum făceau odată. Şi să-i spună ştirile despre mama lor. Cu blândeţe.

Dar nu avea să se întâmple. Putea vedea asta acum. Lucrurile o luau razna spre mai rău. Ea a simţit că energia din acest hambar aglomerat era pur şi simplu prea întunecată. Prea violentă. Putea simţi cum pierde controlul. în ciuda mâinii lui Caleb, pur şi simplu nu putea opri orice ar fi fost acel lucru care punea stăpânire pe ea.

„Eu sunt bine aici", a spus Sam.

A auzit mai multe râsete ironice printre prietenii lui.

„De ce nu te relaxezi?" i-a spus unul dintre băieţi. „Eşti atât de încordată. Vino şi stai jos. Ia un fum."

I-a întins bongul.

Ea s-a întors şi s-a uitat la el.

„De ce nu-ţi bagi bongul în fund?" s-a auzit spunând, printre dinţii încleştaţi.

De la grupul de băieţi a venit un cor de fluierături. „Oh, gata!" a strigat unul dintre ei.

Băiatul care îi oferise fumul, un tip masiv, musculos, despre care ştia că fusese dat afară din echipa de fotbal, se făcuse roşu la faţă.

„Ce-ai spus despre mine, căţea?" a spus el, ridicându-se în

picioare.

Se uită în sus. Era mult mai înalt decât îşi amintea, cel puţin 1,98. A simţit cum mâna lui Caleb o strânge de umăr. Nu ştia dacă el o îndemna să-şi păstreze calmul, sau dacă şi el se încorda.

Tensiunea din încăpere a crescut semnificativ.

Rottweilerul s-a strecurat mai aproape. Era acum doar la câţiva paşi distanţă. Şi mârâia ca un nebun.

„Jimbo, relaxaţi-vă," i-a spus Sam puştiului masiv.

Aşa era Sam, protector. în orice situaţie, protejând-o. „E o pacoste, dar nu a vorbit serios. E în continuare sora mea. Doar liniştiţi-vă."

„Ba *am* vorbit serios," a strigat Caitlin, mai furioasă decât oricând. „Voi credeţi că sunteţi aşa de cool? Drogându-l pe fratele meu mai mic? Toţi sunteţi o adunătură de fraieri. Nu o să ajungeţi nicăieri. Vreţi să vă distrugeţi propriile vieţi, continuaţi, dar nu-l trageţi pe Sam în asta!"

Jimbo arăta chiar mai furios, dacă era posibil. El a făcut câţiva paşi ameninţători spre ea.

„Ei bine, uite cine este. Domniţa profesoară. Domniţa mami. Venită să ne spună tuturor ce să facem!"

Un cor de râsete.

„De ce nu veniţi tu şi prietenul tău homo aici să mă obligaţi!"

Jimbo a păşit mai aproape şi a întins cazmaua lui de mână şi a împins-o pe Caitlin de umăr.

Mare greşeală.

Mânia a explodat în interiorul lui Caitlin, dincolo de orice ar fi putut controla. în momentul în care degetul lui Jimbo a atins-o, ea s-a întins cu viteza fulgerului, i-a apucat încheietura mâinii şi a răsucit-o înapoi. S-a auzit un troznet puternic când încheietura lui s-a rupt.

Ea i-a ridicat încheietura mâinii sus la spate, şi l-a împins, cu faţa înainte, la pământ.

în mai puţin de o secundă, el era jos, cu faţa pe podea, neajutorat. Ea s-a dus şi i-a pus piciorul pe ceafa, ţinându-l ferm pe podea.

Jimbo a ţipat de durere.

„Isuse Hristoase, mâna mea, mâna mea! Căţeaua dracului! Mi-a rupt încheietura!"

Sam s-a ridicat, aşa cum au făcut toţi ceilalţi, holbându-se, şocat. Părea intr- adevăr şocat. Cum a reuşit micuţa lui soră să pună jos un tip imens, şi încă atât de repede, el n-avea nicio idee.

„Cere-ţi scuze", a mârâit Caitlin spre Jimbo. A fost şocată la auzul propriei voci. Suna gutural. Ca un animal.

„îmi pare rău. îmi pare rău, îmi pare rău!” strigă Jim, scâncind.

Caitlin vroia pur şi simplu să-l lase să plece, să se termine odată, dar o parte din ea pur şi simplu nu putea face acest lucru. Furia o copleşise prea brusc, prea puternic. Nu putea să o lase în pace. Continua să curgă, să se adune. Vroia să-l omoare pe acest băiat. Era dincolo de raţiune, dar chiar vroia asta.

„Caitlin!?” strigă Sam. Putea auzi frica din vocea lui. „Te rog!”

Dar Caitlin nu putea da drumul. Chiar avea să-l omoare pe acest băiat.

în acel moment, a auzit un mârâit, şi cu colţul ochiului a văzut câinele. A sărit în aer, cu dinţii îndreptaţi exact spre gâtul ei.

Caitlin a reacţionat instantaneu. I-a dat drumul lui Jimbo şi într-o singură mişcare a prins câinele în aer. S-a băgat sub el, l-a apucat de stomac şi l-a aruncat.

A zburat prin aer, zece paşi, douăzeci, cu o asemenea forţă încât a traversat camera şi a trecut prin peretele de lemn al hambarului. Peretele s-a sfărâmat cu un trosnet iar câinele a schelălăit şi a zburat afară de cealaltă parte.

Toată lumea din încăpere s-a uitat la Caitlin. Nu puteau procesa ce văzuseră. Fusese în mod clar un act de forţă şi viteză supraomeneşti şi nu exista nicio explicaţie posibilă pentru el. Toţi stăteau acolo, cu gurile căscate, holbându-se.

Caitlin s-a simţit copleşită de emoţie. Furie. Tristeţe. Nu ştia ce simţea, şi nu a mai avea încredere în sine însăşi. Nu putea vorbi. Trebuia să iasă de acolo. Ştia că Sam nu va veni. El era acum o persoană diferită.

Şi aşa era şi ea.

TREI

Caitlin şi Caleb mergeau încet pe malul râului. Această parte a Hudson-ului era neglijată, plină cu fabrici abandonate şi depozite de combustibil care nu mai erau folosite. Era pustiu şi trist aici, dar paşnic. Cum privea, Caitlin a văzut bucăţi imense de gheaţă plutind în josul râului, separându-se încet în această zi de martie. Zgomotul delicat şi subtil al sfărâmării lor umplea aerul. Păreau din altă lume, reflectând lumina în cel mai ciudat mod, pe când ceaţa se ridica lent. Se simţea ca şi cum ar fi vrut să păşească pe una din acele uriaşe bucăţi de gheaţă, să se aşeze şi să o lase să o ducă oriunde vroia.

Mergeau în tăcere, fiecare în propria sa lume. Caitlin se simţea jenată că a arătat o astfel de manifestare de furie în faţa lui Caleb. Jenată că fusese atât de violentă, că nu putuse controla ce se întampla cu ea.

îi era ruşine şi de fratele ei, de felul cum a acţionat, că pierdea vremea cu asemenea fraieri. Nu-l mai văzuse niciodată comportându-se aşa. îi era ruşine că-l supusese pe Caleb la aşa ceva. Ăsta nu era un mod în care el să-i cunoască familia. Acum probabil avea o părere foarte proastă despre ei. Asta, mai mult decât orice, o rănea cel mai tare.

Cel mai rău dintre toate, îi era teamă să se întrebe unde vor merge mai departe. Sam fusese cea mai bună speranţă pentru a-l găsi pe tatăl ei. Nu avea nicio altă idee. Dacă ar fi avut, ea l-ar fi găsit deja, cu ani în urmă. Nu ştia ce să-i spună lui Caleb. Oare acum el va pleca? Bineînţeles că o va face. Ea nu-i era de niciun folos, şi el trebuia să găsească sabia. De ce ar sta cu ea până la urmă?

Cum mergeau în tăcere, ea a simţit nervozitatea acumulându-se, şi a ghicit că Caleb aştepta doar momentul potrivit pentru a-şi alege cuvintele cu grijă, pentru a-i spune că el trebuia să plece. Ca toţi ceilalţi din viaţa ei.

„îmi pare foarte rău", a spus ea în cele din urmă, încet, „pentru modul în care m-am comportat acolo. îmi pare rău că am pierdut controlul."

„Să nu-ţi pară. Nu ai greşit cu nimic. încă înveţi. Şi eşti foarte puternică." „îmi pare rău, de asemenea, că fratele meu s-a

purtat aşa.”

El a zâmbit. „Dacă există ceva ce am învăţat de-a lungul secolelor, este că nu-ţi poţi controla familia.”

Au continuat să meargă în tăcere. El se uita la râu.

„Deci?” întrebă ea, în cele din urmă. „Ce facem acum?”

El s-a oprit şi s-a uitat la ea.

„Ai de gând să pleci?” a întrebat ea ezitant.

El părea cufundat în gânduri.

„Te poţi gândi la orice alt loc unde ar putea fi tatăl tău? Oricine altcineva care l-a cunoscut? Ceva, orice?”

Ea încercase deja. Nu era nimic. Absolut nimic. Ea clătină din cap.

„Trebuie sa fie *ceva”,* a spus el insistent. „Gândeşte-te mai mult. Amintirile tale. Nu ai niciun fel de amintiri?”

Caitlin s-a gândit profund. Ea a închis ochii şi s-a străduit să-şi amintească, îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare, de atâtea ori. îl văzuse pe tatăl ei, de atâtea ori, în vise, că nu mai ştia ce era un vis şi ce era real. Ar fi putut recita vis după vis unde l-a văzut, mereu acelaşi vis, ea fugind pe un câmp, el în depărtare, apoi el îndepărtându-se când ea se apropia. Dar acesta nu era el. Acestea erau doar vise.

Erau flashback-uri, amintiri de când era copil, mergând cu el undeva.

Undeva în timpul verii, s-a gândit ea. îşi amintea oceanul. Şi că era cald, foarte cald. Dar, din nou, nu era sigură dacă fusese real. Linia părea să estompeze tot mai mult. Şi nu-şi putea aminti exact unde fusese această plajă.

„îmi pare rău”, a spus ea. „Aş vrea să am ceva. Dacă nu de dragul tău, de al meu. Doar că nu am. Nu am nicio idee unde este. Şi nu am nicio idee cum să-l găsesc.”

Caleb s-a întors şi a privit spre râu. El a oftat adânc. Privea la gheaţă, şi ochii lui şi-au schimbat culoarea din nou, de data aceasta într-un gri ca al mării.

Caitlin a simţit că se apropie momentul. în orice clipă el se va întoarce spre ea şi-i va da vestea. El va pleca. Ea nu-i mai era de niciun folos.

Aproape că a vrut să inventeze ceva, vreo minciună despre tatăl ei, vreo pistă, numai pentru ca el să rămână cu ea. Dar ştia că nu putea face asta.

îi venea să plângă.

„Nu înţeleg”, a spus Caleb încet, încă privind afară spre râu. „Am fost *sigur* că tu eşti aceea”.

Privea afară în tăcere. Părea că au trecut ore întregi, în timp ce aştepta.

„Şi mai e ceva ce nu înţeleg”, a spus el în cele din urmă, şi s-a

întors şi s-a uitat la ea. Ochii lui mari o hipnotizau

„Simt ceva când sunt lângă tine. Ascuns. Cu alţii, pot vedea întotdeauna viaţa pe care am împărţit-o împreună, toate momentele care drumurile noastre s-au încrucişat, în orice încarnare. Dar cu tine ... e ca o ceaţă. Nu văd nimic. Asta nu mi s-a mai întâmplat înainte. E ca şi cum ...Sunt împiedicat să văd ceva."

„Poate că nu am avut nicio întâlnire", a răspuns Caitlin.

El a clătinat din cap.

„Aş vedea asta. Cu tine, nu pot vedea de niciun fel. Nici nu ne pot vedea viitorul împreună. Şi asta nu mi s-a mai întâmplat. Niciodată – în 3000 de ani.

Simt că... îmi amintesc de tine intr-un fel. Simt că sunt pe punctul de a vedea totul. îmi stă pe vârful limbii. Dar nu vine. Si mă înnebuneşte."

„Ei bine, atunci", a spus ea, „poate că nu e nimic până la urmă. Poate e doar aici, acum. Poate nu a fost niciodată ceva mai mult, şi poate că nu va fi niciodată."

Imediat, ea şi-a regretat cuvintele. Din nou, gura ei mare, spunând lucruri stupide pe care nu le credea. De ce a trebuit să spună asta? Era exact opusul a ceea ce gândea, a ceea ce simţea. Ea vrusese să spună: *Da. Şi eu simt asta. Mă simt ca şi cum am fost cu tine dintotdeauna. Şi că voi fi cu tine pentru totdeauna.* Dar, în loc de asta, a ieşit greşit. Era pentru că era nervoasă. Iar acum nu putea lua cuvintele înapoi.

Dar Caleb nu a fost descurajat. în loc de asta, el a păşit mai aproape, a ridicat o mână şi încet a pus-o pe obrazul ei, împingându-i părul înapoi. S-a uitat adânc în ochii ei, şi ea i-a văzut ochii cum se schimbă din nou, de data aceasta de la gri la albastru. Ei priveau adânc în ai ei. Conexiunea era copleşitoare.

Inima ei bubuia şi ea a simţit cum o căldură extraordinară creşte prin tot corpul. Se simţea ca şi cum s-ar fi pierdut.

Oare el încerca să-şi amintească? Era pe cale să-i spună la revedere?

Sau avea să o sărute?

PATRU

Dacă era ceva ce Kyle ura mai mult decât oamenii, erau politicienii. Nu putea suporta pozele lor, ipocrizia lor, făţărnicia lor. Nu le putea suporta aroganţa. Şi bazată pe nimic. Cei mai mulţi dintre ei abia trăiau 100 de ani. El trăise peste 5.000. Cand ei vorbeau despre „experienţa lor anterioară", lui i se făcea rău fizic.

Soarta făcea să fie necesar pentru Kyle să se amestece cu ei, să treacă pe lângă aceşti politicieni în fiecare seară, după ce se trezea din somn şi ieşea la suprafaţă, prin centrul lor de la Primărie. Sabatul Blacktide îşi săpase locuinţele adânc sub Primăria din New York City cu secole în urmă, şi avusese întotdeauna o colaborare strânsă cu politicienii. De fapt, majoritatea aşa-zişilor politicieni care se învârteau pein cameră erau în secret membri ai sabatului său, executându-şi agenda prin oraş şi prin întregul stat. Era un rău necesar, acest amestec, această situaţie de a face afaceri cu oamenii.

Dar destui dintre aceşti politicieni erau intr-adevăr oameni, şi pielea lui Kyle se încreţea din cauza lor. Nu suporta să le permită intrarea în această clădire. îl deranja mai ales atunci când ajungeau prea aproape de el. Cum mergea, şi-a împins umărul într-unul dintre ei, lovindu-l tare. „Hei!" a strigat bărbatul, dar Kyle a continuat să meargă, scrâşnind din dinţi şi îndreptându-se spre uşile mari, duble, de la capătul coridorului.

Kyle i-ar fi ucis pe toţi dacă ar fi putut. Dar nu i se permitea. Sabatul lui încă trebuia să se supună Consiliul Suprem, şi, indiferent de motiv, aceştia încă îi reţineau. Aşteptând pentru a distruge rasa umană odată pentru totdeauna. Kyle aştepta asta de mii de ani, şi nu ştia cât de mult mai putea aştepta. Fuseseră câteva momente frumoase de-a lungul istoriei atunci când fuseseră aproape, când primiseră permisiunea. în 1350, în Europa, când toţi ajunseseră până la urmă la un consens, şi răspândiseră împreună ciuma neagră. Fusese un moment extraordinar. Kyle a zâmbit cu gândul la el.

Mai fuseseră şi alte momente frumoase – ca Evul Mediu, atunci când li s-a permis să ducă un război total în Europa, ucigând şi violând milioane de oameni. Kyle a zâmbit larg.

Fuseseră unele dintre cele mai bune secole ale vieţii sale.

Dar, în ultimele câteva sute de ani, Consiliul Suprem a devenit atât de slab, atât de patetic. Ca şi cum s-ar fi temut de oameni. Al doilea război mondial a fost frumos, dar atât de limitat, şi aşa de scurt. El tânjea după mai mult. Nu au existat epidemii majore de atunci, nici războaie reale. Era aproape ca şi cum rasa

vampirilor ar fi fost paralizată, temându-se de numărul tot mai mare şi de puterea raselor umane.

Acum, în cele din urmă, îşi reveneau. Cum Kyle a ieşit ţanţoş pe uşile din faţă, în jos pe trepte, afară din Primărie, a mers cu pas săltat. A crescut ritmul deoarece era nerăbdător să ajungă la porul din South Street. Trebuia să fie acolo o livrare serioasă pentru el. Zeci de mii de containere de ciumă bubonică modificată genetic, perfect intacte. O stocaseră în Europa de sute de ani, perfect conservată de la ultima epidemie. Şi acum o modificaseră să fie complet rezistentă la antibiotice. Şi toate îi vor aparţine lui Kyle. Să facă ce vrea cu ele.
Să pornească un nou război pe continentul american. Pe teritoriul său.

îşi vor aminti de el timp de secole de acum încolo.

Gândul l-a făcut pe Kyle să râdă cu voce tare, deşi cu expresia feţei sale, râsul lui părea mai mult un mârâit.

Va trebui să raporteze lui Rexius al său, conducătorul sabatului lor, desigur, dar asta era doar o formalitate. în realitate, el va fi cel care va conduce. Miile de vampiri din propriul sabat – şi din toate sabaturile vecine – vor trebui să răspundă în faţa lui. Va fi mai puternic decât a fost vreodată.

Kyle ştia deja cum va dezlănţui ciuma: va răspândi un transport în staţia Penn, unul în Grand Central şi unul în Times Square. Toate perfect la timp, toate la o oră de vârf. Asta va pune cu adevărat lucrurile în mişcare. în câteva zile, estima el, jumătate din Manhattan ar fi infectat, şi în încă o săptămână, toţi vor fi infectaţi. Această ciumă se răspândea rapid, şi cu modul în care o modificaseră, se va răspândi prin aer.

Oamenii cei patetici vor izola oraşul, desigur. Vor închide podurile şi tunelurile. Vor închide traficul aerian şi naval. Şi asta era exact ce-şi dorea el. Se vor închide singuri în teroarea care va urma. închişi, murind de ciumă, Kyle şi miile lui de adepţi vor dezlănţui un război al vampirilor ca nimic din ce a văzut vreodată rasa umană. în câteva zile, îi vor extermina pe New-Yorkezi.

Şi apoi oraşul va fi al lor. Nu doar *sub* pământ, ci şi deasupra. Va fi începutul, chemarea pentru fiecare sabat din fiecare oraş, din fiecare ţară, să urmeze acest exemplu. în câteva săptămâni, America va fi a lor, dacă nu întreaga lume. Şi Kyle va fi cel care a

început totul. El ar fi de care-şi aminteau. Cel care a adus rasa vampirilor pentru totdeauna deasupra solului.

Desigur, se va găsi întotdeauna o utilizare pentru oamenii rămaşi. I-ar putea face sclavi pe cei care supravieţuiau, i-ar putea stoca în enorme ferme pentru reproducere. Lui Kyle i-ar plăcea asta. S-ar asigura că toţi vor fi rotunjori şi grăsuţi, şi apoi, ori de câte ori rasa lui simţea nevoia să se hrănească, ar avea o nesfârşită varietate din care să aleagă. Toţi în pârg. Da, oamenii ar fi sclavi buni. Şi o masă destul de delicioasă, dacă ar fi crescuţi în mod corespunzător.

Kyle saliva la acest gând. în faţa lui erau vremuri măreţe. Şi nimic nu-i va sta în cale.

Nimic, totuşi, cu excepţia afurisitului de sabat alb, înrădăcinată sub Cloisters. Da, ei vor fi un ghimpe în coasta lui. Dar nu unul mare. După ce o va găsi pe acea fată oribilă, Caitlin, şi pe trădătorul renegat, Caleb, ei îl vor duce la sabie. Si apoi, Sabatul Alb va rămâne tară apărare. Nu va mai rămâne nimic care să le stea în cale.

Furia a izbucnit în Kyle când s-a gândit la acea fetiţă prostuţă scăpându-i printre degete. îl făcuse să arate prost.

A cotit pe Wall Street, şi un trecător, un bărbat masiv, a avut ghinionul să-i iasă în cale. în timp ce se intersectau, Kyle l-a lovit cu umărul, cu toată puterea. Bărbatul s-a împleticit înapoi câţiva paşi, izbindu-se într-un perete.

Bărbatul, îmbrăcat într-un costum bun, a strigat, „Hei amice, care e problema ta!?”

Dar Kyle s-a încruntat la el, şi expresia omului s-a schimbat. La un metru nouăzeci şi cinci, cu umeri laţi şi constituţie masivă, Kyle nu era un bărbat pe care să-l provoci. Bărbatul, în ciuda dimensiunii sale, s-a întors repede şi a continuat să meargă. Ştia mai bine.

Să-l izbească pe bărbat l-a făcut să se simtă un pic mai bine, dar furia lui Kyle încă mocnea. O va prinde pe fata aceea. Şi o va omorî încet.

Dar acum nu era momentul. Trebuia să-şi limpezească capul. Avea lucruri mai importante de rezolvat. Transportul. Debarcaderul.

Da, a inspirat adanc, şi, încet, a zâmbit din nou. Transportul era doar la câteva blocuri distanţă.

Va fi ziua lui de Crăciun.

CINCI

Sam s-a trezit cu o durere de cap imensă. El a deschis un ochi, şi şi-a dat seama că leşinase pe podeaua hambarului, pe paie. Era frig. Niciunul dintre prietenii săi nu se deranjase să alimenteze focul în noaptea dinainte. Toţi fuseseră prea drogaţi.

Mai rău, încăperea încă se învârtea. Sam şi-a ridicat capul, a scos un pai din gură şi a simţit o durere îngrozitoare în tâmple. Dormise într-o poziţie ciudată, şi gâtul îl durea când încerca să-l întoarcă. Se frecă la ochi, încercând să-şi limpezească vederea, dar asta nu se întâmpla prea repede. Chiar că exagerase aseară. Şi-a amintit de bong. Apoi bere, apoi Southern Comfort, apoi mai multă bere. Vomitatul. Apoi ceva mai multă iarbă, ca să liniştească totul. Apoi pierderea cunoştinţei, cândva în timpul nopţii. Când şi unde, nu-şi putea aminti.

îi era şi foame şi greaţă, în acelaşi timp. Simţea că ar putea mânca un teanc de clătite şi o duzina de ouă, dar, de asemenea, că le-ar vomita imediat. De fapt, acum îi venea să vomite.

A încercat să pună cap la cap toate detaliile zilei precedente. Şi-a amintit de Caitlin. Asta nu putea uita. Asta îl dăduse de fapt peste cap. Ea apărând aici. Punându-l pe Jimbo la pământ aşa. Câinele. Ce naiba? Toate astea chiar se întâmplaseră?

S-a uitat înjur şi a văzut gaura din peretele lateral, prin care a trecut câinele. A simţit aerul rece care intra, şi a ştiut că s-a întâmplat. Nu ştia cu adevărat ce să creadă despre asta. Şi cine era tipul ăla care era cu ea? Tipul arata ca un fundaş din NFL, dar palid ca dracu'. Arăta ca şi cum tocmai a ieşit din Matrix. Sam nu putea ghici ce vârstă avea. Chestia ciudată era că lui Sam i se părea că-l cunoaşte de undeva.

Sam s-a uitat înjur şi a văzut că toţi prietenii lui erau inconştienţi, în diferite poziţii, cei mai mulţi dintre ei sforăind. Şi-a apucat ceasul de pe podea şi a văzut că era 11 dimineaţa. Ei vor mai dormi o vreme.

Sam a traversat hambarul şi a luat o sticlă de apă. Era gata să bea bea din ea, când s-a uitat în jos şi a văzut că era plină de mucuri de ţigară. Revoltat, a pus-o jos şi s-a uitat după alta. Cu coada ochiului, a văzut pe podea o cană de apă pe jumătate goală. A apucat-o şi a băut, şi nu s-a oprit până când nu a golit

aproape jumătate din ea.

Se simţea mai bine. Gâtul lui fusese atât de uscat. A inspirat adânc şi şi-a dus mâna la o tâmplă. încăperea încă se învârtea. Puţea aici. Trebuia să iasă.

Sam a traversat încăperea şi a deschis uşa hambarului. Aerul rece de dimineaţă se simţea bine. Din fericire, era înnorat astăzi. Tot prea luminos, totuşi, şi el şi-a mijit ochii împotriva luminii. Dar nu atât de rău pe cât ar fi putut fi. Şi zăpadă cădea din nou . Super. Mai multă zăpadă.

Lui Sam îi plăcea zăpada într-o vreme. Mai ales zilele când ningea, atunci când putea să nu meargă la şcoală. Şi-a amintit când mergea cu Caitlin până în vârful dealului şi se dădeau cu sania jumătate de zi.

Dar acum de obicei chiulea de la şcoală, aşa că nu era cu adevărat vreo diferenţă. Acum, era doar o mare pacoste.

Sam a băgat mâna în buzunar şi a scos un pachet mototolit de ţigări. A pus una în gură şi a aprins-o.

Ştia că nu ar trebui să fumeze. Dar toţi prietenii lui fumau, şi continuau să-l preseze şi pe el. în cele din urmă, s-a gândit, de ce nu? Deci a început cu câteva săptămâni în urmă. Acum, îi cam plăcea. Tuşea mai mult, iar pieptul deja îl durea, dar s-a gândit, ce naiba? Ştia că-l va ucide. Dar oricum nu se vedea trăind prea mult. Niciodată nu o făcuse. Undeva, în adâncul minţii lui, nu a crezut niciodată cu adevărat că ar ajunge la 20 de ani.

Acum că începea să i se limpezească capul, s-a gândit din nou la ziua de ieri. Caitlin. Se simţea rău despre asta. Foarte rău. O iubea. Chiar o iubea. Făcuse atâta drum ca să-l vadă. De ce îl întrebase despre Tata? Oare şi-a imaginat asta?

Nici nu-i venea să creadă că ea era aici. S-a întrebat dacă mama lor se agita pentru că ea a plecat. Probabil. Punea pariu că era speriată acum. Probabil că încerca să dea de ei. Şi totuşi, poate că nu o făcea. Cui îi păsa? I-a mutat o dată prea mult.

Dar Caitlin. Asta era diferit. Nu ar fi trebuit să o trateze aşa. Ar fi trebuit să fie mai drăguţ. Pur şi simplu fusese prea drogat la momentul respectiv. Cu toate acestea, se simţea rău. A ghicit că era o parte din el care vroia ca lucrurile să se întoarcă la normal, oricare ar fi fost acela. Şi ea era cel mai apropiat lucru pe care-l avusese de normal.

De ce se întorsese? Oare se muta înapoi în Oakville? Asta ar fi minunat. Poate că ar putea găsi o casă împreună. Da, cu cât Sam se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult îi plăcea ideea. Vroia să vorbească cu ea.

Şi-a scos celularul şi a văzut clipind lumina roşie. A atins pictograma şi a văzut că avea un nou mesaj pe Facebook. De la Caitlin. Era la hambarul vechi.

Perfect Se va duce acolo.

Sam a parcat şi a traversat proprietatea spre hambarul vechi. „Hambarul vechi" era tot ce trebuiau să spună. Amândoi ştiau ce înseamnă asta. Era locul unde se ducea întotdeauna atunci când stăteau în Oakville. Era în partea din spate a unei proprietăţi cu o casa goală, de vânzare, care era pe piaţă de ani de zile. Casa doar stătea acolo, goală, cerând prea mult. Nimeni nu a venit vreodată nici să se uite la ea, din câte ştiau ei.

Şi în partea din spate a proprietăţii, departe, exista acest hambar foarte cool, stând acolo, complet gol. Sam l-a descoperit într-o zi, şi i l-a arătat lui Caitlin. Niciunul dintre ei nu a văzut răul din a sta în el. Amândoi urau rulota lor mică, modul în care erau blocaţi acolo cu mama lor. într-o noapte au stat până târziu în el, vorbind, prăjind bezele în şemineul lui foarte cool, şi amândoi au adormit. După aceea, veneau acolo din când în când, mai ales atunci când lucrurile o luau razna prea tare acasă. Cel puţin îl foloseau. După câteva luni, au început să simtă că era locul lor.

Sam a traversat proprietatea, cu pas săltat, aşteptând cu nerăbdare să o vadă pe Caitlin. Capul lui se limpezea cu adevărat acum, mai ales după cafeaua mare de la Dunkin 'Donuts pe care a înghiţit-o hulpav pe drum, în maşină. Ştia că, la 15 ani, nu ar fi trebuit să conducă. Dar mai avea vreo doi ani până când putea obţine permisul şi nu vroia să aştepte. încă nu fusese tras pe dreapta. Şi ştia cum să conducă. Deci, de ce să aştepte? Prietenii lui îl lăsau să le împrumute furgoneta, şi era destul pentru el.

Cum Sam se apropia de hambar, s-a întrebat brusc dacă tipul ăla mare era cu ea. Era ceva despre tipul respectiv ... nu putea pune degetul ce. Nu-şi dădea seama ce făcea cu Caitlin. Ieşeau împreună? Caitlin îi spusese întotdeauna totul. Cum de nu a auzit de el până acum?

Şi de ce Caitlin întreba brusc despre Tata? Sam era supărat pe sine, pentru că existau de fapt veşti pe care vroia să i le spună. Despre ziua precedentă. Primise în cele din urmă un răspuns la una din cererile sale de pe Facebook. Era Tatăl lor. Chiar era el. Spusese că îi era dor de ei şi că vroia să-i vadă. în sfârşit. După toţi aceşti ani. Sam răspunsese deja. începuseră din nou să vorbească. Şi Tata vroia să-l vadă. Să-i vadă pe

amândoi. De ce nu i-a spus pur şi simplu? Ei bine, cel puţin putea să-i spună acum.

Sam mergea, cu zăpadă troznindu-i sub cizme, cu zăpada care cădea în jurul lui într-un ritm tot mai alert, şi a început să se simtă din nou fericit. Cu Caitlin acolo, lucrurile ar putea chiar să revină la normal. Poate că ea a apărut la momentul potrivit, când el era complet dat peste cap,să-l ajute să iasă din povestea asta. întotdeauna ea avusese un stil de a face asta. Poate că asta era şansa lui.

A băgat mâna în buzunar după o ţigară şi s-a oprit. Poate că ar putea schimba lucrurile.

Sam a mototolit pachetul şi l-a aruncat în iarbă. Nu avea nevoie de el. Era mai puternic decât atât.

A deschis uşa hambarului, gata să o surprindă Caitlin şi să o îmbrăţişeze din inimă. îi va spune că îi pare rău. Şi ei îi va părea rău, şi lucrurile vor fi din nou grozave.

Dar hambarul era gol.

„Hei?" a strigat Sam, ştiind, atunci când a făcut-o, că nu era nimeni acolo.

El a observat tăciunii aproape stinşi ai focului din şemineu, care trebuie să fi fost stins cu ore în urmă. Dar nu erau semne de bunuri, de orice ar arăta că ei erau încă acolo. Ea plecase. Probabil cu tipul ăla. De ce nu a putut ea să-l aştepte? Să-i dea o şansă? Chiar doar pentru câteva ore?

Sam a simţit ca şi cum cineva l-ar fi lovit în burtă, cât de tare putea. Propria lui soră. Nici ei nu-i mai păsa.

Trebuia să se aşeze. S-a aşezat pe o grămadă de fân şi şi-a odihnit capul în mâini. Putea simţi cum revine durerea de cap. Ea chiar o făcuse. Plecase. Oare plecase pentru totdeauna? Adânc în interior, el a simţit că ea o făcuse.

în cele din urmă a respirat adânc. Bine.

Se simţea din nou devenind dur. Era pe cont propriu. Ştia cum să se ocupe de asta. Oricum nu avea nevoie de nimeni.

„Bună."

Era o voce frumoasă, blândă, de femeie.

Sam s-a uitat în sus, sperând pentru o clipă că este Caitlin. Dar ştia deja, din momentul când o auzise, că nu era. Era cea mai frumoasă voce pe care o auzise vreodată.

O fată stătea în intrarea hambarului, sprijinindu-se relaxată de perete. Uau! Era superbă. Avea păr roşcat, lung, ondulat, şi ochi verzi luminoşi. Un corp perfect. Şi arăta de vârsta lui, poate cu câţiva ani mai în vârstă. Uau! Era *tare de tot.*

Sam s-a ridicat.

Nu-i venea să creadă, dar modul în care se uita la el, părea că flirtează, ca şi cum chiar îi plăcea de el. Nu văzuse niciodată o fată care să se uite la el în felul ăsta. Nu-i venea să creadă ce noroc.

„Sunt Samantha”, a spus ea dulce, păşind înainte şi întinzând o mână.

Sam a făcut un pas înainte şi şi-a pus mâna într-a ei. Pielea ei era atât de moale.

Oare visa? Ce făcea fata asta aici, în mijlocul pustietăţii? Cum a ajuns aici în primul rând? El nu auzise o maşină oprindu-se, nici nu auzise pe cineva mergând

spre hambar. Şi tocmai ajunsese acolo. Nu înţelegea.

„Sunt Sam”, a spus el.

Ea a zâmbit larg, dezvăluind dinţi perfecţi, albi. Zâmbetul ei era incredibil. Sam şi-a simţit genunchii înmuindu-se, cum ea se uita direct la el.

„Sam, Samantha,” a spus ea. „îmi place cum sună.”

El s-a uitat înapoi, neştiind ce să spună.

„Te-am văzut aici şi m-am gândit că trebuie să-ţi fie frig”, a spus ea. „Vrei să intri?”

Sam şi-a stors creierii, dar nu şi-a putut da seama ce vroia să spună, „înăuntru?”

„Casa”, a spus ea, zâmbind larg, ca şi cum era cel mai evident lucru din lume. „Ştii, are pereţi şi ferestre?”

Sam a încercat să înţeleagă ce spunea. îl invita în casă? Cea care era de vânzare? De ce l-ar invita înăuntru?

„Tocmai am cumpărat-o”, a spus ea, ca şi cum ar fi răspuns gândurilor lui. „Nu am avut încă ocazia să dau jos semnul cu de vânzare”, a adăugat ea.

Sam a fost şocat. „Tu *ai cumpărat* casa asta? “

Ea ridică din umeri. „Trebuia să stau undeva. Merg la liceul Oakville. Trebuie să termin ultimul an.”

Uau! Deci, asta explica lucrurile.

Deci, ea mergea la Oakville. Şi era într-a doisprezecea. Poate că şi el se va întoarce la şcoală. La naiba, da. Dacă ea era acolo, de ce nu?

„Da, sigur, cum zici tu”, a spus el, cât de degajat a putut. „De ce nu?” Mi-ar place să o vizitez.”

S-au întors şi au mers împreună înapoi spre casă. în acest timp, Sam a trecut pe lângă pachetul lui mototolit de ţigări, s-a aplecat şi l-a luat de jos. Cu Caitlin plecată, cui îi păsa?

„Deci, tu eşti, cum ar fi, nouă pe aici?” a întrebat Sam.

Ştia că era o întrebare prostească. îi spusese să deja că era. Dar el nu ştia ce altceva să spună. Nu fusese niciodată bun la conversaţie.

Ea a zâmbit. „Ceva de genul.”

„De ce aici?” a adăugat el. „Vreau să spun, tară supărare, dar oraşul ăsta e de rahat.”

„Poveste lungă”, a spus ea misterios.

Ceva l-a uimit.

„Deci, cum ar fi, stai un moment, ai, cum ar fi, spus că ai cumpărat casa? Adică *tul* Nu vrei să spui părinţii tăi?”

„Nu, vreau să spun eu. Ca în *mine*”a răspuns ea. „Eu singură am cumpărat-o.”

El încă nu putea înţelege. Nu vroia să sune ca un idiot, dar trebuia să înţeleagă asta.

„Deci, cum ar fi, casa este doar pentru tine? Cum ar fi, părinţii tăi -”

„Părinţii mei sunt morţi”, a spus ea. „Eu singură am cumpărat-o.” Pentru mine. Am 18 ani acum. Sunt adultă. Pot face ce vreau.”

„Wow”, a spus Sam, cu adevărat impresionat. „Ce tare. O casă întreagă doar pentru tine. Uau! Adică, îmi pare rău pentru părinţii tăi, dar eu ... doar că nu cunosc pe nimeni de genul ăsta, cum ar fi, care deţine o casa la vârsta noastră.”

Ea s-a întors şi i-a zâmbit. „Sunt o mulţime de surprize pe care le vei afla despre mine.”

Ea a deschis uşa şi s-a privit cum el a intrat înăuntru cu entuziasm.

Era atât de uşor de condus.

Şi-a lins buzele, simţind senzaţia surdă de foame ridicându-se în dinţii din faţă.

Avea să fie mult mai uşor decât crezuse.

ŞASE

Caleb şi Caitlin stăteau lângă râu, uitîndu-se unul în ochii celuilalt. Ea tremura îngrijorându-se dacă el era pe cale să-i spună adio.

Dar apoi ceva i-a atras lui privirea, şi direcţia privirii lui s-a schimbat brusc. S-a uitat la decolteul ei, şi a părut încremenit.

El s-a întins şi ea i-a simţit degetele atingându-i gâtul. A simţit metal.

Colierul ei. Uitase că îl purta.

El l-a ridicat şi s-a uitat fix la el.

„Ce este acesta?" întrebă el încet.

Ea a ridicat mâna şi a pus-o peste a lui. Era crucea ei, cruceea ei mică, de argint.

„Doar o cruce veche," a răspuns ea.

Dar, înainte să termine de spus cuvintele, ea şi-a dat seama: *era* veche.

Fusese în familia ei de generaţii. Nu-şi aducea aminte cine i-a dat-o sau când, dar ştia că era foarte veche. Şi că aparţinuse familiei tatălui ei. Da. Era ceva. Poate chiar un indiciu.

El a privit-o cu atenţie, studiind-o.

„Aceasta nu este o cruce normală", a spus el. „Marginile sale sunt curbate. N- am mai văzut una ca asta de o mie de ani. Este crucea Sfântului Petru „, a privit el, fascinat. „Cum ai obţinut-o?"

„Am ... avut-o dintotdeauna", a spus ea cu rasuflarea tăiată, entuziasmul crescându-i.

„Acesta este semnul unui sabat străvechi. Din Ierusalim. Un sabat secret, unul cu enorm de multă putere. Erau zvonuri că nici nu există. Cum de ai asta?"

Şi-a simţit inima bătând să-i sară din piept. „Eu... nu stiu. Mi s-a spus că a fost a tatălui meu. Eu ... nici măcar nu m-am gândit la asta."

El a întors-o uşor, uitându-se pe spatele ei. Ochii lui s-au deschis larg.

„Are o inscripţie."

Ea a dat din cap, dintr-o dată amintindu-şi. Da. Chiar *era* o inscripţie. Ce?

„Ceva în limba greacă, cred", a spus ea.

„Latină”, a corectat-o. *„Spina rosam et congregari Salem”di* spus el, şi apoi s- a uitat la ea, ca şi cum se aştepta să înţeleagă.

Ea nu avea nici o idee. Nu avusese niciodată.

„Scrie: Trandafirul şi spinul se întâlnesc în Salem. „

Se uită la ea, iar ea se uită înapoi.

Mintea ei se învârtea, întrebându-se ce ar putea însemna. Ochii lui au strălucit cu un scop redobândit.

„Acest lucru a aparţinut tatălui tău. Trebuie să-i fi aparţinut. Acea inscripţie este o enigmă străveche a vampirilor. El îţi spune cum să-l găseşti. Ne spune unde să mergem."

Se uită la el. „Salem?"

El a dat din cap grav.

A pus uşor mâna pe umărul ei. „Ţin foarte mult la tine. Nu vreau să te văd rănită. Acesta este războiul meu. Nu vreau să te târăsc în el. Va fi foarte periculos, şi nu eşti complet vampir. Poţi fi rănită. Nu trebuie să vii cu mine, mai ales acum că ştiu unde să merg mai departe. M-ai ajutat deja mai mult decât pot să-ţi mulţumesc."

Caitlin şi-a simţit inima oprindu-se. Oare nu o dorea lângă el? Sau încerca să o protejeze? A simţit ca era vorba de a doua variantă.

„Ştiu că am de ales", a spus ea. „Aleg să fiu cu tine."

Se uită la ea pentru o lungă perioadă de timp, şi în cele din urmă dădu aprobator din cap. „OK", a spus el.

„în plus,", a adăugat ea, zâmbind, „nu prea pot să te las singur să-mi întâlneşti familia."

ŞAPTE

Kyle mergea emoţionat pe străzile pietruite ale portului din South Street, mărind pasul. îşi imaginase acest moment de ani de zile.

A dat colţul, şi putea începe deja să o vadă. Nava. *Nava lui*.

Deghizată ca o corabie istorică expusă venind dintr-o ţară europeană, va fi ancorată în port timp de o săptămână. Cât de proşti erau aceşti oameni. Erau în stare să creadă aproape orice. Prea încrezători să verifice coca unei bucăţi de istorie. Să-şi dea seama că ar putea fi mijlocul uciderii lor. Calul lor troian. Adăugând şi mai multă prostie, turiştii tară minte s-au înghesuit în jurul navei, încântaţi să vadă această bucată de istorie sub nasul lor. Dacă ar fi ştiut ei.

Kyle şi-a făcut cu coatele drum prin mulţime şi a luat-o pe o alee. Patru bărbaţi masivi stăteau de pază, dar când s-au uitat în sus şi l-au văzut venind, au dat din cap în semn de recunoaştere şi s-au dat repede la o parte. Toţi erau membri ai rasei sale. Toţi îmbrăcaţi în negru şi la fel de înalţi ca el. Kyle putea simţi furia pe care o radiau, şi l-a relaxat. întotdeauna se simţise mai bine împreună cu neamul său.

Ei s-au dat deoparte cu respect, şi, cum Kyle mergea pe mijloc, au închis din nou accesul pe alee.

Kyle s-a apropiat de partea din spate a navei, ascunsă de public. Mai mulţi de-ai lui stăteau acolo şi, când l-au văzut apropiindu-se, au trecut imediat la muncă. Au coborât o rampă enormă din lateralulbordajului şi au început să coboare o cutie enormă acoperită cu placaj. Zece bărbaţi au rulat cutia masiv încet pe rampă, până la trotuarul pietruit. Kyle a venit lângă ea.

„Stăpâne”, i-a spus un vampir scund, cu chelie, alergând până la el şi făcând o plecăciune.

Bărbatul transpira puternic şi părea foarte nervos. Ochii lui se repezi săgetau în toate direcţiile. Probabil se uita după poliţie. Şi se părea că aştepta de mult timp. Bun. Lui Kyle îi plăcea să-i facă pe oameni să aştepte.

„Totul este aici,” a continuat bărbatul, grăbit. „Am verificat de mai multe ori. Totul e în siguranţă şi întreg, stăpâne.”

„Vreau să văd”, a spus Kyle.

Bărbatul a pocnit din degete şi patru bărbaţi s-au repezit acolo. Au ridicat răngile şi au scos unul dintre capacele de lemn. Au rupt şi dat deoparte strat după strat de plastic gros.

în cele din urmă, Kyle s-a dus şi a pus mâna înăuntru. A pipăit un flacon rece, de sticlă, şi l-a scos.

L-a ridicat, examinându-l sub lumina stâlpului de iluminat public. Exact cum îşi amintea. Microbii ciumei bubonice mişunau în mâna sa, perfect intacţi. El a zâmbit încet.

Acum războiul său putea începe.

Kyle nu a pierdut timpul. în câteva ore, el era în staţia Penn, gata să treacă la muncă. Cum mergea rapid prin staţie, prin mulţime, i-a sărit muştarul. A mers direct împotriva hoardelor de oameni, la o oră de vârf, toţi alergând pentru a ajunge acasă la micile lor familii patetice, la soţi şi soţii. Şi-a simţit ura acumulându-se.

Dacă era ceva ce ura mai mult decât un om, erau mulţimile de oameni, grăbindu-se încoace şi încolo în toate direcţiile, ca şi cum viaţa lor conta chiar şi un pic, ca şi cum cei doar 100 de ani ai lor pe acest pământ aveau vreun rost. Kyîe a supravieţuit şi a rămas după ei toţi, generaţie după generaţie, de mii de ani. Chiar şi oamenii mai importanţi, cum au fost Cezar şi Stalin şi – preferatul lui, Hitler – au fost practic uitaţi, după câteva sute de ani de la moarte. Ei fuseseră ceva la momentul respectiv, dar nimic la scurt timp după aceea. Mişcările lor frenetice, sentimentele lor de auto-importanţă îl călcau pe nervi. îi venea să-i omoare pe toţi. Şi o va face.

Dar nu în acest moment.

Kyle avea treburi importante de făcut. *Cu adevărat* importante. Era flancat de un mic anturaj de opt smardoi, şi toţi îşi făceau loc prin mulţime cât mai repede posibil. Fiecare purta un rucsac. Şi în fiecare rucsac erau ambalate 300 de fiole de ciumă. Ei aveau să se împartă în patru echipe, şi fiecare echipă, ca cei patru călăreţi ai apocalipsei, va împărţi moartea în fiecare colţ a staţiei. O echipă va acoperi staţia în sine, una calea spre Grand Central, una linia de metrou A, C, sau E şi o alta linia de tren 1 sau 9. Kyle şi-a rezervat cea mai buna locaţie doar pentru el: Amtrak. A zâmbit gândindu-se că partea lui de ciuma se va extinde mai departe şi mai repede decât oricare de-a celorlalţi. Poate chiar ar putea decima şi alte oraşe.

Kyle avea şi alţi vampiri supuşi muncind din greu, de

asemenea, în staţiile de metrou din tot oraşul, în Grand Central şi în Times Square.

Kyle dădu din cap, şi echipele s-au împărţit imediat. A mers singur spre intrarea din Eighth Avenue.

A coborât pe scara rulantă, s-a îndreptat spre capătul peronului, apoi a mers mai departe, dincolo de punctul unde s-ar fi uitat cineva. A sărit repede jos pe şine. Când a aterizat, şobolanii i-au fugit din drum. Ei îi puteau simţi prezenţa.

Cât de ironic, s-a gândit Kyle. Şobolanii răspândiseră ciuma, la început. Acum fugeau de ea.

Kyle a intrat în întuneric, prin tunel, mergând pe lângă şină. A continuat să meargă şi, în final, a ajuns la intersecţia unde se întâlneau toate liniile. A băgat mâna în rucsac şi a scos o fiolă şi ţinut-o sus, privind-o sub o lumina de urgenţă. Abia-şi putea stăpâni entuziasmul. A pus jos rucsacul şi, cu ambele mâini, s-a apucat de treabă.

După atât de multe secole de aşteptare, acum era doar o chestiune de ore.

OPT

Lui Sam nu-i venea să creadă ce noroc. O fată superbă îi prezenta o casă minunată – nici mai mult nici mai puţin, o fată de-a doisprezecea – şi părea să-l placă. Era tare. Şi foarte cool. Şi avea toată casa pentru ea.

Era ca şi cum un înger al Domnului coborâse pe pământ şi i-o pusese în braţe. încă nu-i venea să creadă. Era exact de ce avea nevoie, şi exact la momentul potrivit. îi era teamă că în orice clipă norocul se va întoarce, iar ea îi va cere să plece. Dar ea nu părea să se grăbească să-i spună să plece. De fapt, părea să vrea companie. Şi nici măcar nu-i păsa că fusese în hambarul ei. De fapt, părea să-i fi plăcut să-l găsească acolo. Lui nu-i venea să creadă. Niciodată înainte nu mai avusese un aşa noroc.

în timp ce mergeau, el a văzut că în majoritate casa ei era încă goală. Fără mâncare în frigider şi nici prea multă mobilă. Doar câte un scaun pe ici şi pe colo şi o canapea mică. Asta l-a făcut să se simtă bine, pentru că el ar putea să o ajute. Dacă ea vroia. Putea să o ajute să o repare, să mute lucruri, să cumpere mâncare, să dea zăpada, orice avea nevoie. Chiar dacă ea doar îl lăsa să doarmă în hambarul ei, ar fi fost în regulă. Şi dacă îl vroia în casă, ei bine, asta ar fi fost minunat. Mai important, chiar o plăcea. Se simţea singur. îşi dădea seama acum. Chiar îi plăcea să fie pe lângă ea.

„Şi aceasta este camera de zi", a spus ea, în timp ce au intrat în ultima cameră. Era chiar goală, fără tablouri pe pereţi, fără covor pe podea – doar o canapea mică de două persoane în mijloc.

„îmi pare rău că e încă atât de gol", a spus ea. „Abia am ajuns. Nu am vrut să aduc lucrurile mele vechi. M-am gândit să fie un nou început."

Sam stătea acolo, dând din cap. Abia aştepta să o întrebe o grămadă de lucruri. Cum ar fi: *de unde eşti? Cum au murit părinţii tăi? De ce ai venit aici?*

Dar nu a vrut să fie prea insistent. Deci, doar stătea acolo, dând din cap, ca un idiot.

De asemenea, se simţea cam nervos. Era foarte atras de ea, mai mult decât fusese de orice fată în viaţa lui, şi nu prea ştiu ce

să spună – şi nu avea suficientă încredere să spună nimic. Avea senzaţia că dacă spune ceva, va ieşi greşit.

„Vrei sa stai jos?” întrebă ea, în timp ce s-a dus şi s-a aşezat pe canapea.

Cum să nu.

El a încercat să nu-şi arate entuziasmul. A încercat să meargă cât de nonşalant putea, cum a venit şi s-a aşezat lângă ea. Era o canapea mică, şi

piciorul lui s-a atins de al ei când s-a aşezat. îi putea simţi parfumul şi şi-a simţit sângele curgând mai repede. Devenea greu să gândească clar.

Ea s-a aşezat cu un picior sub ea şi apoi s-a întors cu faţa la el. Stătea acolo, zâmbind, privindu-l în ochi, şi el se întrebă pentru a mia oară dacă era cumva un vis, dacă vreunul dintre prietenii săi îi făcea o glumă.

„Deci", a spus ea. „Spune-mi despre tine."

„Ce ai vrea să-ţi spun?" a întrebat el.

„Eşti de aici?"

Sam s-a gândit cum să răspundă la asta. Dar nu era uşor.

„Nu, nu chiar. Dar cred că ai putea spune că sunt, din moment ce am trăit aici mai mult decât aproape oriunde. Ne-am mutat mult de colo-colo. Familia mea.
Ei bine-mi, sora mea şi mama mea. „

„Dar tatăl tău?" întrebă ea imediat.

Sam ridică din umeri.

„El nu era niciodată acolo. Au spus că a plecat când eram mic. Nu-mi amintesc cu adevărat."

„N-ai încercat să-l găseşti?"

Sam s-a uitat în ochii ei şi s-a întrebat dacă ea era în stare să-i citească gândurile.

„E interesant că întrebi", a spus el, „pentru că de fapt eu am încercat, întotdeauna am vrut să ştiu. Dar n-am găsit niciodată nimic. Până săptămâna trecută."

Ochii ei s-au deschis larg, surprinşi. Sam a fost surprins de cât de incitată arăta. Nu putea înţelege cu adevărat. De ce i-ar păsa ei?

„Pe bune?" a întrebat ea. „Unde este?"

„Ei bine, eu nu stiu exact, dar am vorbit pe Facebook. El spune că vrea să mă vadă. „

„Şi? De ce nu vă vedeţi?"

„Eu vreau. Doar că totul s-a întâmplat aşa de repede. Cred că trebuie să-mi fac un plan."

„Ce mai aştepţi?" întrebă ea, zâmbind.

Sam s-a gândit. Ea avea dreptate. De fapt ce mai *aştepta* el?

„De ce nu-i răspunzi? Nu faci un plan să-l vezi? Ştii, dacă nu faci un plan, lucrurile nu se întâmplă niciodată. Dacă aş fi eu, i-aş da un mesaj chiar acum", a spus ea.

Sam s-a uitat în ochii ei, şi când a făcut-o, a simţit cum îşi schimbă părerea. Tot ce spusese ea avea atât de mult sens. Era ciudat: el aproape a simţit că de fiecare dată când ea a spus ceva, gândul a devenit al lui. Ea avea dreptate. El nu trebuia să aştepte.

A băgat mâna în buzunar în buzunar, a scos telefonul şi s-a conectat pe Facebook.

Cum a făcut-o, ea s-a ghemuit lângă el, şi-a aplecat umărul într-al lui şi s-a uitat la telefon cu el. Inima lui a început să bată foarte repede. Adora senzaţia umărului ei atingându-l pe al său. Era atât de moale, şi se potrivea perfect. îi putea simţi mirosul părului, şi era copleşitor. îl distrăgea foarte tare. A uitat, pentru o secundă, de ce a scos telefonul.

Apoi a văzut lumina de mesaj nou şi l-a deschis.

Iată-l. Un alt mesaj nou de la el.

Spunea: Sam, mi-ar plăcea să te văd. Cam trebuie să ne vedem. Ştiu că eşti ocupat în şcoală şi toate, dar care-ţi este programul? E greu pentru mine să călătoresc, din cauza piciorului meu bolnav, dar mă întrebam dacă ai putea veni tu aici să mă vizitezi? Eu locuiesc în Connecticut.

Samantha a zâmbit. „Poftim", a spus ea.

„Ce ar trebui să spun?" întrebă Sam.

„Spune da. Mâine e sâmbătă. E week-end. Ce moment ar fi mai bun?"

Ea avea dreptate. Sâmbăta era cea mai bună zi. Uau. Fata asta nu era doar foarte atrăgătoare, era şi inteligentă.

Sam a tastat înapoi: OK. Sună bine. Ce zici de acest week-end? Care e adresa ta?

A ezitat o secundă. Apoi, a dat clic pe Trimite. Deja se simţea mai bine.

„Sunt atât de emoţionată pentru tine," a spus Samantha, zâmbind. „Wow, e atat de cool că am putut să te întâlnesc într-un astfel de moment emoţionant."

Sam i-a simţit brusc degetele netede întinzându-se si atingându-i faţa, apoi trecându-i încet prin păr. Sentimentul a fost intens. Uimitor. Inima îi bătea să-i spargă piaptul, iar el abia putea gândi.

S-a întors şi s-a uitat la ea, şi a văzut că era cu faţa la el, ambele ei mâini mângâindu-i acum faţa, gâtul, părul. Nu-şi putea lua privirea din ochii ei verzi mari, strălucitori. Abia mai putea respira.

„îmi placi foarte mult", a spus ea.

Sam a deschis gura să vorbească, dar era prea uscată. I-au trebuit câteva încercări. „Şi tu îmi placi foarte mult."

Ştia că ar trebui să se aplece spre ea pentru un sărut, dar era prea nervos. A fost uşurat când s-a aplecat ea şi şi-a pus buzele pe ale lui.

Era uimitoare. Sângele i-a năvălit în creier, iar el s-a rugat ca asta să nu se mai termine.

NOUĂ

Cum Caitlin zbura cu Caleb, cu braţele înfăşurate în jurul lui, adorând senzaţia corpului său, s-a gândit la cât de norocoasă era. Doar cu o zi înainte, fusese îngrijorată de faptul că Caleb îi va spune la revedere. Şi acum, pentru prima dată, norocul i s-a schimbat.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru colier, s-a gândit ea.

Era după-amiaza târziu până când au ajuns în Salem. Au aterizat discret într- un câmp gol de la marginea oraşului, astfel încât nimeni să nu observe.

Au mers câteva blocuri si au ajuns chiar pe strada principală din Salem.

Caitlin era surprinsă. Se aşteptase la ceva mai mult. Auzise despre Salem toată viaţa ei, mai ales din manuale, întotdeauna în legătură cu vrăjitoarele. Dar să-l vadă ca pe un loc real, viu, ca pe un oraş de zi cu zi, i s-a părut destul de ciudat. Şi-l imaginase ca pe un loc istoric perfect conservat, aproape ca un set de decoruri pentru un film. Să vadă oameni normali, moderni, trăindu-şi viaţa, conducând, grăbindu-se încoace şi încolo, a prins-o cu garda jos.

Salem părea aproape la fel ca orice alt oraş mic, suburban, din New England. Erau câteva lanţuri de magazine, farmacii tipice, totul modern, şi aproape niciun semn că acest oraş avea atât de multă istorie. Oraşul era, de asemenea, mult mai mare decât îşi imaginase. Nu avea absolut nicio idee de unde să înceapă să-l caute pe tatăl ei.

Caleb probabil că s-a gândit la acelaşi lucru, în acelaşi timp, pentru că s-a uitat la ea cu expresia de: *şi acum cel*

„Ei bine," a început ea, „cred că nu ne aşteptam ca el să stea în mijlocul străzii pincipale şi să aştepte să nu cuprindă într-o îmbrăţişare."

Caleb a zâmbit.

„Nu, nu credeam că ar fi atât de uşor."

„Şi? Acum ce?" a întrebat ea.

Caleb s-a uitat la ea. „Nu ştiu," a spus el.

Caitlin stătea acolo, gândindu-se. Mai multe persoane au trecut pe lângă ei pe stradă, iar unele dintre ele s-au uitat ciudat

la Caitlin şi Caleb. S-a uitat la ei ca în oglindă în vitrina unui magazin, şi şi-a dat seama că erau un cuplu uimitor. Erau orice numai nu obişnuiţi. El era atât de înalt, îmbrăcat elegant şi tot în negru. Arăta ca un star de cinema, lăsat în mijlocul străzii. Stând lângă el, ea s-a simtit mai mult ca niciodată obişnuită.

„Poate ar trebui să începem cu ceva evident?” a întrebat ea. „Numele meu de familie. Paine. Dacă tatăl meu încă locuieşte aici, poate că este în cartea de telefon.”

Caleb a zâmbit. „Crezi că şi-ar face numărul public?”

„Ma indoiesc. Dar, uneori, răspunsurile cele mai evidente sunt cele mai bune. Oricum, nu strică să încercăm. Ai alte idei?”

Caleb a stat acolo, uitându-se înjur. în cele din urmă, a clătinat din cap.

„Hai s-o facem”, a spus ea.

Pentru a mia oară, îşi dorea să fi avut în continuare telefonul mobil. în schimb, s-a uitat înjur şi a reperat un Internet café peste drum.

Caitlin a tastat fiecare variaţie a lui „Paine” la care se putea gândi, şi totuşi nu a avut niciun rezultat. Era iritată. Căutaseră în fiecare director rezidenţial şi de afaceri posibil din Salem. Au încercat Paine si Payne şi Pain şi Paiyne. Nimic. Nicio singură persoană.

Caleb avea dreptate: fusese o idee proastă. Dacă tatăl ei chiar trăia aici, nu avea de gând să-şi facă numărul public. Şi avea senzaţia, având în vedere indiciile misterioase de până acum, că oricum el nu ar face lucrurile aşa de uşoare pentru ei.

Oftând, s-a întors spre Caleb.

„Ai avut dreptate. O pierdere de timp.”

„Trandafirul şi spinul se întâlnesc în Salem” a spus Caleb încet, iar şi iar.

îl putea vedea gândind.

Şi ea îşi repetase fraza în minte, şi s-a simţit bine să o audă cu voce tare. O întorsese pe toate părţile, dar încă nu avea nicio idee ce însemna. Un trandafir? Un spin?

„Poate e o grădină de trandafiri pe undeva?” a spus ea, gândind cu voce tare. „Şi poate că e un fel de indiciu ascuns sub ea?” a spus ea. „Sau poate e numele unui loc?” a adăugat. „Poate e un bar, sau un han vechi, numit Trandafirul şi spinul?”

Caitlin s-a întors la calculator şi a încercat mai multe variante ale căutării. A încercat doar *trandafir.* Apoi doar *spin.* Apoi *trandafir şi spin.* Companii.

Parcuri. Grădini.

Niciun rezultat.

Enervată, în cele din urmă a întins mâna şi a închis sistemul.

Amândoi au stat tăcuţi timp de câteva minute, gândind.

„Poate că avem o abordare greşită”, a spus Caleb brusc.

Ea s-a întors spre el. „Ce vrei sa spui?”

„Ei bine, am căutat o persoană vie”, a spus el, „din lumea de astăzi. Din acest secol. Dar vampirii au trăit de *mii* de ani. Când un vampir îi spune altuia, *vino să ne întâlnim*, nu înseamnă întotdeauna în acest secol. Vampirii gândesc în secolele, nu în ani.

„S-ar putea ca tatăl tău să nu fie acum aici. Dar să fi fost. Cu foarte mult timp în urmă. S-ar putea să nu trebuiască să căutăm o persoană în viaţă. Ci una care a trăit aici, la un moment dat. Şi poate chiar a murit aici.”

Caitlin se uită la el, neînţelegând prea bine.

„A murit? Ce vrei să spui? Tatăl meu este mort?”

„E greu pentru mine să-ţi explic asta, dar trebuie să te gândeşti la acest lucru în mod diferit. Vampirii trăiesc prin mai multe încarnări. Mulţi dintre noi au pietre funerare, chiar dacă trăim astăzi. Eu însumi, sub diferite nume, sunt îngropat în multe cimitire din multe ţări. Evident, eu nu sunt cu adevărat mort, sau îngropat. Dar la momentul respectiv, localnicii trebuiau să fie siguri că am fost. Trebuia să oprim dovezile, să-i asigurăm că nu revin la viaţă. Şi o înmormântare şi o piatră funerară erau singurele lucruri care i-ar fi liniştit.

„Rasei vampirilor nu-i place să lase urme, şi nu ne place când oamenii ştiu că am revenit. Acesta atrage prea multă atenţie nedorită. Deci, uneori, atunci când nu există nicio altă alegere, îi lăsăm să ne îngroape. Şi apoi ne strecurăm, în linişte, în mijlocul nopţii, şi mergem mai departe.”

Încet, s-a întors şi s-a uitat la ea.

„S-ar putea ca tatăl tău să fi fost îngropat aici. Poate că nu ar trebui să căutăm deasupra solului, ci dedesubtul lui. Am verificat persoanele vii numite Paine.
Dar nu le-am verificat pe cele moarte.”

Caitlin era încă nesigură în timp ce mergeau prin micul cimitir, mintea ei încă nu îşi revenise. Nu mai fusese niciodată într-un loc atât de vechi. Când au intrat, un semn mare proclama „The Burying Point, 1637.” Se minuna de faptul că oamenii au venit aici de aproape 400 de ani.

Mai mult decât atât, era mirată că au mai erau câţiva turişti

rătăciţi prin cimitir chiar atunci. Crezuse că vor fi fost singuri aici. Dar, la urma urmei, erau în Salem. Şi acest cimitir era un punct de atracţie. Oamenii păreau să vină aici şi să-l trateze ca pe un muzeu. De fapt, ea a observat că erau un muzeu adevărat lângă locurile de înmormântare. Nu i se părea corect. A simţit că acest loc ar trebuit să fie tratat ca sacru.

Cimitirul era mic şi intim, de dimensiunea curţii cuiva. O cărare pietruită îşi făcea loc unduind prin el şi, în timp ce se plimbau, ea s-a minunat de cât de vechi erau pietrele funerare, de literele lor ciudate, tocite de vreme. Erau în limba engleză, dar erau atât de vechi, şi aşa de demodate, că era aproape ca şi cum ai fi citit într-o altă limbă.

A citit cu atenţie numele, examinând în special numele de familie.

Dar nu a putut găsi niciun singur „Paine", sau orice variaţie a numelui. Au ajuns la sfârşitul traseului. Nu era nimic.

Când Caitlin a ajuns la final, cu Caleb lângă ea, s-a oprit şi a citit o placă. Acesta descria unele dintre torturile oribile pe care le-au suferit vrăjitoarele.
Unul dintre ei, a citit, a fost „presată" până la moarte. Era îngrozită.

„Nu pot să cred ce le-au făcut", a spus Caitlin. „Se pare ca toate vrăjitoarele au avut morţi oribile."

„Nu erau vrăjitoare", a spus Caleb grav.

Caitlin s-a uitat la el, auzindu-i tristeţea în glas.

„Erau din neamul nostru", a spus el.

Ochii lui Caitlin s-au deschis larg. „Vampiri?" a întrebat ea.

Caleb a dat din cap, privind în jos la pietre.

Tăcerea s-a aşternut peste ei, cât Caitlin a meditat la asta.

„Nu înţeleg", a spus ea în cele din urmă. „Cum de erau aici?"

Caleb oftă. „Puritanii. Ei nu au fost persecutaţi în Anglia din cauza formei lor de creştinism. Ei au fost persecutaţi pentru că erau din neamul nostru. Acesta este motivul pentru care au plecat din Europa şi au venit aici. Pentru a practica în mod liber. Ei încercau să scape de opresiunea lumii vechi, a vampirilor europeni. Ştiau că dacă ar fi să supravieţuiască, vor trebui să fondeze o nouă naţiune. Aşa că au venit. Erau din rasa vampirilor buni, şi nu au vrut să se războiască cu alţi vampiri sau cu oamenii. Ei au vrut doar să fie lăsaţi în pace.

„Dar, în timp, rasele mai întunecate de vampiri le-au urmat aici, şi în număr tot mai mare. Primele războaie din colonii nu au fost între oameni: ele au fost de fapt războaie între rasele bune şi rele de vampiri.

„Şi persecuţia vrăjitoarelor din Salem a fost doar un paravan pentru o persecuţie a vampirilor.

Oriunde există binele, răul urmează. O luptă perpetuă între lumină şi întuneric. Vrăjitoarele care au fost persecutate şi spânzurate în Salem au fost toate din rasa vampirilor buni.

„Acesta este motivul pentru care ar avea sens ca tatăl tău să fie îngropat aici. De aceea Salem, în general, are sens. De aceea colierul are sens. Toate arată la acelaşi lucru: că tu eşti moştenitoarea. Cheia pentru a găsi sabia pe care au ascuns-o, care ne va proteja.”

Caitlin a privit din nou în jurul cimitirului, mintea învârtindu-i-se de la toată istoria. Nu ştia cum s-o trateze. Dar ştia un singur lucru: nu era niciun „Paine” aici. Era o altă fundătură.

„Nu e nimic aici”, a spus în cele din urmă Caitlin.

Caleb a cercetat cimitirul încă o dată, şi părea clar dezamăgit.

„Ştiu”, a spus el.

Lui Caitlin i-a fost frică că într-adevăr căutarea lor a luat sfârşit. Nu o putea lăsa să se termine aici.

„Trandafirul şi spinul, trandafirul şi spinul”, a spus ea, iar şi iar, şoptindu-şi- o, sforţându-se să găsească răspunsul.

Dar nu a venit nimic.

Caleb a început să rătăcească din nou pe potecă, şi Caitlin l-a urmat, gândind pe drum.

în curând a ajuns la o altă placă mare, bătută în cuie de un copac. La început a citit doar pentru a-şi distrage atenţia, dar cum a continuat lectura, a devenit brusc atentă.

„Caleb!” a strigat ea. „Repede!”

El a venit rapid.

„Ascultă aici:” Nu toate vrăjitoarele care au fost persecutate sunt îngropate în acest cimitir. De fapt, doar o mică parte dintre ele sunt îngropate aici. Au fost peste 130 de alte vrăjitoare pe lista „acuzaţilor”. Unele au scăpat, iar unele sunt îngropate în altă parte. Pentru lista completă, a se vedea înregistrările muzeului.”„

S-au uitat unul la altul, amândoi gândindu-se la acelaşi lucru, şi s-au întoarse şi s-au uitat la muzeul de alături.

Soarele apunea, şi exact când au ajuns la uşa muzeului, le-a fost literalmente închisă în nas. Caleb a urcat şi a prins-o cu mâna, oprind uşa.

în deschizătură a apărut faţa unei doamne în vârstă, severă şi enervată.

„îmi pare rău, oameni buni, dar noi am închis pentru azi”, a spus ea. „Veniţi înapoi mâine, dacă doriţi.”

„Iertaţi-ne,” a spus Caleb blând „, dar avem nevoie de doar câteva minute.
Mă tem că nu ne putem întoarce mâine.”

„Este cinci şi cinci,” s-a răstit ea. „Noi închidem la cinci. în fiecare zi. Nicio excepţie. Astea sunt regulile. Eu nu pot ţine locul ăsta deschis pentru toată lumea care vine târziu. Cum am spus, dacă vreţi să vă întoarceţi, reveniţi mâine. Noapte bună.”

Ea a început din nou să închidă uşa, dar Caleb a ţinut-o deschisă cu mâna. Ea a scos iar capul, de două ori mai enervată.

„Ascultă, vrei să chem poliţia -”

Dintr-o data, ea a îngheţat în mijlocul propoziţiei, când ochii i s-au întâlnit cu ai lui Caleb. Pur şi simplu s-a uitat la el, pentru câteva secunde, şi Caitlin şi-a văzut văzut expresia schimbându-se. A devenit mai blândă. Apoi, uimitor, ea a izbucnit într-un zâmbet.

„Ei bine, salut oameni buni”, a spus ea, foarte veselă. „îmi pare bine să vă văd aici. Vă rog, intraţi”, a spus ea, deschizând uşa larg şi făcând un pas înapoi, cu un zâmbet.

Caitlin s-a uitat la Caleb, şocată. *Ce făcuse adineaori?*

Orice ar fi fost, vroia şi ea să înveţe.

N-şi face griji, vei învăţa.

Caitlin s-a uitat la Caleb şi a fost de două ori mai şocată să-şi dea seama că el tocmai i-a trimis un gând, şi că ea l-a auzit.

Aveau muzeul doar pentru ei în timp ce mergeau pe holurile sale înguste, slab iluminate. Poze, plachete si accesorii acopereau pereţii, toate despre vrăjitoare, judecători şi spânzurări. Era un loc solemn.

Mergând mai departe, au ajuns la o vitrină mare. Caitlin a început să citească, şi a fost atât de prinsă că a decis să-l citească cu voce tare pentru Caleb.

„Ascultă aici”, a spus ea. „„în Salem, in 1692, un grup mare de adolescente s-au îmbolnăvit subit. Cele mai multe dintre ele au avut o criză de isterie, şi au ţipat că fuseseră atacate de vrăjitoare. Multe dintre aceste fete au mers până acolo încât să numească vrăjitoarele care le chinuiau.

„Pentru că bolile lor erau atât de misterioase, şi pentru că multe dintre aceste fete au murit brusc si nu a existat nicio altă explicaţie pentru aceasta, locuitorii oraşului au devenit frenetici. Ei au vânat persoanele acuzate de vrăjitorie.

„Este de remarcat faptul că, până în prezent, nimeni nu a fost vreodată capabil să determine natura bolii care le-a lovit pe aceste fete, sau de ce au fost lovite toate de o astfel de isterie.”

„S-a întâmplat pentru că ajungeau la maturitate”, a spus Caleb

încet.

Caitlin s-a uitat la el.

„La fel ca tine”, a spus el. „Erau din neamul nostru, şi chinurile foamei au început să le copleşească. Nu erau bolnave. Erau isterice. Erau copleşite de ce deveneau şi nu ştiau cum să-i facă faţă.”

Caitlin s-a gândit profund. Adolescente. 1692. Salem. Ajungerea la maturitate. Trecând prin exact aceeaşi situaţie pe care trecea ea acum.

Era copleşitor. A simţit o conexiune puternică la istorie; nu se mai simţea singură cu ceea ce i se întâmpla. Cu toate acestea, în acelaşi timp, era îngrozită.

O valida. Dar ea nu vroia o validare. Vroia pe cineva care să-i spună că toate acestea nu erau adevărate, toul era doar un coşmar fantastic, şi că totul va reveni la normal în curând. Dar cu cât afla mai multe, cu atât era mai depăşită de un sentiment de groază. Cu atât îşi dădea mai mult seama că lucrurile nu vor reveni la normal pentru ea.

„Aici este" a spus Caleb, din cealaltă parte a camerei.

Caitlin s-a grăbit acolo.

„Lista. Cele 133 de acuzate."

Amândoi s-au uitat încet pe lunga lista de persoane, scrise de mână într-o mâzgălitură străveche. Era greu de descifrat scrisul de mână, şi mergea încet.

Dar la un moment dat, aproape de sfârşitul listei, Caitlin a îngheţat brusc. A arătat cu degetul şi la sticlă.

Era numele ei de familie. Paine. Scris exact ca al ei. Pe lista de „acuzate".

„Elizabeth Paine. Acuzată de vrăjitorie. 1692."

Elizabeth? O femeie?

„Ştiam eu", a spus Caleb. „Ştiam că există o legătură."

„Dar..." a început Caitlin, atât de confuză,"*...Elizabeth.* Asta-i o femeie. Am crezut că eram în căutarea tatălui meu? „

„Nu este atât de simplu. Aminteşte-ţi, avem de-a face cu generaţiile. Am putea de fapt să o căutăm pe Elizabeth. Sau am putea să-l căutăm pe tatăl ei. Sau pe soţ. Nu ştim de unde începe sau se termină originea ta. Dar ce ştim e că există o legătură."

„Uită-te la asta!" a spus Caitlin entuziasmată, grăbindu-se la câţiva paşi, la o altă vitrină.

Amândoi stăteau şi se holbau. Era incredibil. O întreagă vitrină dedicată lui Elizabeth Paine.

Caitlin a citit cu voce tare: „Elizabeth Paine a fost unică printre cei de pe lista Acuzaţilor. Ea a ajuns foarte faimoasă, imortalizată în *Litera stacojie.* Este unanim acceptat faptul că faimoasa ei eroină, Hester Prynne, s-a bazat de fapt pe viaţa lui

Elizabeth Paine. Ea a fost punctul central al cea mai mari opere a unui vechi rezident din Salem, Nathaniel Hawthome.”

Caitlin s-a uitat brusc la Caleb, cu ochii deschişi larg de emoţie.

„Asta e”, a spus ea, cu răsuflarea tăiată. Abia reuşea să-şi controleze entuziasmul.

„Ce?” a intrebat el. El încă nu înţelegea.

„Nu vezi?” a spus ea. „Ghicitoarea. E un joc de cuvinte. Hawthorne. *Trandafirul şi spinul*. Spinul este *H&wThorne (thorn înseamnă ghimpe în engleză).* Şi trandafirul este stacojiu. Ca în, *Litera stacojie*. Cu alte cuvinte, este vorba despre Hawthorne. Si Paine.”

în acel moment, bătrâna a intrat din nou în cameră, aparent revenindu-şi la realitate. S-a uitat la amândoi şi a spus: „îmi pare rău, dar chiar trebuie să închid acum -”

Caitlin s-a grăbit spre ea, apucând-o de braţ. „Unde a trăit Hawthorne?”

„Poftim?”

„Nathaniel Hawthorne”, a spus ea entuziasmată. „Se spune că a trăit odată în Salem.”

„Domnişoară, ştim exact unde a trăit. Datorită societăţii noastre istorice, casa lui a fost păstrată. De fapt, este încă aici, în prezent. Perfect intactă.”

Caitlin şi Caleb s-au uitat unul la altul.

Amândoi ştiau unde trebuiau să meargă mai departe.

ZECE

Soarele apunea pe când Caitlin şi Caleb s-au apropiat de casa lui Hawthorne. Casa simplă, de culoare roşie, era la vreo 50 de paşi de trotuar, cu o alee şi tufişuri decorative, şi arăta ca orice altă casă mică, din suburbii. Cu vopseaua ei roşu închis şi cu obloane, avea o simplitate din vechime. Era modestă.

Totuşi, puteai spune că e diferită. Emana istorie.

Amândoi stăteau acolo, uitându-se la ea, şi se lăsase tăcerea.

„M-am gândit că ar fi mai mare", a spus Caitlin.

Caleb stătea acolo, încruntându-şi sprâncenele.

„Ce s-a întâmplat?"

„Mi-aduc aminte de această casă", a spus Caleb. „Nu sunt sigur de când. Dar mi se pare că mi-o amintesc a fi în altă parte."

Caitlin se uită la el, la trăsăturile sale perfect sculptate, şi s-a minunat de cât de multe îşi amintea. Se întrebă cum era să-ţi aminteşti atât de multe lucruri.

Sute de ani – mii. Purta cu el lucruri, experienţe, la care ea nu putea nici măcar să viseze. Se întreba dacă era o binecuvântare sau un blestem, şi se întreba dacă ea ar vrea vreodată asta pentru sine.

Ea a făcut câţiva paşi înainte, spre gardul de fier care înconjura proprietatea, şi, când a încercat clanţa, ea a fost surprinsă să o găsească încuiată. S-a uitat la afiş: *de la 9 la 17 în timpul săptămânii.*

S-a uitat la ceas: 17:30. închis.

„Acum ce facem?" a întrebat ea.

Caleb s-a uitat pe furiş înjur, şi la fel a făcut şi ea. Nu se vedea nimeni pe strada suburbană. A înţeles la ce se gândea el. S-a uitat la ea, şi ea a dat din cap.

El s-a întins spre zăvorul de metal şi, într-o singură mişcare lină, l-a smuls din balamale. S-a uitat din nou înjur, a văzut că nu vine nimeni şi a deschis gardul şi i-a făcut semn să se grăbească să intre. A închis poarta în urma lor cât de bine a putut, a pus uşor zăvorul de metal jos în iarbă, apoi s-a grăbit după ea pe alee.

Caitlin a ajuns la uşa din faţă şi a apăsat pe clanţă. încuiată.

Caleb a urcat, s-a întins spre încuietoare şi s-a pregătit să o

spargă.

„Stai”, a spus Caitlin.

Caleb s-a oprit.

„Pot să încerc asta?” a întrebat ea, şi a irupt într-un zâmbet poznaş.

Ea vroia sa vada daca şi ea avea o astfel de forţă. O simţea, curgându-i prin vene, dar nu-şi ştia limitările, sau când sau unde va apărea.

El a zâmbit spre ea şi s-a dat la o parte. „Te rog.”

Ea a încercatclanţa, şi aceasta nu a cedat. A încercat mai tare, şi tot nimic. Se simţea frustrată şi jenată.

Era pe cale să cedeze când Caleb i-a spus: „Concentrează-te. O răsuceşti ca un om. Du-te mai profund. Răsueşte-o dintr-un loc diferit din tine. Lasa-ti corpul să o întoarcă pentru tine.”

Ea a închis ochii şi a respirat adânc. A pus uşor mâna pe clanţă şi a încercat să se concentreze, urmându-i instrucţiunile.

A răsucit-o din nou, şi de data aceasta a fost surprinsă să audă un zgomot de rupt. S-a uitat în sus şi a văzut că rupsese clanţa. Uşa era întredeschisă.

S-a uitat la Caleb, şi el i-a zâmbit din nou.

„Foarte bine”, a spus el şi i-a făcut semn să intre. „Doamnele mai întâi.”

Casa era confortabilă, cu tavane joase şi ferestre de 1,80 pe 1,80. Lumina de afara scădea rapid, şi nu aveau mult timp pentru a căuta, dacă nu vroiau să înceapă să dea drumul la lumini. Mergeau repede prin ea, podele scârţâiau, începcând să vadă totul cât de repede puteau.

„Ce căutăm mai exact?” a întrebat ea.

„Ştii la fel de mult ca mine”, a spus el. „Dar sunt de acord că suntem în locul potrivit.”

La capătul coridorului era o expoziţie dedicată vieţii lui Hawthorne. Ea s-a oprit şi a citit cu voce tare: „Nathaniel Hawthorne a fost mai mult decât doar un alt autor care a scris despre Salem. El a trăit în Salem. Cele mai multe dintre povestirile sale se petrec în Salem. Cele mai multe dintre clădirile pe care le-a descris în Salem sunt parte integrantă a povestirilor sale, şi multe dintre ei sunt încă în picioare în ziua de azi.

„Şi mai important, Hawthorne a avut o legătură personală directă cu unele dintre evenimentele şi personajele din opera sa. Opera sa cea mai faimoasă, de exemplu, *Litera stacojie,* spune povestea unei femei, Hester Prynne, care este închisă şi batjocorit de comunitatea ei pentru comportamentul ei adulterin.

Hawthorne a avut o legătură mai directă cu aceste evenimente decât s-ar crede. Bunicul său adevărat, John Hawthorne, a fost unul dintre principalii judecători în procesele vrăjitoarelor din Salem. John Hawthorne a fost responsabil pentru acuzarea, judecarea şi executarea vrăjitoarelor. A fost o moştenire grea în Salem pe care Hawthorne a trebuit să o suporte."

Caitlin şi Caleb s-au uitat la altul, fiecare devenind mai curios. în mod evident, exista o legătură puternică aici, şi amândoi ausimţit că au găsit o pistă. Dar încă nu ştiau exact care. Exista încă o verigă lipsă.

Au continuat prin casă, examinând diverse obiecte, căutând ceva, orice. Dar, când au terminat căutarea la primul etaj, nu găsiseră nimic.

Amândoi s-au oprit înaintea unei scări înguste, de lemn. Era blocată de o frânghie de catifea, pe care atârna un semn: „Privat: accesul la etaj permis doar personalului."

Caleb i-a aruncat o privire lui Caitlin.

„Am ajuns până aici", a spus el.

S-a întins şi a desfăcut frânghia.

Agitată, ea a urcat prima, paşii ei creând ecouri pe scara tare, de lemn. Casa scârţâia şi gemea pe când înaintau, caşi cum ar fi protestat contra noilor săi vizitatori.

Al doilea etaj al casei avea plafoanele chiar mai joase, abia suficient de înalte pentru Caleb ca să stea drept. Acum era aproape întuneric, şi nu era suficientă lumină ca să vadă. Stăteau într-o cameră frumoasă şi confortabilă, cu podele din scânduri late de lemn, ferestre de 1,80 pe 1,80, decorată cu bun gust cu mobilier de epocă. în centrul său era un cămin de cărămidă cu pete negre pe margini, în mod clar uzat de ani de utilizare.

în partea de sus a scării i-a întâmpinat o altă vitrină, aceasta dedicată lui Elizabeth Paine.

Caitlin a citit cu voce tare: „Hester Prynn, personajul cel mai faimos al lui Hawthorne, femeia din centrul *Literei stacojii*, femeia care a fost persecutată pentru că a refuzat să dezvăluie adevărata identitate a tatălui copilului ei, a fost, spun mulţi cercetători, bazată pe viaţa reală a unei locuitoare din Salem: Elizabeth Paine. Niciun cercetăoru nu a fost vreodată capabil să identifice originea copilului lui Elizabeth, deoarece ea a refuzat să dezvăluie vreunuia dintre locuitorii oraşului cine a fost cu adevărat tatăl. Legenda spune că el a fost un bărbat misterios, venit pe o navă din Europa, şi că povestea lor de dragoste a fost una interzisă.

„Elizabeth a fost alungată din Salem şi forţată să trăiască într-o căsuţă, singură cu copilul, în pădure, la marginea oraşului. Localizarea exactă a cabanei ei nu a fost niciodată descoperită."

Caitlin se uită la Caleb. Rămăsese tară grai.

„O poveste de dragoste interzisă?" a întrebat ea. „Ca în...."

Caleb a dat din cap. „Da. A fost între un vampir şi un om. Povestea lui nu este de fapt despre adulter. Totul este mascat, ascuns. Este o alegorie. Este într- adevăr despre noi. Neamul nostru. Mai exact: e vorba de tine. Copilul lor. Corcitura.”

Caitlin a simţit lumea învârtindu-se cu ea. Ramificaţiile erau copleşitoare.

De asemenea, nu putea să nu simtă că povestea se repetă, că, generaţii mai târziu, ea urma acelaşi model. O poveste de dragoste interzisă. Două rase. Ea şi Caleb. Repetînd din nou istoria, pe urmele strămoşilor ei. O făcea să se întrebe dacă viaţă după viaţă doar se repeta, la nesfârşit.

Au studiat încet încăperea. Era greu să vezi în lumina care scădea, şi ea încă nu ştia exact ce căutau. Dar acum, cu siguranţă, fără nicio îndoială, ştia că se uitau în locul potrivit.

La fel, se părea, credea şi Caleb. El a mers curios în jurul camerei, inspectând totul. Amândoi erau siguri că orice ar fi fost lucrul de care aveau nevoie se afla în această cameră. Poate chiar sabia în sine?

Dar camera avea puţină mobilă, şi, după ce a inspectat-o, ea nu ştia unde ar putea fi ascuns ceva.

„Aici", a spus în cele din urmă Caleb.

Caitlin s-a grăbit spre el. Stătea lângă un bufet vechi.

El a pipăit cu mâna pe una dintre lateralele acestuia. „Uită-te la asta", a spus
el.

I-a luat mâna, şi a ghidat-a pe laterală, şi ea a simţit. Avea o mică ieşitură de metal. în formă de cruce.

„Ce este asta?" a întrebat ea.

„Nu ştiu", a răspuns el: „dar ştiu un lucru: nu e parte din această piesă de mobilier. Şi mai bănuiesc ceva: această formă neobişnuită, liniile curbe: aş paria oricât că este forma exactă a crucii tale".

Ea l-a privit fără expresie, neînţelegând despre ce era vorba. Apoi, dintr-o dată, şi-a dat seama şi s-a întins în jos. Colierul ei.

„Cred că este o cheie", a spus el.

Ea l-a dat rapid jos, şi, împreună, cu mâna lui pe a ei, l-au introdus uşor în ieşitură. A fost extaziată să vadă că se potrivea perfect. A intrat cu un clic uşor, şi cum l-au întors uşor spre dreapta, s-a deschis un compartiment îngust, vertical.

Cu inima bătându-i rapid, Caitlin a dus mâna în interior şi a extras uşor un sul fragil, îngălbenit, sfarâmicios. Era legat cu o bucată veche de sfoară, care aproape se destrăma.

I l-a dat lui Caleb, şi l-au derulat împreună.

Era o hartă. Scrisă de mână, veche de sute de ani.

în partea de sus a hărţii, într-o mâzgălitură scrisă de mână, se putea citi: cabana lui Elizabeth.

El a privit în sus către ea.

„Cabana ei”, a spus, cu sufletul la gură. „Este o hartă a locului unde a trăit.”

Ea se uită la el cu admiraţie.

„Oricine a ascuns-o aici a vrut ca tu să fii cea care o găsească. Colierul tău a fost cheia. Şi nu a fost deschis niciodată până acum. El a vrut ca tu să găseşti această hartă, ca să găseşti cabana ei. Oriunde ar fi, va fi ceva în ea pentru tine."

Era menită pentru *ea*. Pentru Caitlin, şi doar pentru Caitlin. Gândul acesta a copleşit-o. O făcea să se simtă, pentru prima dată în viaţa ei, dorită. Iubită. Importantă. Că avea o legătură cu ceva mai mare decât ea, ceva vechi de sute de ani. Că ea era centrul acestui întreg puzzle. Abia îşi putea controla emoţiile.

Apoi, dintr-o dată, s-a întâmplat. O durere oribilă i-a cuprins stomacul. A lăsat-o fără suflare, şi s-a îndoit din mijloc, încercând să-şi recapete respiraţia.

„Esti in regulă?" a întrebat Caleb, şi i-a simţit mâna pe umărul ei.

Junghiurile foamei. Reveniseră. Durea atât de rău de data aceasta, că ea abia putea respira.

Un alt junghi a lovit-o brusc, şi aceasta durea atât de mult, că s-a ridicat cu un şoc. S-a auzit pe sine mârâind, un sunet oribil, nepământean, şi s-a văzut traversând în fugă camera, încercând să-şi scoată durerea din trup. S-a izbit de o vitrină mare, dărâmând-o, şi a auzit-o sfărâmându-se.

Dar nu se putea controla. Se învârtea, pierduse controlul, şi avea să distrugă totul în această cameră.

Caleb a apărut lângă ea, apucând-o ferm.

„Caitlin", a spus el cu fermitate, „Caitlin, ascultă-mă!"

El a apucat-o de umeri, cu toată puterea lui, dar abia putea să o oprească.

„Vei fi bine. Sunt doar junghiurile de foame. Mă auzi? O să fie bine. Trebuie doar să te hrăneşti. Trebuie să te scoatem de aici", a spus încet. „Acum!"

Caitlin s-a uitat în sus, şi în ameţeala ei, abia l-a văzut. La un anumit nivel, îl auzea, dar pe de altă parte, durea prea rău. O copleşea. O dorinţă de a se hrăni. A distruge. Ca să se umple. Acum.

Caleb trebuie să fi văzut ce o copleşea, pentru că, înainte ca ea să poată reacţiona, i-a luat repede şi ferm braţul şi a dus-o pe scară şi afară din casă.

Era aproape întuneric când s-au grăbit pe uşa din faţă a casei

Hawthorne şi pe alee. Se mişcau atât de repede, nici măcar nu s-au uitat în sus, şi chiar nu şi-au dat seama că intrau direct într-o capcană uriaşă.

„Stai!” a strigat o voce.

Stând în faţa lor, cu armele scoase, erau mai mulţi poliţişti din Salem.

„Mâinile în aer! încet!”

Caitlin era încă ameţită. Junghiurile au lovit-o abrupt, şi nu a putut rezista valurilor de furie, de violenţă, care o copleşeau. îi era greu să se concentreze, să audă exact ceea ce spuneau. A văzut poliţiştii, dar nu se temea deloc de ei. Dimpotrivă, vroia să atace.

Prin ceaţă, a simţit priza puternică a lui Caleb, strângându-i umerii, şi era singurul lucru care o ţinea sub control.

„Am spus, mâinile sus!” a ţipat un poliţist, iar ceilalţi doi ofiţeri au venit mai aproape.

„Calm, Caitlin, calm,” a şoptit Caleb, e când el, încet, încă strîngând sulul, a ridicat braţele sus în aer, şi a îndemnat-o să-l imite. „Nu ne pot face rău.”

Caitlin, totuşi, se simţea oricum numai calmă nu. Ea a văzut poliţia, i-a văzut îndreptând un pistol spre Caleb, şi a simţit o furie fierbinte ca o lavă roşie. Un junghi a lovit din nou, iar ea nu s-a mai putut controla când s-a concentrat pe un poliţist, pe gâtul lui, pe sângele care curgea prin el. Avea nevoie de el.

Caitlin s-a năpustit. Ea a sărit chiar pe poliţistul din mijloc, şi înainte ca el să poată reacţiona, era pe el, ţinându-l strâns, cu capul pe spate, cu dinţii ieşiţi în afară, înfigându-se direct spre gâtul lui.

Şi apoi: un foc de armă.

UNSPREZECE

Ceasul a bătut miezul nopţii pe când Kyle a coborât pe scara de marmură, flancat de două duzini dintre adepţii lui. Fusese o noapte lungă, şi lucrurile merseseră mult mai bine decât visase el vreodată. Cu toate acestea, el se temea de întâlnirea cu stăpânul său, Rexius, liderul sabatului lor. Fuseseră împreuna timp de mii de ani, şi el ştia că Rexius nu era un om care să tolereze proştii. Avea
0 toleranţă zero pentru greşeli, şi Kyle se simţea nervos de când o lăsase pe fata aceea, Caitlin, să-i scape. Rexius pedepsea mereu chiar şi cea mai mică fărădelege, iar Kyle se oţelise, întrebându-se când îi va veni pedeapsa. Ştia că Rexius doar îşi alegea momentul, că nu va uita niciodată.

Totuşi, munca lui Kyle mersese atât de spectaculos în seara asta, în fiecare colţ al oraşului, că Kyle nu-şi putea imagina că stăpânul său ar putea rămâne supărat pe el. Ar trebui să compenseze cu vârf şi îndesat pentru o astfel de mica greşeală. La urma urmei, erau în mijlocul unui moment istoric în timp, şi Kyle era generalul acestui război. Cum ar putea stăpânul său să-l pedepsească acum?

într-adevăr, cu cât Kyle se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult aştepta cu nerăbdare această întâlnire. El abia aştepta să raporteze puterea ciumei, cât de repedese răspândea, cât de bine o distribuiseră el şi oamenii săi. Aştepta cu nerăbdare aprobarea lui Rexius, a entuziasmul lui împărtăşit că războiul pe care-l aşteptau de mii de ani era în cele din urmă aici.

Kyle a continuat mai adânc în subteran, adânc sub Primărie, pe un alt coridor de marmură, si printr-un set mare de usi medievale, şi se simţea beat de fericire. Aşteptase această zi de ani de zile. Adora senzaţia anturajului imens din spatele lui, a războiului care avea să vină. Nu se simţise aşa de vesel şi agitat de când urmărise decapitările din timpul Revoluţiei Franceze.

Kyle a intrat camera stăpânului său şi a trecut prin setul de uşi duble, iar mai mulţi vampiri de rang înalt s-au postat în spatele lui şi i-au blocat anturajul din a-
1 urma. Au închis uşa cu un pocnet, lăsându-l pe Kyle singur în cameră. Kyle nu era încântat de acest lucru. Dar, din

nou, atunci când aveai de-a face cu Rexius, niciodată nu aveai de ales. Şi nu ştiai niciodată ce va face în continuare.

Era o cameră uriaşă, cavernoasă, şi, cum Kyle se uitat prin ea, el a fost surprins să vadă sute de vampiri aliniaţi în tăcere de-a lungul pereţilor. Numărul lor crescuse deja dramatic, şi erau mulţi vampiri pe care Kyle nu-i recunoştea.

Aceşti vampiri stăteau tăcuţi, în poziţie de drepţi, pe laturile camerei, practic nevăzuţi. Numai liderul domina camera. Rexius. Stătea în centru, ca întotdeauna,

pe tronul său uriaş de marmură, şi se uita în jos, la Kyle. Aşa vrusese lucrurile întotdeauna liderul lor.

Kyle a făcut un pas înainte şi a plecat capul.

„Stăpâne”, a spus Kyle.

O tăcere grea a acoperit camera.

Kyle s-a uitat în sus.

„Vei fi încântat să afli, stăpâne, că munca noastră a dat rezultate minunate. Ciuma s-a răspândit prin fiecare colţ al oraşului. în câteva zile, oamenii vor fi toţi în genunchi.”

Au urmat câteva secunde de tăcere incomodă, iar Kyle îşi putea simţi stăpânul uitându-se în jos la el. Ochii aceia albaştri ca gheaţa – îi făcuseră întotdeauna pielea de găină.

în cele din urmă Kyle se uită în jos, plecându-şi din nou capul. Nu mai putea suporta să privească în sus.

„Ai făcut bine, Kyle,” a spus încet liderul, cu o voce întunecată, deliberată, gravă. „Alte sabaturi raportează deja. Numărul nostru sporeşte în timp ce vorbim.”

„Războiul va fi magnific, stăpâne”, a spus Kyle. „Sunt onorat să-l conduc pentru tine.”

Au urmat mai multe secunde de tăcere.

„într-adevăr,” a spus în cele din urmă Rexius, „acest război va fi magnific. în câteva zile, New York-ul va fi al nostru, şi în câteva săptămâni, rasa umană va fi înrobită.”

Rexius a zâmbit, lingându-şi buzele foarte uşor. Kyle era îngrozit când făcea asta. Un zâmbet de la Rexius însemna doar un singur lucru: o veste proastă.

„îmi pare rău să-ţi spun,” a continuat Rexius: „că tu nu vei fi aici să-l împărtăşeşti cu noi.”

Kyle a simţit o durere în piept şi s-a uitat în sus, temător. Nu ştia ce să spună. Unde va fi? Era trimis în altă parte?

„Nu voi fi aici?” a întrebat Kyle, uluit. îşi auzea propria voce cedând, şi s-a simţit ruşinat. „Stăpâne, mi-e teamă că nu înţeleg. Am executat deja totul perfect.”

„Ştiu că ai făcut-o. Acesta este singurul motiv pentru care încă respiri acum”, a spus el.

Kyle a înghiţit cu noduri.

„Există în continuare greşelile din trecut care trebuie pedepsite. Eu nu uit niciodată, Kyle.”

Kyle a înghiţit din nou, şi şi-a simţit gâtul uscându-se. Era

lucrul de care se temuse.

„Ai lăsat corcitura să fugă. Ea poate conduce pe altcineva la sabie. Dacă este aşa, războiul nostru va fi compromis.” S-a înclinat înainte, astfel încât Kyle să poată vedea efectul complet al ochilor albaştri ca gheaţa. *„Complet* compromis. „

Kyle ştia că e mai bine să nu încerce să se apere. Asta doar ar înrăutăţi lucrurile. Deci, în loc de asta, el a îngenuncheat acolo, aşteptând, tremurând de furie, de frică. Fusese păcălit. El purtase războiul lor perfect, şi acum va fi pedepsit pentru asta.

Au urmat câteva secunde de tăcere, când Kyle s-a întrebat ce- va rezerva viitorul.

„Kyle din Sabatul Blacktide, ai eşuat în îndatoririle tale şi ai încălcat legământul nostru sfânt. Te condamn la scufundare parţială în acid Ioric, urmată de izgonirea din sabatul nostru pentru totdeauna. Nu mai eşti dintre ai noştri. Vei trăi, dar va fi o viaţă singuratică, şi nu vom mai recunoaşte numele tău. Eşti un proscris. Pentru totdeauna.”

Ochii lui Kyle s-au deschis larg de frică şi uimire, când zeci de slujitori au apărut brusc şi i-au prins braţele, târându-l de acolo. Era prea extremă, această pedeapsă. Era nedreaptă.

„Dar stăpâne, nu poţi face asta. Am fost cel mai bun soldat – timp de secole!”

Kyle s-a luptat, când mai multe şi mai multe braţe l-au apucat, trăgându-l înapoi.

„Pot să o găsesc!” a strigat el, în timp ce era tras. „Pot să o aduc înapoi! Doar eu singur! Ştiu cum să o găsesc. Trebuie să-mi dai această şansă!”

„Ai avut deja prea multe şanse”, a spus liderul, cu un zâmbet de gheaţă. „O voi găsi chiar eu. Am alţi soldaţi în armată.”

A fost ultimul lucru pe care l-a auzit Kyle pe când a fost târât afară din camer, prin uşile duble.

„Stăpâne!” a început să urle Kyle, dar înainte să poată termina, uşile i s-au trântit în faţă.

Kyle a simţit mâini pe el, pe tot corpul, şi înainte să-şi dea seama, era pe spate, întins pe o lespede de piatră.

Tot mai mulţi vampiri l-au ţinut nemişcat, stând deasupra lui. Era o frenezie a răzbunării. S-a gândit la miile lui de ani, la toate vendetele pe care le-a acumulat. Călcase pe mulţi pe coadă pentru a ajunge unde era. Acum era timpul pentru plată.

Unul dintre ei, rânjind la el, a păşit înainte cu o găleată, şi Kyle a simţit duhoarea îngrozitoare de acid Ioric înainte de a o vedea.

„NU!” a ţipat Kyle. îi văzuse pe alţii suferind din cauza lui, şi putea ghici deja ce durere oribilă îl aştepta.

Cum s-a uitat în sus, ultimul lucru pe care l-a văzut a fost găleata înclinându- apoi lichidul începând să curgă, direct spre faţa lui.
Şi apoi holurile s-au umplut de ţipetele sale.

DOISPREZECE

Cum Caitlin zbura cu Caleb în aerul rece, ţinându-se strâns de el, junghiurile de foame au început să se risipească, iar capul a început în cele din urmă să i se limpezească. S-a uitat în jos şi a văzut sânge pe Caleb, pe amândoi, şi a încercat să-şi amintească ce se întâmplase.

Şi-a amintit când au ieşit din casa lui Hawthorne. Apoi poliţia, apoi pierderea controlului. Apoi a fost un foc de armă. Da, acum îşi amintea. Cum îşi îndreptase dinţii spre gâtul ofiţerului, şi a fost brusc trasă de pe el de către Caleb. Cu viteza fulgerului, el a smuls-o de pe el, a scutit-o să atace un alt om.

Dar el a suferit pentru asta. Acel poliţist a tras şi l-a lovit pe Caleb în braţ. Sângele lui era peste tot pe ei, dar nu părea să-l încetinească. în schimb, el a reuşit cumva să-i doboare pe toţi cei trei poliţişti înainte ca aceştia să poată reacţiona, să o ridice cu aceeaşi mişcare şi să decoleze în aer. Ea se minuna de abilitatea lui de a se controla, în orice situaţie. El a reuşit să-i scoată de acolo fără a răni serios pe altcineva decât pe el însuşi. S-a simţit jenată că ea nu era la fel de evoluată, nu avea la fel de mult control ca el, şi s-a simţit prost că l-a pus din nou în pericol.

Era întuneric cum Caitlin şi Caleb zburau peste pădure, la marginea Salemului. Zburând în aerul rece al nopţii, ea a simţit încet cum se calmează. Priza puternică, rece a lui Caleb o ţinea în aer, şi a simţit cum tensiunea din corpul ei începe să dispară. Foamea s-a stins. La fel şi furia ei.

Până când au aterizat în pădure, ea s-a simţit din nou normală. Cu capul limpede, evenimentele din ultima oră păreau o ceaţă sălbatică şi nebunească, şi nu putea înţelege de ce reacţionase cum o făcuse. De ce fusese atât de plină de furie, atât de repede? De ce nu putea să se controleze?

Desigur, ştia că răspunsul nu era intelectual: atunci când o loveau junghiurile, pur şi simplu pierdea controlul. O altă persoană, la mila instinctelor ei animalice. îi mulţumea lui Dumnezeu pentru Caleb. Nu ar fi vrut să aibă pe mâini sângele acelui poliţist. Era foarte recunoscătoare că el a salvat-o înainte să poată face ceva negândit.

Văzând cum i se scurge sângele în jos pe braţ, ea s-a simţit

din nou vinovată. Fusese împuşcat din cauza ei.

S-a întins şi a pus mâna pe braţul lui.

El doar s-a uitat în jos.

„îmi pare rău”, a spus ea. „Vei fi în regulă?”

„Va fi bine”, a spus el. „Vampirii nu sunt ca oamenii: pielea noastră se vindecă repede. În cateva ore, voi fi complet vindecat. A fost doar un glonţ obişnuit. Dacă ar fi fost de argint, atunci lucrurile ar fi fost foarte diferite. Dar nu a fost. Deci, te rog să nu-ţi faci griji”, a spus el cu blândeţe.

În timp ce se uita la braţul lui, a văzut că deja se vindeca rapid. Era uimitor. Abia dacă părea mai mult decât un semn mare negru-vineţiu. Era ca şi cum s-ar fi vindecat în faţa ochilor ei.

Se întreba dacă şi ea avea o putere similară. Apoi, din nou, fiind doar pe jumătate vampir, probabil că nu. Ca majoritatea puterilor vampirice, era, probabil, rezervată doar pentru vampirii adevăraţi, pur-sânge. O parte din ea îşi dorea ca ea să fi fost una. Nemurire. Superputeri. Imunitate la cele mai multe arme. Avea unele dintre aceste trăsături, dar în mod clar nu pe toate. Era blocată între două lumi, şi nu ştia pe care să o aleagă.

Nu că i s-ar fi dat mult de ales, oricum. Singura modalitate de a deveni cu adevărat vampir pur-sânge ar fi fost să fie transformată de către unul. Şi Caleb nu se oferea. Acest lucru era interzis. Şi chiar dacă nu ar fi fost, ea avea senzaţia că el nu s-ar oferi oricum. Părea să fie apăsat de a fi nemuritor, şi părea să-i invidieze ei mortalitatea. Ea nu avea senzaţia că el ar vrea ca ea să fie ce era el. Pentru propriul ei bine.

„O mai ai?” a întrebat el.

S-a uitat la el, neînţelegând.

„Harta”, a adăugat el.

Desigur. Motivul pentru care au aterizat aici.

A băgat mâna în buzunar şi a fost fericită să descopere că era încă acolo. Mulţumescu-ţi Doamne pentru buzunarele cu fermoar.

I-a întins-o.

El a desfaşurat-o şi s-a uitat pe ea.

„Nu suntem departe”, a spus el, coborând-o şi privind pădurea din faţa lor. „Cabana ar trebui să fie aproape.”

Caitlin s-a uitat în jurul ei, străduindu-se să vadă ceva în întuneric. Tot ce a văzut au fost copaci.

„Nu văd nimic”, a spus ea.

„Este o hartă veche”, a spus el. „A fost desenată de mână, şi este foarte simplistă. Sunt sigur că nu este exactă. Dar

marcajele indică această zonă.”

Caleb s-a uitat înjur din nou, şi la fel a făcut şi ea. Dar niciunul dintre ei nu a văzut nimic.

„Aceasta cabana”, a spus Caitlin, „a fost aici cu sute de ani în urmă. Nu este posibil să fi fost distrusă?”

Caleb a studiat pădurea. S-a îndreptat într-o anumită direcţie, şi ea a mers cu el, prin foşnet de frunze.

„Da”, a spus el, „este posibil. Mai ales dacă a fost construită din lemn. Atunci este cel mai probabil. Dar am speranţa că a fost construită din piatră. Cele mai multe case ale vampirilor au fost construite din piatră. Atunci ar putea să fie încă în picioare. Sau cel puţin o parte din ea.”

„Dar chiar dacă e aşa, nu crezi că până acum ar fi fost descoperită, sau vandalizată?” a întrebat ea.

„E posibil. Cu excepţia cazului în ... „

Ea aşteptă. „Cu excepţia cazului în care?”

„Dacă a fost acoperită de plante. Există o tradiţie în rândul vampirilor, o modalitate de a trece un indiciu generaţiilor următoare. Construim o cabana de piatră, iar apoi plantăm wisteria, spini, straturi de tufişuri strâns în jurul ei. Dacă sunt lăsate nesupravegheate, ele cresc sălbatic, rapid, atât de groase şi dese că în timp, dacă sunt într-un loc îndepărtat, aceasta rămâne neatinsă şi este practic imposibil de văzut de către oamenii obişnuiţi. în acest fel, secole mai târziu, cei iniţiaţi ar putea-o încă găsi.”

S-a uitat înjur.

„Singurul avantaj pe care-l avem aici este că această pădure este îndepărtată. Asta îmi dă speranţă.”

„Presupunând că este o hartă reală”, a spus Caitlin, jucând rolul avocatului diavolului. „Poate că a fost plantată de cineva. Poate e un indiciu fals.”

Caleb se uită la ea şi zâmbi.

„Ai o minte foarte sofisticată”, a spus el. „Poate că te gândeşti prea mult la asta. Da, acest lucru este posibil. Dar mă îndoiesc. Pergamentul este autentic.”

El a luat-o de mână în timp ce mergeau mai adânc în pădure, singurul sunet fiind al frunzelor freamătând. Putea simţi frigul intrându-i în oase.

Caleb şi-a scos brusc haina sa mare de piele şi a drapat-o în jurul umerilor ei. Ca de obicei, ea a fost uimită de modul în care el îi putea citi gândurile, şi mişcată de generozitatea lui.

„Nu”, a spus ea, Nu-ţi pot lua -”

„Te rog”, a răspuns el. „Mie nu mi-e frig.”

Cum el îi punea haina pe umeri, Caitlin adora senzaţia. Era

surprinzător de grea, iar interiorul era încă cald de la căldura corpului lui. îi plăcea mirosul de piele. Se simţea atât de purtată, atât de confortabilă, ca şi cum el ar fi purtat-o de sute de ani. Era mult prea mare pentru ea, dar cumva se potrivea perfect. Purtând-o, ea s-a simţit ca şi cum era a lui. Ca şi cum ar fi fost un cuplu. Iubea acest sentiment.

Caleb s-a uitat în jos, a verificat pergamentul şi s-a uitat înapoi la pădure, încă nimic.

Caitlin s-a întors în toate direcţiile şi a mijit ochii în întuneric, străduindu-se din răsputeri.

Când ochii i s-au adaptat, a crezut că a reperat ceva.

„Caleb”, a spus ea.

S-a întors, şi ea a ridicat un deget.

„Vezi asta? La orizont. Pare ca un desiş de crengi. Crezi că e?”

Se uită la ea şi a mijit ochii. în cele din urmă, el i-a luat mâna şi a condus-o spre ea. „Nimic de pierdut”, a spus el.

în timp ce mergeau spre ea, în foşnet de frunze, apropiindu-se, Caitlin s-a simţit încurajată. Era un desiş uriaş, impenetrabil, din ramuri încâlcite şi spini. Arăta aproape ca un zid. Ei l-au au înconjurat, şi trebuie să fi avut 100 de paşi adâncime în toate direcţiile. Era impenetrabil. Dacă ceva se potrivea descrierii sale, acest lucru o făcea. Nimeni nu putea ajunge aproape de el, dacă nu avea o macetă zdravănă şi nu era dispus să taie zile întregi. Orice ar fi fost în centru – dacă era ceva – era probabil neatins.

Dar apoi, din nou, poate că acesta era doar un desiş mare de crengi şi spini, şi tot ce vor găsi pentru efortul lor vor fi mai mulţi spini.

Caleb a dat încet din cap. „Da”, a spus el. „Ar putea să fie aici.”

L-a studiat pentru un timp, în cele din urmă a spus: „Stai mai în spate.”

Caitlin a făcut câţiva paşi înapoi, întrebându-se ce va face.

Caleb şi-a tras mânecile în jos, peste mâini, protejându-le, apoi s-a întins şi, cu puterea lui incredibilă, a rupt desişul de ramuri. Era incredibil, ca şi cum ar fi văzut o drujbă intrând în desiş.

în câteva secunde, el a făcut o potecă, doar suficient de largă pentru ca o persoană să se strecoare înăuntru. Deja era pierdut adânc în desiş, când i-a auzit vocea strigând: „Aici!”

Caitlin a mers pe cărarea îngustă, prin peretele de ramuri, cam 30 de paşi buni în adâncime, şi în cele din urmă a ajuns până la el.

A văzut, peste umărul lui, un mic zid de piatră.

„Ai găsit-o”, a spus el, şi a izbucnit într-un zâmbet contagios.

A mai rupt nişte ramuri şi a eliberat o mică intrare arcuită în cabana de piatră. A intrat, luând-o de mâna, şi ea l-a urmat

îndeaproape.

Era întunecat şi umed, şi amândoi au făcut câţiva paşi şovăitori înăuntru, înainte ca Caleb să se oprească brusc. Au auzit ceva rulând sub picioarele lor, şi Caleb s-a aplecat. A ridicat ceva.

„Ce este?” a întrebat ea.

L-a ţinut sus, dar ea nu putea să vadă bine în întuneric. în cele din urmă, el a spus: „lumânări vechi. Cred că sunt intacte. Ţine asta.”

Caleb le-a luat şi şi-a frecat mâinile cu viteza fulgerului. Ea nu mai văzuse niciodată aşa ceva. în câteva secunde, mâinile lui se mişcau atât de repede încât ea putea simţi căldura care venea din ele. Apoi şi-a pus mâinile peste vârful lumânării şi le-a ţinut acolo. După o secundă, le-a tras înapoi, şi când a făcut-o, spre şocul lui Caitlin, lumânarea era aprinsă. S-a uitat în sus la el. îşi dorea şi ea să poată face asta.

„Trebuie să mă înveţi asta”, a spus ea, zâmbind.

în lumina lumânărilor, putea să-l vadă zâmbind. A pus lumânarea pe podea şi a dezvăluit mai multe alte lumânări împrăştiate. Deci acesta fusese zgomotul de rostogolire pe care-l auziseră. El a ridicat una şi i-a tras fitilul înapoi, iar ea s-a întins şi a aprins-o. Acum, fiecare avea câte o lumânare aprinsă. Şi era suficient pentru a lumina locul.

Cabana era mică, doar suficient de înaltă pentru ca ea să stea în picioare şi destul de joasă pentru Caleb să trebuiască să stea aplecat. Singura ei cameră nu era mare, poate de vreo trei metri pe trei. Zidurile erau de piatră, şi deşi nu erau perfect aliniate, nu păreau să fie nici locuri evidente pentru a ascunde ceva în ele. Pe peretele îndepărtat era o vatră mică, plină cu ramuri care trebuie să fi ajuns înăuntru pe coş de-a lungul secolelor.

S-a uitat în jos şi a văzut că duşumeaua era din lemn. Remarcabil, era încă intactă. Dar avea sens. Nu erau ferestre în cabană, şi în afară de coşul de fum şi de uşă, niciun loc prin care să intre stihiile. Şi având în vedere cât de groase erau ramurile crescute înăuntru, ele nu au ajuns aproape de această cabana de sute de ani.

Dar altfel, chiar nu era mult de văzut, şi nici locuri evidente pentru a ascunde ceva. Era complet goală. Din păcate, părea o altă fundătură.

Cel puţin era uscată, la adăpost şi intimă. Dacă nu era nimic altceva, ar putea petrece noaptea aici. Poate se se încălzească, să se odihnească un pic.

„Crezi că ai putea face să funcţioneze vatra?” a întrebat ea.

El a examinat-o. „Nu văd de ce nu.”

I-a întins lumânarea, s-a dus la ea şi a scos rapid toate resturile

şi ramurile. Caitlin a strănutat de la praf.

El s-a întins în sus pe horn şi a scos mai multe ramuri, le-a adunat şi le-a scos din cabană.

Caitlin l-a auzit căţărându-se pe acoperiş, şi apoi l-a auzit scoţând mai multe ramuri din coş. A simţit deodată un mic curent de aer, şi şi-a dat seama că l-a eliberat. Câteva secunde mai târziu, el a apărut înapoi înăuntru, cărând un braţ de lemne uscate, pregătite pentru foc. S-a minunat de cât de repede a făcut totul.

Viteza rasei vampirilor. Era incredibil. O făcea să se simtă atât de lentă prin comparaţie.

El a pus lemnul în cămin, a luat lumânarea de la ea şi l-a aprins în mai multe locuri. în câteva minute, au avut un foc puternic în micuţa cabană confortabilă. Era recunoscătoare pentru căldură.

A înghesuit lumânările în pereţii de piatră, la înălţime, şi între ele şi foc, camera era acum destul de luminoasă şi caldă. Cu mâinile acum libere, s-a apropiat de foc şi s-a lăsat pe spate, sprijinită de perete de piatră. Şi-a frecat mâinile şi a început să se simtă mai bine.

Caleb a urmat-o, aşezându-se pe partea opusă a focului, cu spatele la perete. Stăteau faţă în faţă de o parte şi de alta a micii camere, cu picioarele aproape atingându-se.

Caleb a examinat camera, privind la podea, scanând pereţii, apoi tavanul. S-a uitat atent la cărămizile din cămin, examinând fiecare detaliu posibil. Caitlin s-a pomenit căutând şi ea. Amândoi aveau acelaşi lucru în minte: ce s-ar putea ascunde aici? Si unde?

„Cu siguranţă acesta este locul", a spus Caleb. „Aici a trăit Elizabeth. întrebarea este: de ce harta ne-a trimis aici? Nu văd nimic", a spus el, în cele din urmă, admiţând înfrângerea.

„Nici eu," a trebuit să recunoască Caitlin.

O tăcere confortabilă s-a lăsat peste ei. După vârtejul de evenimente ale zilei, ea era epuizată. Era fericită că au un adăpost pentru noapte, şi prea obosită să se mai gândească la altceva. îi plăcea senzaţia hainei pe umeri. A simţit forma jurnalului ei, încă în buzunarul de la blugi, şi a simţit că vrea să-l scoată şi să scrie. Dar era prea obosită.

S-a uitat prin cameră şi l-a studiat pe Caleb. S-a minunat de cât de nepăsător era faţă de frig, de a fi obosit, aparent chiar de a-i fi foame. De fapt, până la urmă, părea să câştige energie pe timp de noapte. Arăta încă perfect, în ciuda tuturor lucrurilor prin care au trecut. în ciuda faptului că fusese împuşcat. S-a uitat la braţul lui şi a văzut că era deja vindecat în întregime.

în timp ce se uita în foc, pierdut în gânduri, ochii îi străluceau un căprui intens, şi ea s-a simtit copleşită de nevoia de a şti mai multe despre el.

„Spune-mi despre tine", a spus Caitlin. „Te rog."

„Ce vrei să ştii?” întrebă el, încă privind în foc.

„Totul”, a spus ea. „Lucrurile pe care le-ai văzut ...Nici măcar nu pot înţelege”, a spus ea. „Ce-ţi aminteşti cel mai mult?”

O lungă tăcere a umplut camera în timp ce Caleb a stat acolo, cu sprâncenele încruntate.

„Este greu de spus”, a început încet. „La început, în primele vieţi, am fost doar copleşit de emoţia de a fi în viaţă, secol după secol. Am trăit atunci când toţi ceilalţi la care am ţinut au murit. La început, începi să-ţi pierzi prietenii şi familia, şi pe oricine ai iubit vreodată. Asta este ce doare cel mai mult. Este cel mai greu moment. începi să te simţi foarte, foarte singur.

„După prima sută de ani, începi să formeze ataşamente cu locuri în loc de oameni. Cu sate, oraşe, clădiri, munţi. De ele te agăţi.

„Dar, după ce trec secole după secole, chiar şi aceste locuri dispar. Oraşele dispar. Oraşe noi apar. Ţările sunt cuprinse în alte ţări. Războaiele distrug culturi întregi pe care le-ai iubit. Limbile se pierd. Deci învеţi să nu te agăţi nici de locuri.”

Şi-a dres glasul, concentrându-se.

„Când locurile pe care le iubeşti dispar, te agăţi de posesiuni. De sute de ani, am adunat artefacte, comori nepreţuite. Mi-au adus multă bucurie. Dar, după sute de ani, şi asta şi-a pierdut strălucirea. Devine lipsit de sens.

„în cele din urmă, după mii de ani, te uiţi la viaţă altfel. Nu te ataşezi de oameni, locuri sau bunuri. Nu te ataşezi de nimic.”

„Atunci ce rămâne cu tine?” a întrebat Caitlin în cele din urmă. „De ce-ţi pasă? Trebuie să fie ceva.”

Caleb s-a uitat în zare, gânditor.

„Presupun”, a spus el, în cele din urmă, „că ceea ce ramane cu tine, atunci când toate celelalte dispar ... sunt impresiile.”

„Impresiile?”

„Impresii despre anumite persoane. Amintiri ale clipelor pe care le-aţi petrecut împreună. Cum te-au afectat.”

Caitlin dorea să-şi aleagă cu grijă următoarele cuvinte.

„Vrei să spui, cum ar fi... relaţii? Ca în, de pildă, dragoste?”

Tăcerea domina camera. Simţea că el îşi alege cuvintele.

„Există tot felul de relaţii care contează, dar până la urmă, probabil că dragostea romantică stă cu tine cel mai mult”, a spus el în cele din urmă. „Dar este mai mult decât atât. La început, este vorba despre romantism. Dar în timp, persoana ... ocupă o mică parte din tine. Nu ştiu cum altfel să explic. Dar, după toate secolele, asta este ceea ce rămâne.”

Caitlin a fost mişcată de onestitatea lui. Se aşteptase ca el să vorbească despre unde s-a născut, unde a crescut. Dar el a făcut

mult mai mult, ca de obicei. Cuvintele lui o afectaseră, dar nu era sigură cum. Nu ştia cum să răspundă.

„După atât de mult timp”, a continuat el în cele din urmă, „atunci când întâlneşti oameni, încerci să-ţi dai seama imediat cum i-ai cunoscut în alte vieţi.

Găsesc că, pe oricine întâlnesc acum, am mai petrecut cu acea persoană, de asemenea, un timp semnificativ într-o altă încarnare. Ei nu-şi amintesc, dar eu o fac întotdeauna. Mă trezesc aşteptând momentul în care recunosc cum i-am cunoscut înainte. Şi apoi vine, şi totul are sens."

Lui Caitlin îi era frică să pună următoarea întrebare. A ezitat.

„Deci... ce e cu noi?"

Fruntea lui Caleb s-a încruntat, în timp ce se uita în foc. A aşteptat mult timp înainte să răspundă.

„Tu eşti singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată unde totul este ... ascuns. Ştiu, undeva, că te-am cunoscut. Dar încă nu ştiu cum. Ceva îmi este ascuns, şi nu înţeleg de ce. Pot doar să presupun că există ceva despre tine – despre noi – pe care nu trebuie să-l ştiu."

Caitlin nu ştia ce să spună. Se simţea copleşită de emoţie pentru el, şi nu avea încredere în sine să spună nimic. Ştia că tot ce ar spune ar ieşi aiurea.

S-a ridicat şi luat un buştean şi, cu o mână tremurândă, s-a întins să-l arunce pe foc. Dar era atât de nervoasă, încât buşteanul a alunecat, aterizând pe podea cu o bufnitură.

Atât Caitlin cât şi Caleb au tresărit şi s-au uitat unul la altul. Bufnitura lemnului: era gol. Duşumeaua. Era ceva sub ei.

În acelaşi moment, amândoi s-au repezit la locul de pe podea unde aterizase buşteanul, iar Caleb l-a pipăit. Secole de praf au fost şterse, dezvăluind lemnul gol. El a bătut tare cu degetele, şi, din nou, era un sunet gol.

„Stai în spate", a spus el, iar ea s-a sprijinit de perete.

După aceea, el şi-a tras braţul înapoi şi a lovit podeaua. Lemnul a troznit şi a fost găurit, iar el s-a întins şi a mai rupt câteva scânduri.

Caitlin luat o lumânare şi a pus-o în interiorul găurii. Nu era mult spaţiu, şi puteau vedea direct pământul. Caitlin a mutat lumânarea. La început, nu a dezvăluit nimic. Dar, când a mutat lumânarea în colţ, a văzut dintr-o dată ceva. „Acolo."

Caitlin a întins mâna şi a scos-o lent. A ridicat-o sus şi a şters câteva degete de praf.

Era o pungă mică de satin roşu. Legată strâns cu un şnur.

I-a dat lui Caleb lumânarea şi a început să o deschidă. Se întreba ce Dumnezeu ar putea fi. O monedă? O bijuterie? Inima

ei bătea tare de emoţie când în cele din urmă a reuşit să o deschidă. A pus degetele delicat în interior şi a simţit ceva rece şi metalic.

A ridicat-o sus şi amândoi s-au uitat la ea.

Era o cheie mică.

S-a uitat înapoi în pungă, pentru a se asigura că nu mai era nimic altceva. Asta era tot. Doar această cheie.

I-a dat-o lui Caleb. Şi el a ţinut-o sus, apropiindu-se de foc, întorcând-o pe toate părţile.

“O recunoşti?” a întrebat Caitlin.

El a clătinat din cap.

Caitlin s-a apropiat de el şi ambii s-au aşezat lângă foc şi au atins cheia. Cînd a întors-o, a observat ceva. Şi-a degetul şi a frecat metalul. Un ultim strat de praf s-a evaporat şi acolo era vizibilă o mică inscripţie, scrisă cu litere delicate.

Casa Vincent.

S-a uitat la Caleb. „O ştii?”

S-a lăsat pe spate, a clătinat din cap şi a oftat.

„Se pare că nu s-a terminat căutarea noastră”, a spus el în cele din urmă.

Auzea dezamăgirea din vocea lui. în mod clar el se aşteptase să găsească sabia aici. îi părea rău, şi cumva se simţea vinovată. Şi ea era frustrată de toate indiciile. S-a lăsat pe spate, pregătindu-se pentru ceea ce ar putea să fie o căutare lungă. Cel puţin acest loc le-a oferit un indiciu. Cel puţin nu era o fundătură. Acum, cel puţin, aveau o cheie. Dar pentru ce?

înainte de a putea termina gândul, brusc Caitlin s-a îndoit de durere. Simţea junghiul de foame, cel mai rău de până acum. Abia îşi putea trage sufletul.

I-a simţit mâna pe umărul ei. “Caitlin?”

El nu a aşteptat ca ea să răspundă. A simţit o mână puternică sub braţul ei, apoi s-a simţit luată pe sus şi cărată, în timp ce el a alergat cu ea afară din cabană, prin hăţişul de ramuri, în pădure.

Cum durerea a lovit, iar şi iar, ea s-a simţit transportată prin pădure şi a văzut copacii trecând pe lângă ea la super-viteză.

A simţit furia acumulându-se înăuntrul ei. Dorinţa de a se hrăni. De a ucide. Corpul ei se schimba rapid, şi cum i se foia în braţe, nu ştia cât de mult o mai putea ţine sub control.

Caleb s-a oprit în cele din urmă, a pus-o jos, şi ridicat-o în picioare. A ţinut-o strâns de umeri şi a privit-o direct în ochi.

„Trebuie să mă asculţi. Ştiu că ţi-este greu să auzi acum. Dar trebuie să te concentrezi.”

A încercat cât de tare a putut să se concentreze pe cuvintele lui, pe ochii lui. Lumea ei era acoperită cu o ceaţă roşie, şi nevoia de a

ucide îi urla prin vene.

„Este nevoia de hrană. Ai nevoie de sânge. Acum. Suntem într-o pădure. Te pot învăţa. Putem vâna împreună.”

Te învăţ. Te învăţ. A încercat să se agaţe de cuvintele lui.

S-a simţit trasă şi, înainte de a-şi da seama, au dispărut în noapte.

TREISPREZECE

Samantha s-a trezit în zori şi s-a uitat alături. Acolo, în pat lângă ea, era puştiul adolescent. Sam. Fusese atât de uşor de sedus. Aproape că-i părea rău. Ştia că a încălcat o lege culcându-se cu un om, dar aceasta era atât de tânăr şi de proaspăt, că a decis să încalce regulile. De ce nu? Nimeni nu va şti vreodată. Desigur, ea nu va spune, şi nu-l va ţine pe Sam în viaţă destul de mult ca să spună cuiva. Odată la câteva sute de ani, ea trebuia să se răsfeţe. Era minimul pe care şi-l putea permite.

în plus, era ceva despre el, ceva care, pentru un om, îl făcea aproape tolerabil. De fapt, dacă vroia să fie sinceră cu sine însăşi, mai mult decât tolerabil. Nu putea spune exact ce era, iar acest lucru, mai mult decât orice, o deranja.

Agitată de sentimentele ei, s-a ridicat, încă goală şi, cu o mişcare rapidă a sărit în picioare şi a trecut în tăcere prin cameră. Şi-a luat hainele şi s-a îmbrăcat repede, privind pe uşile glisante de sticlă. Veneau zorii. *Cât de ironic*, s-a gândit ea. *Dormitul în timpul nopţii şi trezirea dimineaţa. La fel ca un om.* Gândul la asta îi făcea rău, dar erau momente când trebuia să faci excepţii.

S-a uitat peste umăr şi l-am văzut pe băiat dormind adânc. îl obosise, asta era sigur. Ştia că n-avusese nicio experienţă ca ea, şi că nu va mai avea una. La urma urmei, ea avea 2.000 de ani de experienţă. Sigur el era norocos. Cel puţin pentru moment. Va avea şi ghinion în următoarele săptămâni, când se va fi săturat de el, şi va fi aflat tot ce trebuia să ştie despre tatăl lui. Apoi, ea va scăpa de el. Dar acum, el era o jucărie distractivă. Destul de amuzant.

El a continuat să doarmă tun, căci ea era aşa de uşoară, aşa de graţioasă când se mişca. Ca o pisică. Putea să se fâţâie prin toată casa şi el n-ar auzi nimic, dacă ea nu vroia asta. Unul dintre multele avantaje de a fi vampir.

El era atât de naiv: credea cu adevărat că această casă era a ei. Era îngrijorată cum va explica faptul că nu erau păturI sau cearceafuri sau perne – sau practic nimic în casă – dar, spre surprinderea ei, el nici măcar nu a întrebat. Şi locul era cel puţin parţial mobilat. Probabil opera vreunui broker disperat, pregătind

casa pentru vizionările sale ipotetice. Cel puţin ea le folosea pe toate.

A simţit din nou căldura curgându-i prin vene şi şi-a dat seama că nu mai putea aştepta. Trebuia să se hrănească. îi fusese greu să se împerecheze cu el şi să nu ducă lucrurile până la capăt, cum făcea mereu, hrănindu-se. Dar avea nevoie de el în viaţă. El era cheia, şi ea trebuia să se controleze. Dar asta nu oprea foamea, şi cum se plimba prin casa goală, privind cerul în schimbare,

drumul de ţară pustiu, se întreba dacă vreun om care nu suspecta nimic ar fi putut trece pe drum. Poate un copilaş, trezit prea devreme. Asta ar fi perfect.

Înainte de a putea gândul, pe drum a venit un BMW strălucitor şi a intrat pe alee. Se auzea sunetul de pietriş, cum anvelopele strălucitoare ale maşinii şi-au făcut încet drum spre casă. Cine Dumnezeu, s-a întrebat ea, ar putea intra pe alee la ora asta? Cine ştia că ea era acolo?

Inima ei s-a oprit o clipă, când s-a întrebat dacă ar putea fi un membru al sabatului ei. Oare cineva o văzuse împerechindu-se? Oare vreun vampir rival ei o raportase şi ei veneau să o pedepsească?

Portiera s-a deschis şi a ieşit un om, prost îmbrăcat într-un costum ieftin, care transporta un semn cu „de vanzare" sub braţ. A mers spre uşa din faţă a casei.

Era atât de uşurată că a râs cu voce tare. Era doar un alt om patetic. Şi aceasta, un broker imobiliar. Cel mai rău dintre toţi.

Desigur. Acum avea sens. Probabil că se pregătea să prezinte casa, probabil avea programată o zi a porţilor deschise şi era aici la prima oră pentru a se asigura că totul era bine. Exces de zel. Şi disperare.

Îl privea apropiindu-se şi i-a văzut fruntea încreţindu-se de confuzie şi apoi îngrijorare, când a început să observe semnele că proprietatea era ocupată. Camioneta lui Sam pe alee. O lumină aprinsă. Părea extrem de confuz, ca şi cum şi-ar fi stors creierul să-şi amintească dacă a lăsat o lumină aprinsă, sau a cui maşină ar putea fi. Apoi, când a părut să realizeze că era ceva mai mult, expresia lui s-a transformat în supărare.

Samantha a zâmbit. Adora cât de enervat era, şi se desfăta cu faptul că totul era pe cale să devină mult mai rău. Nu putea aştepta.

A deschis larg uşa de la intrare, şi a ieşit, îndreptându-se direct spre el.

Privirea lui s-a schimbat într-una de ultraj pur.

„Ce naiba faci în casa asta?" a strigat el de pe partea cealaltă a gazonului, avansând direct spre ea. „Îţi dai seama că asta înseamnă intrare prin efracţie? Voi puştii credeţi că totul e o glumă, că puteţi sta oriunde doriţi. M-am săturat de asta. Nu vei

scăpa de data asta. Mi-a ajuns până peste cap!” a strigat el în grabă, scoţându-şi celularul, încă avansând ţanţoş spre ea.

Ea a zâmbit mai larg, şi asta l-a enervat peste măsură.

„Crezi că este o glumă, nu-i aşa?” a spus el, începând să ridice telefonul la ureche, mergând spre ea de două ori mai repede.

Când a ajuns lângă ea, a apucat-o brutal de braţ. S-a întors, crezând că o va târî după el.

Expresia lui s-a schimbat într-una de şoc când şi-a dat seama că ea avea alte planuri. înainte ca degetele lui să se poată înfige pe deplin în pielea ei, ea i-a

măturat braţul cu o mişcare rapidă, şi apoi l-a răsucit înapoi, rupându-i-l de la jumătate.

Faţa lui s-a contorsionat de durere când a început să ţipe. Dar înainte să poată scoate vreun sunet, ea i-a apucat capul şi l-a adus în jos chiar în genunchiul ei. S- a auzit un troznet, şi apoi nimic, cum trupul lui a devenit inert.

înainte ca acesta să ajungă jos, ea se repezise deja, înfigându-şi dinţii adânc în gâtul lui. A dat ochii peste cap pe când se hrănea şi se hrănea. Simţea extazul când sângele lui îi curgea prin corp.

Când a terminat, i-a luat trupul lipsit de viaţă, s-a dus la maşina lui, a deschis portbagajul şi i-a aruncat trupul înăuntru. înainte să-l închidă, s-a întins şi i-a luat cheile de la maşină din buzunarul pantalonilor.

S-a întors înapoi spre casă, ştergându-şi ultimele rămăşiţe de sânge de la gură şi admirând cerul de dimineaţă.

Avea să fie o zi minunată.

PAISPREZECE

Caitlin alerga. Era înapoi pe câmpie, alergând prin iarba până la genunchi. Era în zori, şi cum fugea, lumea părea să se rotească. Se simţea ca şi cum ar fi fost alergat chiar spre soarele mare, strălucitor.

Acolo, la orizont, se afla tatăl ei, silueta lui luminată de soare. Braţele lui erau larg deschise, aşteptând să o îmbrăţişeze. Nu-i putea distinge trăsăturile, dar ea ştia că el zâmbea larg, aşteptând să o îmbrăţişeze. Dacă ar fi reuşit să fugă mai repede.

Caitlin a alergat din toate puterile, dar indiferent de cât de repede a făcut-o, el continua să se îndepărteze.

Nu era surprinsă. Aşa se întâmpla mereu în acest vis. O parte din ea ştia acest lucru chiar în timp ce visa.

Dar de această dată, s-a întâmplat ceva. De data aceasta, dintr-o dată, ea a câştigat teren. El chiar se apropia.

Cum alerga mai aproape de el, 50 de paşi, apoi 20, apoi 10, pentru prima dată, ea l-a văzut. Stătea acolo, enorm, atât de înalt şi mândru, în toată slava lui, luminat de soare. Era un bărbat frumos. Un războinic. Cumva, el semăna cu Caleb.

Ea a fugit în braţele lui şi l-a îmbrăţişat strâns. Şi el a îmbrăţişat-o înapoi. Se simţea atât de bine să fie, în cele din urmă, în braţele lui.

„Tati!” a strigat ea.

„Copilul meu”, a spus el, cu o voce adâncă, frumoasă, liniştitoare. „Mi-ai lipsit atât de mult. Am privit în jos spre tine. Şi sunt atât de mândru de tine”, a spus el.

A luat-o de umeri, ţinând-o la lungimea braţului, şi a privit în ochii ei.

Ochii lui erau galben-strălucitori, de culoarea soarelui, şi străluceau chiar spre ea.

Ea nu a putut suporta să se uite, dar nu putea suporta să se uite nici în altă parte. Radiau atâta căldură şi dragoste.

„Îţi aminteşti, Caitlin?” a întrebat el. „Îţi aminteşti, când erai mică? Unde obişnuiam să mergem? Stâncile. Stâncile roşii.”

O imagine a fulgerat în mintea ei, stânci imense, roşii, pietre gigantice, răspândite peste tot pe plajă, în apă. Un loc

magic. Da, îşi amintea. Amintirile reveneau.

„Găseşte-mă acolo”, a spus el. „Continuă-ţi căutarea. Şi mă vei găsi acolo.”

A început să se estompeze, şi când s-a întins să-l prindă, el a dispărut brusc.

Caitlin s-a trezit tresărind.

Era întinsă pe spate, privind în sus la vârfurile copacilor. în depărtare, putea vedea norii care treceau, printre copaci. O bucăţică de nor a alunecat pe deasupra.

Nu avea nicio idee unde se afla, dar încă se simţea ca şi cum ar fi visat. Auzea foşnetul vântului printre crenguţele delicate, desfrunzite, şi părea ca şi cum întreaga lume era vie, legănându-se, făcând zgomot.

În ciuda faptului că era în aer liber, se simţea confortabil. S-a uitat în jos şi a văzut că era culcată pe solul pădurii, pe o grămadă moale de ace de pin. La câţiva paşi distanţă era întins Caleb. I-a crescut inima. Se simţea minunat să doarmă atât de aproape de el. Spera că el nu se va trezi curând, că va putea sta aşa pentru totdeauna. Totul pe lume se simţea în regulă.

S-a uitat înapoi la cer şi a încercat să-şi amintească cum au ajuns acolo. A încercat să-şi amintească noaptea precedentă.

Şi-a amintit hrănirea. Era o turmă mică de cărprioare, şi Caleb a calmat-o, a învăţat-o cum să aştepte. A învăţat-o cum să se controleze. Şi-a amintit senzaţia de claritate.

Odată ce a atacat, corpul ei a surprins-o, i-a spus ce să facă, unde să se ducă. S-a trezit ţâşnind cu viteza fulgerului prin pădure, apoi atacând.

Şi-a amintit cum şi-a pus braţele în jurul gâtului căprioarei şi cum a mers la o plimbare. A fost rapid, mai rapid decât ar fi putut să viseze vreodată. Dar, în final, a găsit vena şi şi-a înfipt dinţii în ea. Şi sentimentul a fost electrizant.

Nu se simţise niciodată atât de vie ca atunci sângele căprioarei a trecut prin ea. S-a simţit în flăcări. întinerită. încet, durerile s-au stins, aşa cum a făcut şi foamea. Şi se simţise mai puternică decât fusese vreodată. S-a simţit ca şi cum lumea ar fi fost a ei.

S-a uitat la Caleb. Şi el se hrănise noaptea trecută. S-au întâlnit după aceea, amândoi atât de incitaţi, şi apoi, atât de obosiţi. S-au întins pe solul pădurii, aproape unul de altul, şi s-au uitat la copacii care se legănau. Ascultând vântul.

Şi apoi, în câteva momente, amândoi au adormit buştean.

Acum, stând întinsă acolo, s-a mişcat o idee mai aproape de el, dorind să testeze senzaţia de a fi în braţele lui. Purta încă haina ei de piele, şi, când s-a întins, cu mânecile abia acoperindu-i

mâinile, şi-a trecut dosul palmei de-a lungul obrazului lui. Era atât de neted. Şi-a imaginat că erau împreună, un cuplu.

Caitlin a auzit deodată un foşnet, şi s-a ridicat în şezut.

Chiar în faţa ei, apropiindu-se încet, era o haită de lupi. Nu mai văzuse un lup înainte, şi nu avea nicio idee cum să reacţioneze. Destul de ciudat, nu-i era frică. Era intrigată, fascinată. De fapt, în timp ce-i privea, aproape că simţea un fel straniu de înrudire.

în timp ce-i privea, s-a întind şi a pus o mână pe Caleb, scuturându-l.

S-a ridicat brusc lângă ea, în alertă. Cei doi s-au uitat împreună cum haita a venit aproape, doar la câţiva paşi, amuşinând şi înconjurându-i.

„Nu te teme”, a spus Caleb încet. „Pot să le simt gândurile. Sunt doar curioşi. Rămâi nemişcată.”

Caitlin a stat nemişcată, privind cum liderul lor a venit aproape de ea, la câţiva centimetri de faţa ei, punându-şi nasul chiar lângă obrazul ei.

Au urmat câteva clipe tensionate, când Caitlin s-a întrebat ce să facă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, şi i-a venit să-l împingă de acolo. Dar, în loc de asta, a urmat sfatul lui Caleb şi a stat nemişcată.

Dintr-o dată, el s-a întors şi a plecat.

Când el a plecat, haita l-a urmat.

Cu excepţia unuia. Un lup mic, un pui, abia mai mare decât un câine mic, a zăbovit. Şchiopăta, şi s-a uitat înapoi spre haită. Apoi s-a întors şi s-a uitat la Caitlin, şi a mers drept spre ea.

I-a venit direct în poală, s-a aşezat şi a coborât capul. Era clar că nu vrea să plece.

„Haita nu o ma vrea”, a spus Caleb. „E rănită. E o verigă slabă. Şi ei sunt prea înfometaţi pentru a avea răbdare. Au abandonat-o.”

Caitlin a încercat să se concentreze, a încercat să citească gândurile animalului aşa cum a făcut Caleb. Nu a putut să le citească exact, dar a simţit o energie, sentimentele ei. Se simţea foarte singură. Şi speriată.

Caitlin s-a întins în jos, a luat-o şi aţinut-o în braţe. A mîngîiat capul animalului, iar aceasta s-a lăsat pe spate şi a lins-o pe faţă.

Ea a zâmbit.

„Ai o prietenă”, a spus Caleb.

„Putem s-o luăm cu noi?” a întrebat ea.

Caleb s-a încruntat.

„Nu ar fi cea mai bună idee”, a spus el. „Mirosul ei... ar putea atrage alte lucruri.”

„Dar nu o putem lăsa aici”, a pledat Caitlin, simţindu-se brusc foarte protectivă. *„Nu putem.* „

„Acolo unde mergem, vor fi multe pericole. Ar putea fi prinsă la

mijloc.”

„Nu ar fi în pericol aici?” a întrebat ea. „Va muri, abandonată.”

Caleb s-a gândit mai multă vreme.

„Cred că o putem lua ...”

Ca şi cum ar fi înţeles, lupoaica a fugit şi a sărit în braţele lui Caleb şi i-a lins faţa.

Caleb zâmbit larg şi a mângâiat-o. „Bine, bine, destul micuţo”, a spus el.

„Cum să o numim?” a întrebat Caitlin.

Caleb s-a gândit. „Nu ştiu,” a spus el până la urmă.

Brusc i-a venit ideea. Trandafirul şi spinul.

„Rose”, a spus ea brusc. „Să o numim Rose (Trandafir).”

Caleb s-a uitat la ea, apoi a dat aprobator din cap. „Rose”, a spus el. „Da, este perfect.”

Ca şi cum ar fi răspuns la noul ei nume, Rose a fugit înapoi în poala lui Caitlin şi i s-a cuibărit la piept.

„O familie de lupi este un semn foarte puternic”, a spus Caleb. „înseamnă că energia naturii este cu noi. Nu suntem singuri în căutarea noastră. „

„Am avut un vis azi-noapte,” a spus Caitlin, amintindu-şi. „A fost diferit de orice am visat înainte. A fost atât de viu. A fost ca ... o vizită. De la tatăl meu.”

Caleb se întoarse şi se uită la ea.

„în vis, mi-am amintit totul. O amintire de demult. într-o vară, îmi amintesc, m-a luat undeva departe. Pe o insulă. Erau bolovanii aceştia mari lângă ocean, şi aceste stânci abrupte, stâncile acestea roşii care străluceau în soare-”

Ochii lui Caleb s-au luminat brusc. „Ai visat Stâncile Aquinnah”, a spus el. „Da. Ar avea sens.”

„în visul meu, el mi-a spus să mă întorc acolo. El a spus să-l *...găsesc* pe el acolo.”

„Nu a fost un vis,” a spus Caleb, stând mai drept. „Vampirii pot veni în vizită în visele de dimineaţă. Tatăl tău vrea ca noi să mergem la stânci.”

„Dar ce e cu cheia pe care tocmi am găsit-o?” a întrebat Caitlin.

„Nu ştim pentru ce este,” a răspuns el. „Casa Vincent ar putea fi oriunde.
Este ca o fundătură. Nu avem unde să mergem în altă parte.”

Caleb s-a ridicat. „Trebuie să mergem imediat la stânci.”

CINCISPREZECE

Sam s-a trezit într-un dormitor străin şi a privit înjur. El a încercat să-şi amintească unde se afla. Patul era confortabil, mai confortabil decât oricare altul în care dormise de ceva vreme, dar nu-şi putea aminti al cui era, sau ce făcea el aici.

Apoi şi-a amintit. Samantha.

S-a întors şi s-a uitat după ea, dar plecase. Oare chiar se întâmplase asta? Dacă totul a fost doar un vis?

S-a ridicat, şi-a frecat ochii, şi şi-a dat seama că era gol, culcat pe o saltea fără lenjerie de pat. Hainele lui erau aruncate pe podea. Era epuizat, dar într-un mod minunat. Era un alt om. *Bărbat* era cuvântul cheie. S-a trezit simţindu-se ca un bărbat adevărat pentru prima dată în viaţa lui. Nu avusese niciodată o noapte ca asta înainte, şi ghicise deja că nici nu va mai avea o alta. Ea era incredibilă.

Sam a sărit în picioare, s-a îmbrăcat şi a umblat prin casa goală. S-a uitat pe uşile de sticlă şi a văzut că erau doar zorii. Şi asta era o nebunie. Nu mai văzuse soarele răsărind de nu ştia cât timp. De fapt, era rar pentru el să se trezească în orice zi înainte de 12.

îi era foame, şi sete, dar în cea mai mare parte era doar epuizat.

„Samantha?" a strigat, în timp ce mergea prin casă, în căutarea ei.

A mers din cameră în cameră, dar nu a putut-o găsi nicăieri. A început să se întrebe dacă totul fusese adevărat sau doar o plăsmuire a imaginaţiei sale.

S-a dus în camera de zi şi s-a uitat pe fereastra mare. Acolo era camioneta lui, pe alee. Şi acolo, în spatele ei, era un BMW strălucitor. S-a întrebat dacă era al ei. Şi de ce nu-l mai văzuse până acum. Tipa era plină de surprize.

Dar de fapt lui nu-i păsa de nimic din astea. Nici măcar nu-i păsa despre a avea un loc unde să stea. Şi-a dat seama că doar îi plăcea să fie în preajma ei. Mirosul ei. Sunetul vocii ei. Modul în care se mişca. Şi, desigur, noaptea trecută. Fusese de necrezut.

Dar, mai presus de toate, îi plăcea cu adevărat să aibă pe cineva cu care să vorbească. Cineva care asculta, căruia îi păsa, care părea să-l înţeleagă cu adevărat. începea să se

îndrăgostească de această fată. Nu putea să creadă, dar într-adevăr o făcea. Şi acum, după toate acestea, oare ea plecase?

A deschis uşa din faţă, şi iat-o. Samantha. Tocmai deschidea uşa în acelaşi timp.

„Hei," a spus Sam, încercând să pară nepăsător, dar încântat să o vadă. Şi-a simţind inima bătând repede doar pentru că o vedea din nou. Arăta chiar mai

drăguţă dimineaţa decât arătase aseară, cu părul ei lung şi roşu ciufulit peste faţă şi ochii verzi luminoşi privind la el. Şi atât de palidă. Şi el era palid – dar ea era mai palidă decât oricine mai întâlnise el vreodată.

„Hei”, a spus ea, neglijent. Părea jenată, ca şi cum el ar fi surprins-o, a prins- o în mijlocul a ceva.

S-a strecurat pe lângă el şi a intrat în casă.

El s-a întors şi s-a dus după ea, nedumerit. S-a întrebat dacă a făcut ceva greşit. Sau poate dacă nu era destul de bun. Dacă ea vroia ca el să plece.

A început să se simtă jenat cum mergea după ea.

A auzit sunetul de apă curgând. Ea stătea deasupra chiuvetei, spălându-se pe mâini şi pe faţă. Probabil tocmai se trezea, poate ieşise pentru o plimbare de dimineaţă.

„Te-ai trezit devreme,”, a spus el, zâmbind, în timp ce o privea clătindu-şi faţa din nou.

Ea s-a oprit, acordându-şi timp, apoi s-a întins şi a luat un prosop şi s-a şters pe faţă. Şi-a o parte din părul de pe faţă şi a inspirat adânc.

„Da”, a spus ea, expirând „alergarea de dimineaţă. Mă trezesc devreme.”

„Fără pantofi?” a întrebat el.

Samantha s-a uitat în jos şi şi-a dat seama că era desculţă. Şi-a simţit faţa înroşindu-se. Acest băiat era atent.

„E mai bine pentru picioare”, a spus ea, şi rapid s-a întors şi a intrat în cealaltă cameră.

Surprins de plecarea ei abruptă, Sam s-a întrebat dacă ea îl evita. Poate că s-a răzgândit. Probabil că el a greşit într-un fel. Evident. Ori de câte ori găsea ceva important, întotdeauna strica

lucrurile.

Sam o urmă în camera de zi. S-a gândit că trebuia sălimpezească atmosfera, să vorbească cu ea.

Când a intrat, ea îşi trăgea părul lung, roşu, depe faţă, legându-l într-o coadă. Obrajii ei erau roşii, şi părea să fie tot mai plină de culoare, chiar în faţa lui. *Probabil a alergat din greu*, s-a gândit el.

„Samantha”, a început el ezitant, „noaptea trecută a fost uimitoare.”

Ea s-a întors şi s-a uitat la el, iar trăsăturile i s-au înmuiat un pic. S-a apropiat încet de el, i-a pus o mână pe obraz şi l-a sărutat lent.

Inima lui Sam a crescut. Nu se săturase de el. Nu stricase totul. A început să simtă din nou optimism. O dorea.

Dar înainte să o poată îmbrăţişa, ea s-a retrae, s-a dus la canapea şi s-a îmbrăcat cu haina ei neagră de piele.

„Sunt pe ace,” a spus ea. „Hai să plecăm de aici.” S-a uitat la el. „Vrei să dăm o tură?” a întrebat ea.

„O tură?” întrebă el, uitându-se la ceas. „Aşa devreme?”

„Nu-mi place să stau locului”, a spus ea. „Vreau să ies de aici. Hai să luăm o gură de aer proaspăt. Te bagi? „ întrebă ea, privindu-l drept în ochi cu ochii ei verzi.

Când ochii ei i-au întâlnit pe ai lui, el şi-a simţit gândurile schimbându-se. Aproape ca şi cum ar fi fost vrăjit. S-a trezit dintr-o dată apreciindu-i planul: avea tot sensul din lume. Ea avea dreptate. De ce să rămână în casa asta? Era plictisitoare. Brusc vroia şi el foarte mult să iasă de acolo, şi, de fapt, nu mai putea sta acolo nicio secundă.

„Da, vreau”, s-a auzit el spunând: „dar încotro?”

„Trimite-i un e-mail tatălui tău”, a spus ea. „Spune-i că venim în vizită.”

Sam şi-a simţit sprâncenele ridicându-se, surprinse. „Tatăl meu? Vrei să spui, cum ar fi, acum? „

„De ce nu?” Voi doreaţi să vă întâlniţi. Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul. El e în Connecticut, corect? Ar fi mişto de condus până acolo.”

Sam s-a străduit să se gândească. Totul părea atât de brusc.

„Ei bine, ştii, eu nu ştiu dacă el ar fi pregătit să, cum să zic, aşa din scurt -”

„Sam”, a spus ea, cu fermitate, „îţi trimite o mulţime de e-mailuri. Abia aşteaptă să te vadă. Doar dă-i un e-mail şi întreabă-l. Şi în orice caz, hai să mergem. Dacă el nu vrea, cel puţin vom face o plimbare mişto.”

Cum se gândea la asta, s-a trezit că-şi schimbă din nou părerea, şi şi-a dat seama că ea a avea dreptate. Desigur. De ce nu s-a gândit el la asta? Un drum lung. Connecticut. Să-i dea un e-mail tatăl său. Da, era perfect.

Şi-a scos celularul, s-a conectat pe Facebook şi a început să tasteze: Tată. Vreau să vin acum să te văd. De fapt acum ies pe uşă. Sunt la vreo două ore distanţă. Te rog dă-mi adresa ta. Sper că nu eprea din scurt. Cu drag, Sam.

Sam şi-a îndesat telefonul în buzunar, apoi a luat cheile şi s-a grăbit spre uşa din faţă. Ea aştepta deja afară.

Traversând gazonul, îndreptându-se spre BMW, Sam a spus: „îmi place maşina ta.”

Ea a zâmbit ridicând cheile.

„Mersi”, a spus. „Am economisit de mult timp.”

ŞAISPREZECE

Caitlin şi Caleb stăteau lângă balustradă, privind la ocean, iar feribotul spre Martha's Vineyard a claxonat şi a început să se îndepărteze de mal. Caitlin s-a uitat în jos, a văzut apa în mişcare şi a fost entuziasmată. Adora bărcile. Se simţea fericită şi liberă. În timp ce privea valurile care se ridicau sub ea, şi-a dat seama că acum ea ar fi trebuitt, probabil, să stea într-o clasă plictisitoare, ascultând vreun profesor perorând. Se simţea ca un adult. Independentă. Întreaga lume era a ei.

S-a uitat la Caleb, aşteptându-se să-l vadă şi pe el fericit, şi a fost surprinsă să-l vadă arătând atât de nervos. Ea nu-l mai văzuse aşa.

Arăta mai palid decât de obicei. Se întreba dacă lui nu-i plăceau navele, sau dacă poate că nu ştia să înoate.

S-a întins şi a pus mâna liniştitor pe a lui. „Eşti bine?"

El a dat din cap şi a înghiţit. A apucat strâns balustrada şi s-a uitat în jos la apă ca şi cum ar fi fost duşmanul său.

„Ce este în neregulă?" a întrebat ea.

El a înghiţit greu.

„Apa", a spus el simplu. A strâns mai tare balustrada. „Neamului nostru nu-i place apa. Mai ales trecerea ei. Cei mai mulţi nici nu vor încerca."

Caitlin a privit în interior şi a văzut că se simţea bine. S-a întrebat dacă era pentru că ea nu era pe de-a întregul vampir.

„De ce?" a întrebat ea.

„Apa actioneaza ca o formă de protecţie psihică", a spus el. „Când traversezi o suprafaţă mare de apa, traversezi un câmp energetic. De asemenea ne bruiază simţurile. Le slăbeşte. E mai greu pentru noi să ne dăm seama ce gândesc alţii, mai greu să-i influenţăm, mai greu să simţim lucrurile. Este ca un nou început. Pierzi puterea şi protecţia pe care le-ai avut pe uscat."

Rose s-a retras brusc mai adânc în interiorul hainei lui Caitlin. O putea simţi tremurând şi se părea că şi ei îi era frică. S-a întins şi i-a frecat capul.

S-a uitat în zare şi a văzut că mai erau doar câteva persoane pe feribotul mare. Abia dacă erau oameni pe punte; era practic goaîă. Erau norocoşi că funcţiona, având în vedere anotimpul.

Aerul rece de martie, împreună cu ceaţa creată de valuri, cu greu făceau plimbarea să fie considerată caldă.

„Vrei să intrăm înăuntru?” a întrebat ea.

El a apucat mai strâns balustrada, uitându-se la apă.

„Dacă nu te superi,”, a spus în cele din urmă.

„Desigur”, a spus ea, „oricum mi-e frig.”

în timp ce mergeau printre rândurile de scaune goale, au găsit două locuri alăturate, lângă o fereastră.

Cum stătea Caleb, Rose a scos capul din sacoul lui Caitlin şi a scâncit uşor.

„Cred că îi e foame”, a spus Caitlin. „Ce mananca un pui de lup?”

Caleb a zâmbit. „Nu ştiu.” Twizzlers(un tip de dulciuri)?”

Caitlin a zâmbit înapoi. „O să mă uit la standul cu mâncare. Vrei ceva?”

Caleb clătină din cap, arătând în continuare un pic ameţit de răul de mare.

Caitlin s-a întors şi a scanat rândurile de chips-uri şi bomboane. A comandat un hot dog pentru Rose, un Snickers pentru ea apoi unul şi pentru Caleb, în caz că se răzgândea.

Când a terminat de plătit, fiind gata să se întoarcă, s-a oprit brusc. Un flyer, fixat în perete, i-a atras atenţia. în timp ce-l citea, a îngheţat. Nu-i venea să creadă ce scria acolo.

L-a rupt de pe perete şi s-a grăbit înapoi în jos pe culoar.

A întins mâna şi i-a arătat lui Caleb fluturaşul.

El l-a privit şi a tresărit puternic. A rămas cu gura deschisă când l-a ridicat.

Era o reclama pentru vizitarea Martha’s Vineyard. Şi menţiona Casa Vincent.

ŞAPTESPREZECE

Cum mergeau cu viteză pe autostradă, Sam stătea pe scaunul pasagerului din BMW. Nu-i venea să creadă. Totul părea ca un vis. Iată-l aici, pe scaunul pasagerului într-un BMW nou, vâjâind pe autostradă, relaxat, cu o fată superbă lângă el. Şi era maşina *ei,* şi *ea* conducea. Era tare de la început, dar asta o făcea extraordinară. I se părea că era ca într-un film cu James Bond. Lucrurile de genul ăsta pur şi simplu nu i se întâmplau lui. Fetele nici măcar nu vorbeau cu el vreodată, şi în cele câteva dăţi când a încercat să le agaţe, nu a mers prea bine.

Şi lucrurile mergeau tot mai bine. Nu doar că ea avea o casă minunată, şi o pereche de roţi cool, dar ea, ca şi el, pur şi simplu vroia să se plimbe. Amândoi aveau ferestrele jos, şi se dovedea a fi o zi caldă de martie. Coldplay s-a auzit la radio, şi Sam s-a întins şi a mărit volumul. Se întrebă dacă ea îl va micşora la loc, sau va schimba postul. în loc de asta, ea a întins mâna şi l-a dat mai tare.

Nu-i venea să creadă.

Sam s-a uitat pe fereastră, privind copacii trecând rapid pe lângă ei, şi ss-a întrebat cum ar fi să-l întâlnească pe tatăl lui. Nu-i venea sa creadă că se întampla cu adevarat. După toţi aceşti ani în care îl căutase, îl va vedea în doar câteva ore. Abia îi venea să creadă că toţi aceşti ani, tatăl lui fusese atât de aproape. Connecticut. Doar la o distanţă de mers cu maşina.

Sam se întreba cum arăta. Probabil era un tip cool, înalt, neras, cu părul destul de lung şi o motocicletă. Poate că avea tatuaje. Poate chiar nişte piercing- uri. Se întreba unde trăia, ce fel de casă avea, ce fel de proprietate. Probabil că trăia într-o casă minunată, ca un fel de conac imens, poate chiar ceva pe apă. Poate că era un star rock pensionar.

Şi-a imaginat cum conduceau pe o alee lungă, cu copaci de-o parte şi de alta, şi opreau în faţa uşii. îl putea vedea pe tatăl său deschizând uşa, grăbindu-se să iasă afară, faţa iluminându-se când îi vedea pe Sam. L-a văzut pe tatăl său îmbrăţişându-l, într-o îmbrăţişare strânsă. Şi scuzându-se.

îmi pare aşa de rău, fiule. Am încercat să te găsesc în toţi aceşti ani. Doar că nu am reuşit niciodată. Va fi diferit acum. Vei

sta aici.

Sam a zâmbit la gândul acesta. Abia îşi putea stăpâni entuziasmul. Se întreba dacă astăzi va fi un nou început. Da, cu cât se gândea mai mult la asta, poate că va fi. Poate că pur şi simplu nu se va mai deranja să meargă înapoi la Oakville. Poate că va rămâne, se va muta imediat. în cele din urmă, ar avea stabilitate. Cineva căruia chiar să-i pese de el, zi de zi. Va fi minunat. Aceasta va fi prima zi din noua lui viaţă.

S-a uitat lângă el şi a privit-o pe Samantha conducând, cu fereastra lăsată jos, cu părul ei lung, roşu, fluturând în vânt. Era aşa de tare, aşa de cool. El se întreba de ce ei îi păsa de el, de tatăl lui, de a-l duce acolo. Ghicea că ea era tipul aventuros, la fel ca el. întotdeauna interesată de ceva nou.

Se întrebă dacă ar fi ciudat să se întâlnească cu tatăl lui cu ea alături. Dar, gândindu-se la asta, şi-a dat seama că ar putea fi de fapt foarte cool. L-ar face să arate mult mai cool decât era. Iată-l aici, apărând cu o tipă tare. Tatăl lui va fi impresionat. Poate va da din cap cu respect.

Se întreba unde va merge Samantha după toate astea, după ce el se va fi mutat cu tatăl lui. Oare va rămâne prin preajmă? Va pleca pur şi simplu? Bineînţeles că o va face. Tocmai îşi cumpărase casa din Oakville. Ar trebui să se întoarcă. Şi atunci ce se va întâmpla cu ei doi?

Sam îşi muşcă buza, brusc nervos, întrebându-se cum vor merge lucrurile, ce va face el. Dacă tatăl său vroia să se mute cu el, o va face. Dar, totuşi, din nou, chiar nu vroia să o părăsească pe Samantha.

Va vedea ce va face când va veni momentul. Era prea mult să se gândească în acel moment. Vroia doar să se bucure de plimbare, să trăiască clipa.

A simţit maşina mârâind, şi a văzut-o pe Samantha trecând în viteza a şasea, şi vitezometrul ajungând la 177 kilometri la oră. Era încântat. Se întreba dacă ea l-ar lăsa şi pe el să conducă. încă nu avea permisul, dar avea senzaţia că ei nu i- ar păsa.

în cele din urmă şi-a adunat curajul să o întrebe.

„Crezi că pot conduce?”

Samantha s-a uitat la el şi a zâmbit larg. Dinţii ei erau perfecţi, strălucitori.

„Crezi că te descurci?”

OPTSPREZECE

Feribotul i-a lăsat pe Caitlin şi Caleb la docul din Edgartown, un sat mic din colţul de sud-est din Martha's Vineyard. Cum mergeau pe rampă, Caitlin a observat că atât Caleb cât şi Rose păreau uşuraţi să fie pe uscat. Rose a tras cu ochiul şi a rămas cu capul afară, amuşinând aerul şi studiind totul cu mare curiozitate.

Caitlin a ridicat din nou fluturaşul şi l-a studiat. Nu-i venea să creadă ce noroc. Era o reclama pentru a explora „Zona istorică din Martha's Vineyard," şi acolo, spre sfârşitul listei de locaţii, spunea: „Casa Vincent. Construită în 1672."

După ce îl văzuseră, au decis să-şi schimbe planurile şi să meargă mai întâi la Casa Vincent, înainte de Stâncile Aquinnah. La urma urmei, asta era gravat pe cheie, şi era o pistă mai concretă decât stâncile. Poate că nici nu vor mai avea nevoie să vadă stâncile acum. Cel puţin acum aveau un loc clar unde să meargă. Şi, desigur, Caitlin avea în continuare cheia în buzunar, păstrând-o aproape. A băgat o mână în buzunar, pipăind argintul uzat, şi s-a simţit liniştită.

Caitlin şi Caleb au mers pe docul lung, care era practic gol. Era ca şi cum aveau insula doar pentru ei. în ciuda perioadei din an, vremea se încălzise în timpul călătoriei lor cu feribotul. Acum era neobişnuit de cald, la 18 grade. Caitlin simţea că vrea să scape de o parte din straturile ei de haine groase.

S-a uitat în jos şi s-a simţit jenată că purta încă hainele pe care le luase cu câteva zile in urmă de la Armata Salvării. Vroia cu disperare mai multe haine. Dar nu avea niciun ban la ea. Şi nu-i putea cere lui Caleb.

S-a uitat şi l-a văzut pe Caleb ajustându-şi gulerul, afectat şi el de căldură. Părea o zi de primăvară târzie, nu luna martie. Soarele era strălucitor şi lumina peste tot,refelectându-se de pe apă şi de peste tot.

Caleb s-a uitat brusc la ea, şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, a spus, „Hai să- ţi luăm nişte haine noi!" înainte de a-i putea răspunde, a adăugat, „Nu-ţi face griji. Am un card de credit cu o linie de credit nelimitată." A zâmbit timid. „Unul dintre avantajele de a trăi de mii de ani. Acumulezi averi."

Caitlin s-a minunat de modul în care el îi putea citi întotdeauna gândurile. Pe de o parte, adora asta, dar pe de altă parte, îşi făcea griji privind exact cât de mult putea citi, mai exact. Era oare capabil să-i cunoască cele mai profunde gânduri şi sentimente? Spera că nu. Dar avea sentimentul că, chiar dacă o făcea, el era în măsură să controleze cât de adânc a cercetat, şi că nu o spiona.

„Atâta timp cât eşti sigur că nu este o problemă”, a spus Caitlin timid. „Şi că mă vei lăsa să ţi-i plătesc înapoi într-o zi.”

El i-a luat mâna şi a condus-o pe strada principală a satului istoric, demodat, în ciuda vremii frumoase, nu erau aproape deloc oameni pe afară – probabil, presupunea ea, din cauza perioadei din an. Părea a fi o locaţie sezonieră. Se simţea ca şi cum aveau tot oraşul doar pentru ei – şi că era cel mai frumos loc unde fusese vreodată.

Satul era atât de curat, atât de perfect întreţinut, şi era plin cu case mici, istorice, fiecare mai uimitoare decât cealaltă. Arăta ca un platou de filmare pentru filme istorice, ca şi cum se duseseră înapoi în timp la începutul anilor 1800. Oraşul era o capodoperă tăcută.

Singurul lucru care distrugea iluzia erau magazinele moderne. Presupunea că în timpul verii, eru probabil toate deschise şi pline cu oameni bogaţi, că aceasta era, probabil, unul dintre acele locuri pe care ea nu şi-ar fi putut permite niciodată să le viziteze. Se minuna cât de norocoasă era. Era atât de fericită să fie acum aici, şi împreună cu Caleb, şi pe o zi aşa de frumoasă.

A închis ochii şi a inspirat aerul de primăvară, şi aproape că se putea vedea trăindc aici cu Caleb, înapoi în timp, într-un alt secol. O parte a ei şi-a dorit ca ei să se poată opri din alergat, se stabilească pur şi simplu aici, să trăiască o viaţă normală împreună. Dar ştia că nu a fost să fie.

„Să găsim Casa Vincent?” a întrebat ea.

„O vom găsi”, a spus el. „Hai să-ţi luăm hainele mai întâi.”

A condus-o pe Caitlin în singurul magazin care era deschis. Lily Pulitzer.

Vechiul clopoţel demodat a sunat când au deschis uşa veche, şi vânzătoarea părea încântată să aibă clienţi. A pus jos nişte hârtii şi s-a grăbit spre ei, şi nu ar fi putut fi mai drăguţă.

Caitlin i-a predat-o pe Rose lui Caleb şi a început să se uite la haine, iar vânzătoarea era fericită.

„Vai, ce căţeluş frumos”, a spus ea, cu ochii măriţi. „Este un husky?”

Caleb a zâmbit. „Ceva de genul ăsta”, a spus el.

Zece minute mai târziu, au ieşit din magazin, cu Caitlin îmbrăcată acum în haine noi din cap până în picioare. Se simţea ca o persoană nouă. S-a uitat în jos la ea şi aproape că a râs cu

voce tare. Era atât de *nu* ea. Trecuse de la a purta lucruri de la Armata Salvării la a fi înţolită într-o serie de pasteluri: blugi verde- lămâie, un tricou roz, un pulover violet deschis de caşmir şi o haină Kiera verde- lămâie. Nu avusese mult de ales: era singurul magazin deschis, si era tot ce aveau în această perioadă a anului de mărimea ei. Haina o înconjura cu fermitate, şi avea un buzunar interior doar suficient de mare cât să-i intre jurnalul, pe care-1

transferase din cealaltă jachetă. Ca pantofi, îşi cumpărase unii tară toc, cu paiete aurii. Ar fi putut fi într-un catalog Lily Pulitzer.

Ei bine, dacă avea să fie prinsă într-un război între vampiri, cel puţin va fi la modă. Şi, probabil, singurul vampir care *nu* purta negru.

Ea a zâmbit când şi-a amintit expresia surprinsă a vânzătoarei când i-a spus să arunce toate hainele pe care le purta la început. Probabil că nu în fiecare zi un client spunea aşa ceva.

Unei părţi din ea i-a plăcut. Era o ea cu totul nouă. Cu siguranţă că nu era garderoba la care se gândise pentru această călătorie cu Caleb. Se imaginase purtând ceva complet negru, la fel ca el, poate ceva din piele, cu gulere înalte, ceva gotic. Dar era în regulă. Erau noi, şi ea era atât de recunoscătoare pentru asta.

„îţi mulţumesc foarte mult, Caleb,", a spus ea, în timp ce ieşeau din magazin. Şi chiar era recunoscătoare. Nu mai avusese parte de niciun tip care să-i cumpere haine, cu atât mai puţin îmbrăcăminte atât de drăguţă. Şi care să fi fost atât de drăguţ şi plăcut cu privire la asta. Simţea cu adevărat că cineva avea grijă de ea, şi aprecia asta mai mult decât va şti el vreodată.

El a zâmbit şi a luat-o de mână, cum se plimbau pe stradă. îi era atât de cald în noile ei haine, poate prea cald, dar ştia că era o zi neobişnuit de caldă, şi că era mai bine să-i fie prea cald decât prea rece.

O întrebaseră pe vânzătoare dacă a auzit de Casa Vincent si au fost plăcut surprinşi de faptul că ea nu numai că ştia unde era, dar le-a şi spus că era doar la un bloc distanţă.

Mergând în această direcţie, pentru prima dată, nu se mai grăbeau nebuneşte. Ei se plimbau, acordându-şi timp. Undeva în gândurile lor, amândoi aveau senzaţia că, odată ajunşi la aceasta casa, când vor descoperi următorul indiciu, lucrurile se vor încinge din nou. Amândoi erau obosiţi. Niciunul dintre ei nu se grăbea să funcţioneze din nou într-un ritm frenetic. Şi niciunul dintre ei nu era prea dornic să găsească ce era acolo. Pe de o parte, erau. Dar, pe de altă parte, amândoi ştiau că odată ce găseau – orice ar fi fost, oriunde ar fi fost – vieţile lor se vor schimba irevocabil. Şi, probabil, asta va implica despărţirea drumurilor lor.

Caitlin a pus-o pe Rose jos şi i-a permis să meargă alături de ei. Era fericită să vadă că era cuminte, ţinea pasul cu ei şi nu se îndepărta. A fugit la un mic petic de iarbă ca să se uşureze, dar apoi a revenit imediat. Caitlin s-a aplecat în jos şi i-a dat o altă bucăţică de hotdog, şi ea l-a mâncat fericită.

Au trecut de o biserică mare, istorică, mergând pe lângă un gard alb mic, şi apoi au cotit şi au intrat pe o alee care ducea printr-o peluză imaculată. Iarba era verde şi vibrantă, chiar şi în această perioadă a anului. De o parte a lor era o

biserică magnifică, veche, de-a vânătorilor de balene, iar de celălaltă era o casă enormă de-a vânătorilor de balene de la mijlocul secolului al XlX-lea, cu o verandă mare în spate. Afişul spunea: „Casa Daniel Fisher.” Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată. îşi putea imagina fericită că trăieşte acolo. Plimbandu-se prin curtea ei, cu Caleb ţinând-o de mână şi cu Rose alături, aproape că i se părea că erau acasă.

Au continuat pe alee încă vreo sută de paşi sau ceva de genul, şi, până la urmă, au ajuns la o casă mică, istorică, amplasată mai în spate faţă de restul. S-a uitat în sus la placă: *Casa Vincent. 1672.*

Amândoi s-au uitat la structură. Nu era mare lucru. O casă mică, cu tavanul jos, arăta ca o casă tipică de la 1600, cu doar câteva ferestre mici şi un acoperiş jos. Părea doar destul de mare pentru un dormitor sau două, şi era o structură modestă, din lemn. Nu era ce se aştepta Caitlin.

Au mers la uşa din faţă şi Caleb s-a întins şi a încercat clanţa. încuiată.

„E cineva?” a venit o voce. „Vă pot ajuta?”

Amândoi s-au întors şi au văzut o femeie de vreo 60 de ani,

îmbrăcată impecabil şi având o expresie severă, apropiindu-se de ei într-un mod oficial, hotărât.

Caleb s-a întors spre Caitlin. „De data aceasta este rândul tău", a spus el. „Vreau să foloseşti controlul mental. Poţi face asta. Vampirii au putere peste oameni. Puterea ta nu este încă dezvoltată, şi poate nu e la fel de puternică, dar cu siguranţă ai o putere. Exersează pe această femeie. Influenţeaz-o. Stai calmă şi permite gândurilor ei să devină gândurile tale. Permite gândurilor tale să devină ale ei. Sugerează-i ce trebuie să facă. Cu propria ei voce. Mintea ta poate face totul. Doar permite-i să o facă."

Femeia, apropiindu-se, a strigat din nou, „Casa este închisă în acest anotimp, după cum menţionează semnul" a spus ea, foarte demnă. „Mi-e teamă că va trebui să reveniţi în sezon. Este în curs de restaurare, şi nu există tururi înainte de aceasta." S-a uitat în jos la Rose. „Şi *cu siguranţă* nu permitem accesul câinilor."

Femeia, la doar câţiva paşi distanţă, cu mâinile în şolduri, avea o atitudine foarte severă, ca cea a unei profesoare stricte.

Rose s-a uitat în sus şi a mârâit înapoi.

Caleb s-a uitat la Caitlin.

Caitlin s-a uitat la femeie, nervoasă. Nu mai încercase asta înainte şi nu era sigură că putea să o facă.

Bine, s-a gândit Caitlin, *haidem.*

S-a uitat la femeie, încercând să-i prindă gândurile. A simţit multă fermitate, multă stricteţe. O persoană care nu era uşor de controlat. A simţit furie, supărare, o insistenţa cu privire la reguli. La ordine. A permis ca totul să intre.

Apoi, Caitlin a încercat să-i trimită un gând în afară. A încercat să sugereze că era în regulă să încalce regulile din când în când. Că îi putea lăsa în pace. Că îi putea lăsa să intre.

Caitlin s-a uitat fix la ea, întrebându-se dacă funcţiona. Femeia a continuat să se holbeze furioasă înapoi. Nu părea să funcţioneze.

„Vă mulţumesc pentru că ne-aţi informat," a spus Caitlin dulce. „A fost atât de drăguţ să vă cunoaştem. Vă suntem atât de recunoscători că aveţi de gand să încălcaţi regulile pentru noi, doar de data asta, şi să ne permiteţi să facem turul casei."

Femeia se holba înapoi.

„N-am spus asta!" s-a răstit ea.

Dar Caitlin a respirat adânc şi a închis ochii, concentrându-se.

I-a deschis, şi s-a uitat drept la ea.

După două secunde întregi, ochii femeii au început să privească departe. în cele din urmă, a spus, „Ştii ce ...Cred că nu e nimic rău în a mai ocoli regulile din când în când. Voi doi, distraţi-vă."

Femeia s-a întors şi s-a îndepărtat, şi a fost în curând a dispărut din vedere.

Caitlin s-a întors spre Caleb, entuziasmată. Era şocată de propriile puteri, şi atât de mândră de ea însăşi. Caleb a zâmbit.

„Foloseşte-le numai atunci când n-ai încotro", a avertizat-o, „şi numai într-un mod care nu le va face rău altora. Aceasta este ceea ce separă rasa vampirilor buni de a celor răi."

Caitlin a scos cheia mică, de argint, entuziasmată să o încerce. A încercat încuietoarea de la uşa din faţă, dar nu a mers.

„Nu se potriveşte", a spus ea.

Caleb a luat-o şi a încercat-o şi el.

în cele din urmă s-a încruntat, frustrat. „Ai dreptate." S-a uitat înjur. „Poate există o altă intrare."

Au mers în jurul casei spre partea din spate şi au găsit o altă uşă. Caleb a încercat cheia. Nu se potrivea nici acolo.

„Poate că nu e de la o uşă", a spus Caitlin. „Poate este o cheie de la altceva. Ceva din *interiorul* casei."

„Ei bine, cred că nu avem de ales", a spus el, apoi, după ce s-a uitat pe furiş înjur, s-a întins şi a rupt mânerul. Cam atât pentru conservare.

Au intrat repede în casă şi au închis uşa în urma lor.

Casa era în semi-întuneric, luminată doar de lumină cares e strecura prin ferestrele mici. Tavanele erau joase, şi Caleb a trebuit să se aplece ca să poată înainta. Totul era din lemn: tavane din lemn, stâlpi din lemn, grinzi de lemn, şi

podele cu duşumele late de lemn. în centrul camerei era un şemineu imens de cărămidă. Casa era perfect conservat, şi era ca şi cum ar fi păşit în anul 1672.

S-au plimbat în jurul ei, cu podeaua scârţâind, examinând fiecare colţ şi crăpătură. De asemenea au verificat tot mobilierul. Dar Caitlin nu a putut găsi nimic în care se putea potrivi cheia. De fapt, ea nu a putut găsi niciun fel de ascunzătoare.

Fiecare dintre ei a dat ocol casei şi s-au întâlnit la mijloc.

„Ai găsit ceva?" a întrebat Caleb.

Ea clătină din cap. „Tu?"

Şi el clătină din cap.

Dintr-o data s-a auzit un zgomot şi amândoi s-au întors spre el.

Uşa de la intrare a casei s-a deschis şi un bărbat mare, negru, de vreo 50 de ani, stătea în pragul uşii. A făcut câţiva paşi înăuntru.

S-a oprit în faţa lui Caleb şi s-a holbat la el.

Caleb l-a privit şi el.

„Caleb?" a întrebat bărbatul în cele din urmă.

Expresia lui Caleb s-a îndulcit.

„Roger?" a întrebat Caleb.

Bărbatul a zâmbit larg, aşa cum a făcut şi Caleb, şi ambii s-au îmbrăţişat prieteneşte. Au rămas îmbrăţişaţi timp de câteva secunde.

Cine este? s-a gândit Caitlin.

Roger a început să râdă – un râs adânc, cald, generos. L-a ţinut pe Caleb de umeri şi s-a uitat la el. Caleb era solid, dar chiar şi aşa, Roger îl privea de sus.

„Ticălosule", a spus Roger. „Nu te-am văzut de ... o sută cincizeci de ani?"

„Mai degrabă 200," a spus Caleb.

Amândoi s-au uitat unul la celălalt, surprinşi. Oricine ar fi fost, cu siguranţă fusese o persoană importantă în viaţa lui Caleb.

Caleb s-a întors şi a întins mâna spre Caitlin. „Scuză-mi manierele", a spus el. „Roger, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Caitlin Paine."

Roger a făcut o jumătate de plecăciune. „O plăcere să vă cunosc, Caitlin."

Caitlin a zâmbit înapoi. „Plăcerea e de partea mea. Cum v-aţi

cunoscut voi doi?”

„Oh,” a spus Roger, zâmbind, „să spunem doar că ne ştim de mult.”

„Roger este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei”, a spus Caleb. „Mi-a salvat viaţa o dată sau de două ori.”

„De mai multe ori decât atât,” a spus Roger, râzând.

Rose a scos puţin capul din sacoul lui Caitlin, iar ochii lui Roger s-au luminat. „Ei bine, salut micuţule”, a spus el, venind şi mângâind-o.

Rose i-a lins palma imensă.

„De unde ai ştiut că suntem aici?” a întrebat Caleb.

„Caleb, te rog,” a spus Roger, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident. „Aceasta este o insulă. Mirosul tău nu are unde să se ducă. E vizibil de la câţiva kilometri.”

„Deci ai ştiut din clipa când am coborât de pe vas,” a spus Caleb, zâmbind. „Şi ai aşteptat să vezi unde mă duc.”

„Desigur”, a spus Roger. „Tu n-ai fi făcut la fel? Dar aş fi ghicit că o să vii

aici. „ Caleb s-a uitat cu atenţie prin cameră. „De ce?”

„Există un singur motiv pentru care unul dintre noi vine la Casa Vincent. Sabia, nu? Nu după ea ai venit?”

Caitlin şi Caleb s-au uitat unul la altul.

„S-ar putea”, a spus Caleb precaut.

Roger a zâmbit.

„Ştii, chestia despre sabie”, a spus el, „este faptul că doar persoana *sortită* să o găsească o va face. Adică *Alesul.* Ştiu că tu nu eşti Alesul. Cât despre prietena, cu tot respectul... ei bine, nu vreau să fac presupuneri, dar cu excepţia cazului în care ea-”

Caitlin a băgat mâna în buzunar şi a scos cheia mică, de argint.

Roger s-a holbat la ea câteva momente, fără cuvinte.

A rămas cu gura căscată.

„Dumnezeule”, a spus el, în şoaptă.

S-a uitat la Caleb, ca pentru confirmare, şi Caleb a dat din nou din cap.

A expirat.

„Ei bine”, a spus el, umilit, pe un ton cu totul diferit, „acest lucru schimba totul.”

S-a uitat atent la Caitlin. A clătinat din cap.

„N-aş fi ghicit niciodată”, a spus el.

„Deci, atunci... ştii unde e?” a întrebat Caleb.

Roger a dat din cap. „Nu aici”, a spus el.

Caitlin şi Caleb au schimbat o privire.

„Cheia asta”, a spus el, „a fost corectă la un moment dat. Dar nu mai este. E o momeală. Casa Vincent nu mai este locul unde o veţi găsi. Acum e doar locul unde trebuie să mergeţi.”

Caitlin era complet confuză.

„Dar-” a început ea.

„Casa Vincent a fost mutată,” a clarificat Roger. „Nu-i ştii istoria?”

Caitlin clătină din cap.

„Caleb. Mă dezamăgeşti – uiţi lucruri," l-a certat Roger. „Se afla într-o locaţie diferită. Dar acum 200 de ani, am mutat-o unde este acum. Consiliul s-a

îngrijorat de păstrarea ei în siguranţă. Deci au mutat obiectul afară din casă, şi l- au pus într-un loc mai stabil, mai sigur. Şi au pus pe cineva să-l păzească. Adică, pe mine."

Caleb l-a studiat pe prietenul lui.

„Am aşteptat de 200 de ani ca cineva să vină cu cheia", a spus el. A clătinat din nou din cap. „N-am visat vreodată că ai fi tu."

„Vrei să ne arăţi?" a întrebat Caleb.

Bărbatul s-a uitat lung şi serios la Caleb, apoi la Caitlin.

în cele din urmă el a întins palma uriaşă spre Caitlin.

„Pot să o văd?" a întrebat el.

Caitlin s-a uitat la Caleb. El a dat din cap.

A întins mâna şi a pus cheia mică de argint în palma lui mare.

Roger s-a uitat la ea. A ridicat-o sus la lumină. El a întors-o şi a citit inscripţia de pe spate. A clătinat din cap în cele din urmă.

„La naiba", a spus el. „Am fost sigur că va fi mai mare."

NOUĂSPREZECE

Samantha, din scaunul pasagerului, l-a privit şi a fost impresionată de modul în care Sam conducea maşina. Nu era rău pentru cineva de vârsta lui. Era surprinsă de cât de bine manevra maneta, şi i-a iertat schimbarea brutală a vitezelor de la început. De fapt era destul de bun odată ce trecea de a treia. îi plăcea agresivitatea lui, mai ales atunci când vitezometrul a ajuns la 190. Avea spirit, trebuia să recunoască asta.

S-a lăsat pe spate, relaxându-se şi savurând plimbarea. Era mult mai lent decât zborul, dar nu era rău pentru călătoriile umane. S-a gândit la fostul proprietar al maşinii, acel broker imobiliar – masa ei de dimineaţă – şi a zâmbit. Sângele lui încă îi curgea prin vene, şi se simţea bine. Era sătulă.

Nu trebuia să-l lase pe puşti să conducă, dar s-a gândit că zilele lui erau oricum numărate, aşa ca de ce să nu-l lase să se bucure de ele, să plece în forţă? Acum era doar o chestiune de ore până când avea să-l întâlnească pe tatăl lui, şi avea să afle unde era sabia. După aceea, putea scăpa de amândoi.

Dar ceva o rodea. De fapt începea să-i placă de puştiul ăsta. Şi asta o deranja mai mult decât orice altceva. Nu-şi putea aminti să-i mai fi plăcut de vreun om în sute de ani. Cu atât mai puţin un fraier de adolescent. Dar, trebuia să recunoască, era ceva cu el. Un fel de spirit înrudit, ceva ce recunoştea. Chiar şi la vârsta lui fragedă, îşi putea da seama că fusese lovit de colo-colo. Avea o calitate a nesăbuinţei, a nepăsării faţă de lume, a conştiinţei faptului că zilele lui erau numărte, a disponibilităţii de a se stinge cu stil. Şi ei îi plăcea asta. îi amintea de o aventură pe care a avut-o odată, demult, cu un prinţ tânăr în Bulgaria, în anii 1300 ...

Poate că nu trebuie să-l omoare imediat. Poate că l-ar putea menţine în viaţă un pic mai mult. Să-l ia la o plimbare. Poate, chiar, să-l ţină în viaţă după ce găsea sabia. Putea să-l înrobească. Ar putea fi o jucărie, cu care să facă ce dorea. Poate chiar...

S-a oprit din această direcţie de gândire, supărată pe ea însăşi. Oare se înmuia?

Trebuia să se concentreze pe sarcina de îndeplinit. Tatăl

lui. Vor ajunge în puţin timp, într-o oră. Dacă era unul dintre ei, din rasa vampirilor, ar putea să trebuiască să lupte, deoarece el i-ar simţi imediat prezenţa. Trebuia să fie în gardă de cum ajungeau.

Va face orice era nevoie, va lupta până la moarte dacă era necesar. Acest vampir era cheia către sabie, cheia victoriei sabatului ei. Ea va merge în rai sau în iad pentru a se asigura că o obţineau.

Sam conducea, apropiindu-se, lăsând sistemul de navigaţie al maşinii să-l conducă la adresa tatălui său, şi era confuz. Şi-l imaginase pe tatăl său trăind într-un oraş de lux, pe o alee cool, pe o proprietate imensă într-o casă minunată.

Dar, cum GPS-ul anunţat că se aproapiau, erau cam la un kilometru şi jumătate, Sam a simţit că ceva trebuie să fie greşit. Treceau printr-un oraş jegos – nici măcar un oraş în toată puterea cuvântului, ci doar o porţiune de drum de tara îndesat, cu remorci mici de fermă ici şi colo.

Când GPS-ul a anunţat că aceasta era ultima cotitură, Sam nu-şi putea crede ochilor. Au condus sub un semn foarte mare pe care scria: „Parc de rulote”

Aici locuia tatăl său. într-un parc de rulote.

Cum conducea încet pe drumul de pământ, dincolo de rulotele împrăştiate, fiecare arătând mai rău decât următoarea, Sam a început să simtă o gaură în stomac, sentimentul familiar al visurilor sale pe cale de a fi sfărâmate. Fusese atât de prost să-şi facă speranţe. Ce idiot fusese.

Cu cât avansa, cu atât mai rulotele erau mai depărtate una de alta, şi când a ajuns la capătul unei fundături, a văzut numărul de pe o remorcă de vinii albastru deschis, şi şi-a dat seama că a găsit-o. Rulota mică arăta jalnic. Uşa de plasă stătea strâmb în balamale, scările mici erau crăpate şi peluza era plină cu buruieni până la genunchi. Locuinţa era mai în spate şi era ascunsă de celelalte printr-un grup mare de tufişuri. Erat privată. Dar nu genul de intimitate pe care şi-l imaginase Sam.

Sam s-a simţit jenat. îi era aşa de ruşine că o adusese pe Samantha în acest loc, şi că avea să o prezinte tatălui său. îşi dorea s-o taie de acolo, sau pur şi simplu să se ghemuiască şi să moară.

A parcat şi a oprit motorul, şi amândoi au stat acolo. S-au uitat unul la altul. Sam a verificat sistemul de navigare pentru

a zecea oară pentru a se asigura că era corectă adresa. Era.

„Coborâm?” A întrebat Samantha în cele din urmă.

Sam nu prea ştia ce să facă. Ce fel de om ar putea trăi într-un astfel de loc? Din ce fel de tata provenea?

Vroia doar să pornească motorul, să apese pe acceleraţie şi să se tot ducă.

Dar nu a putea.

Sam a înghiţit greu, a deschis uşa şi a coborât, iar Samantha l-a urmat.

Amândoi ss-au apropiat de casă. Au făcut doi paşi în sus, scările de lemn putrezite scufundându-se, şi el a tras înapoi uşa de plasă care scârţâia.

Sam a inspirat adânc, a întins mâna şi a bătut.

S-a auzit un pocnet şi apoi un foşnet în interior. Câteva secunde mai târziu, uşa s-a deschis.

Şi acolo, în faţa lui, stătea tatăl său.

DOUĂZE

Roger i-a condus înapoi pe aleea de cărămidă, peste peluza amenajată şi pe lângă Casa Daniel Fisher. Au ieşit din nou în stradă, au cotit rapid, şi apoi, înainte să-şi dea seama, el îi conducea pe treptele din faţă şi în imensa biserică istorică a vânătorilor de balene.

Caleb şi Caitlin s-au uitat miraţi unul la altul. Tocmai trecuseră pe lângă ea.

Uşa era încuiată, dar Roger avea cheia. A descuiat-o şi a ţinut-o deschisă pentru ei.

„Nu am mutat-o departe”, a spus el, zâmbind şi făcându-le cu ochiul.

Au intrat şi el a închis şi a încuiat uşa în urma lor.

Caitlin a fost luată prin surprindere când au intrat în biserică. îţi tăia răsuflarea. Aşa de luminoasă şi aerisită, atât de frumoasă în simplitatea ei, era diferită de orice biserică în care mai fusese. Nu erau cruci, nici figuri religioase, niciun fel de decoraţiuni, nici măcar coloane sau grinzi – era doar o cameră deschisă imensă, având ferestre vechi pe toate părţile. Erau rânduri-rânduri de strane simple, din lemn, suficiente pentru sute de oameni. Era un loc foarte liniştit.

„Este cea mai mare sala open-space din America”, a spus Roger. „Fără coloane, tară grinzi. Constructori experţi de corăbii au construit acest loc. Şi încă rezistă şi astăzi, aşa cum a făcut-o atunci.”

„Deci aşa-ţi petreci zilele acum, Roger?” a întrebat Caleb, zâmbind. „Având grijă de o biserică veche?”

Roger a zâmbit. „E mai bine decât să te scot pe tine din bucluc”, a spus el. Apoi a oftat, un oftat lung, obosit. „Sunt obosit, Caleb. Trăiesc de mult mai mult timp decât tine, şi m-am cam săturat. îmi place locul ăsta. E linişte. Eu nu deranjez pe nimeni, şi nimeni nu mă deranjează. M-am săturat de toate aceste războaiele afurisite tot timpul. Sabaturi, politică ....îmi place să fiu pe cont propriu. îmi place locul ăsta.

„Şi, mai important, pot să am grijă de el. Sincer, după toţi aceşti ani, nu mai credeam că va veni cineva. începusem să cred că nu a existat niciodată o chestie ca Alesul. Dar cred că m-am înşelat.” Roger s-a uitat la Caitlin. „Şi acum m-ai lăsat tară slujbă.”

DOUĂZECI

Roger s-a întors spre Caleb. „înainte de a vă conduce, vreau să vă cer un lucru”, a spus el, privind spre Caleb.

Caitlin se întreba ce ar putea fi, care ar fi preţul pentru admiterea la un astfel de obiect de valoare, ceva ce acest bărbat a păzit întreaga sa viaţă.

Caleb s-a uitat la el. „Orice, vechi prieten”, a spus el.

„A trecut atât de mult timp de când te-am auzit cântând”, a spus Roger.

Se întoarse şi făcu semn spre un vechi pian cu coadă, care stătea în colţul camerei.

„Patetica. A doua mişcare. La fel ca la Viena.”

Caleb s-a uitat la pian. A ezitat.

„A trecut mult timp, Roger.”

Roger a zâmbit larg. „Sunt sigur că încă poţi.”

Caitlin şi-a dat brusc seama că erau atât de multe lucruri despre Caleb pe care nu le ştia – atât de multe lucruri pe care ea nu le va şti, probabil, niciodată.

Se simţea atât de tânără prin comparaţie. Şi-a dat seama că Caleb şi Roger au trăit mai multe de-a lungul secolelor decât ea şi Caleb ar putea trăi vreodată. O întrista. Vroia atât de mult să fie nemuritoare – un adevărat vampir, pur-sânge, la fel ca el, alături de el pentru totdeauna.

A privit cum Caleb a mers încet prin biserica goală, podeaua scârţâindu-i sub cizmele din piele neagră. A făcut trei paşi până pe platforma de lemn şi a mers peste ea, până în colţ. A dat jos husa de pe pianul Steinway şi s-a aşezat.

A ridicat capacul şi s-a uitat.

A închis ochii şi a şezut acolo. Caitlin se întreba la ce se gândea, ce fel de amintiri îi evoca. Şi apoi, după câteva momente de tăcere, se întreba dacă el se va răzgândi, dacă până la urmă nu va cânta.

în cele din urmă el a ridicat mâinile şi a început să cânte.

Şi era minunat.

Notele creau ecouri în întreaga biserică imensă, goală, reverberând de pe pereţi, umplând spaţiul gol. Părea să reverbereze de peste tot.

Caitlin nu a mai auzit asemenea muzică. Nimic nici măcar pe departe asemănător. A făcut-o să dorească să captureze momentul. Şi a făcut-o să vrea să plângă.

în acel moment, s-a simtit profund tristă, şi şi-a dat seama, din nou, că erau atât de multe despre Caleb pe care nu le va şti, probabil, niciodată. Va trebui să accepte pur şi simplu că ştia atât cât o făcea, şi să înveţe să fie fericită să fie cu el pentru

scurtul timp pe care îl aveau.

De asemenea, a întristat-o pentru că a făcut-o să se gândească la Jonah. Nu se mai gândise la el în atât de mult timp. Când era cu Caleb, nu simţea nicio nevoie să se gândească la el. Dar el era încă acolo, undeva adânc în conştiinţa ei, chiar şi după timpul scurt pe care l-au petrecut împreună, şi o parte din ea încă se simţea prost pentru că încheiase lucrurile atât de brusc. Orice ar fi avut împreună, se simţea nerezolvat. O parte din ea simţea că într-o zi se vor revedea. Ea nu ştia cum, dar ştia că o vor face.

Nu că ea chiar vroia asta. Mai ales în acest moment. Se simţea devotată din toată inima lui Caleb, şi spera că asta nu se va schimba niciodată.

Muzica i-a umplut sufletul cum stătea acolo parcă pentru o eternitate, ascultând. Nici ea, nici Roger nu s-au mişcat. Amândoi stăteau acolo, îngheţaţi în tăcere, cum Caleb cânta perfect.

în cele din urmă, s-a terminat. Nota finală a zăbovit în aer timp de câteva secunde, şi Caitlin s-a uitat şi a văzut cum Roger deschide încet ochii.

Caleb s-a ridicat încet, a mers pe scena, pe trepte, şi înapoi către ei. S-a oprit la câţiva paşi în faţa lui Roger şi s-a uitat la el.

Roger a inspira adânc, a dus mâna şi şi-a şters o lacrimă din ochi.

„Exact aşa cum îmi aminteam," a spus Roger.

A inspirat adânc, s-a întors cu spatele şi a mers rapid pe hol.

„Urmaţi-mă", a spus el

L-au urmat pe Roger peste pardoseli din lemn scârţâind şi în sus pe scara veche din lemn, în spirală. Au ajuns la mezanin, şi Caitlin a privit în jos şi a fost surprinsă de frumuseţea bisericii din această perspectivă.

L-au urmat pe Roger în jos un hol, printr-o uşă ascunsă şi pe încă o altă scară de lemn în spirală. Au continuat, urcând tot mai sus. Caitlin avea senzaţia că nimeni nu a mai fost aici sus de ani de zile.

Scara s-a încheiat într-o cupolă mică, în partea de sus de tot a bisericii, abia suficient de mare ca să încapă toţi trei.

Roger a întins mâna spre o parte a peretelui şi a tras uşor de o manetă ascunsă. Un compartiment secret s-a deschis, şi el a extras un mic sipet încrustat cu pietre preţioase.

L-a ţinut prudent în mâini sale, privindu-l sentimental.

„Eu nu l-am deschis niciodată", a spus el. „Nici nu l-am văzut deschis. Şi niciodată n-am crezut că o voi face. Până când am văzut cheia ta."

S-a uitat direct la Caitlin. Era cald şi fără aer în camera mică, şi ea a fost început să se simtă claustrofobică. Ameţită. Totul

părea atât de ireal. Şi nu părea să se încheie vreodată.

„L-am cunoscut bine pe tatăl tău”, a spus el.

Caitlin a rămas cu gura căscată. Era, practic, fără cuvinte. Erau atât de multe întrebări pe care vroia să le pună că nici nu ştia de unde să înceapă.

„Cum era?” a fost tot ce a putut spune.

„Bărbat de treabă. Un mare om. L-am iubit. Era mai mare decât noi toţi, mai mare decât rasa. Ar fi mândru de tine pentru că ai ajuns atât de departe „, a spus

DOUĂZECI ŞI UNU

el, întinzându-i sipetul cu ambele mâini.

Caitlin l-a luat şi a introdus cheia de argint, cu inima bătând să-i sară din piept, rugându-se să se potrivească. A făcut-o.

A alunecat cu un clic preţios. A întors-o uşor spre dreapta şi capacul s-a deschis.

Toţi trei s-au aplecat, nerăbdători să vadă ce era înăuntru.

Au fost şocaţi de ce au găsit.

„Hei amice, mişcă-te!” a venit vocea morocănoasă.

Kyle s-a simţit lovit, apoi împins cu un baston.

El a deschis ochii.

Zăcea pe o suprafaţă rece, dură, dar nu avea nicio idee unde. Lumina soarelui se insinua la orizont, şi îi ardea ochii şi pielea.

„Hei, amice, m-ai auzit? Ţi-am spus să te mişti!” a strigat poliţistul.

Kyle a deschis complet ochii acum, şi şi-a dat seama că zăcuse pe marmură. Pe treptele reci de marmură ale Primăriei. Era afara, în zori, zăcând întins pe jos ca un vagabond. S-a uitat în sus şi a văzut doi poliţişti în uniformă care stăteau deasupra lui, împungându-l şi îmboldindu-l cu bastoanele lor, zâmbind unul la altul.

Kyle a încercat să-şi amintească ce s-e întâmplase, cum a ajuns aici. Şi-a amintit că i-a raportat lui Rexius. Apoi fiind luat, fiind legat fedeleş. Apoi, acidul. A dus mâna şi şi-a pipăit o parte a feţei, şi a simtit-o normală. Apoi, a pus mâna şi a pipăit-o pe cealaltă – şi durerea s-a întors în valuri. Putea simţi contururile, cicatricile oribile, desfigurarea. îl marcaseră cu acid Ioric. O pedeapsă rezervată trădătorilor. El, Kyle, cel care fusese loial sabatului său de mii de ani. Pentru o greşeală minusculă. Era de neconceput.

Kyle a simţit durerea adunându-se pe lateralul feţei şi furia a început să fiarbă în el.

„Vrei să-l arestăm?” l-a întrebat unul dintre poliţişti pe celălalt.

„Nah. Prea multe hârţoage de completat. Hai să nu ne facem singuri probleme şi s-o rezolvăm singuri.”

Unul dintre poliţişti şi-a ridicat pulanul, pregătindu-se să lovească dur în jos.

„Ţine-l sus”, i-a spus celuilalt.

Unul dintre poliţişti l-a apucat pe Kyle zdravăn de braţ şi l-a tras în picioare. Când a făcut-o, s-a văzut cealaltă parte a feţei lui Kyle, iar poliţiştii i-au putut vedea cicatricile oribile şi desfigurante. Amândoi au tresărit scârbiţi.

„Sfinte Sisoe”, a spus un poliţist. „Ce naiba a fost asta?”

Furia l-a inundat pe Kyle şi, înainte ca poliţiştii să poată reacţiona, s-a repezit, i-a apucat pe amândoi de piept cu câte o singură mână şi i-a ridicat deasupra capului. Erau bărbaţi solizi,

DOUĂZECI ŞI UNU

dar Kyle era mai mare – mult mai mare – şi mult, mult mai puternic. I-a ridicat pe fiecare mai sus şi mai sus şi, înainte ca ei

să poată reacţiona, i-a tras înapoi şi apoi i-a adus împreună, zdrobindu-i unul de altul.

Amândoi s-au prăbuşit pe trepte, şi Kyle a urcat şi i-a călcat pe capete, ucigându-l pe fiecare dintre ei.

Furia lui Kyle a continuat să urce. Neamul lui. Ei l-au aruncat afară ca pe un nimeni, ca pe un nimic. După tot ce a făcut pentru ei. După ce a declanşat războiul. Totul pentru o mică greşeală. Pentru acea fată idioată. Caitlin. O va face să plătească.

Dar mai întâi, îşi va face propriul neam să plătească. Nimeni nu-l trata aşa. Nimeni. Poate că l-au exilat, dar el nu trebuie să accepte asta. La urma urmei, îi mai rămăseseră vampiri loiali. Ar putea fi el însuşi liderul sabatului.

în timp ce stătea acolo, tremurând de furie, i-a venit ideea. Un plan. O modalitate de a se răzbuna. O modalitate de a lua înapoi controlul. Un mod de a deveni el însuşi liderul suprem.

S-a gândit la sabie. Dacă o avea, dacă o putea găsi înaintea lor, el ar avea puterea. Nu ei. Apoi el ar putea reveni si i-ar distruge. Cel puţin pe cei care l-au trădat. Pe cei care-i fuseseră loiali îi va păstra ca soldaţi.

Da, va fi vărsare de sânge, mai multă decât au văzut vreodată. Şi când va termina de preluat controlul, se va întoarce asupra oamenilor şi va termina el însuşi războiul. Ciuma va fi creat prăpăd până atunci, iar el, Kyle va fi la conducere. Cu sabia, el ar putea conduce New York-ul. Atunci toate consiliile şi toate sabaturile din întreaga lume vor trebui să răspundă în faţa sa.

Da, îi plăcea planul. Dar dacă vroia sabia, trebuia să o găsească pe fata aceea. Caitlin. Şi ca să o găsească va avea nevoie de ajutor. Băiatul ăla rus. Cântăreţul. Cel pe care l-a transformat ea. Cel care avea încă parfumul ei în vine.

Da. Un plan i se forma în minte.

Kyle s-a întors şi a urcat în fugă pe treptele Primăriei, rupând încuietorile de fier cu o mână în timp ce a lovit uşa cu piciorul. La începutul dimineţii holul de intrare era gol, şi el a sprintat pe coridor. A ajuns la capăt, a tras înapoi un zăvor ascuns şi un perete s-a deschis. S-a grăbit pe scara de piatră şi în întuneric.

Kyle a fugit cu viteză maximă, ştiind că se putea trezi singur împotriva unei armate, dar, de asemenea, ştiind că ei nu s-ar aştepta niciodată ca el să atace singur. De asemenea, el ştia că

DOUĂZECI ŞI UNU

erau preocupaţi cu războiul, şi că, dacă se grăbea, ar putea să intre pentru suficient de mult timp ca să ia ceea ce avea nevoie. Mai ales în zori, când mulţi dintre ei se pregăteau pentru somn.

Kyle a ajuns la nivelurile inferioare şi a fugit cu toată viteza pe hol, până când a găsit uşa imensă pe care o căuta. Era doar un singur paznic în picioare în afara ei, după cum se gândise – un vampir tânăr şi mai slab, doar de câteva sute

de ani. înainte ca acesta să poată reacţiona, Kyle l-a lovit deja direct peste maxilar, lăsându-l inconştient.

Kyle a pus umărul la uşă şi a dărâmat-o. A traversat camera, şi iată-l. Băiatul ăla rus. Legat cu lanţuri de perete, cu mâinile întinse, cu căluş în gură, cu ochii deschişi larg de frică şi teroare. îl ţineau acolo de zile întregi şi, până acum, băiatul fusese complet supus. Kyle a traversat în fugă camera, fără a pierde timpul, şi i-a rupt lanţurile de la mâini şi picioare. Băiatul s-a întins şi şi-a tras banda adezivă de pe gură şi a început să strige.

„Cine eşti?" De ce sunt aici? Unde mă duci? De ce a -"

Kyle a întins mâna şi l-a pălmuit cu suficientă putere pentru a-l scoate din joc. Apoi l-a aruncat peste umăr şi l-a cărat afară din cameră, târându-i lanţurile pe jos.

A sprintat cu el pe coridorul gol şi pe scară, şi înainte să-şi dea seama, era deja afară pe uşă, prin Primărie şi la lumina zilei. A alergat din răputeri şi a fost încântat să realizeze că nimeni nu-l urmărea.

S-a relaxat un pic în alergare. Obţinuse ce-i trebuia. Acest băiat, cu sângele lui Caitlin încă în venele sale, l-ar putea duce chiar la ea. Şi unde era ea avea să fie şi sabia.

A zâmbit. Era doar o chestiune de timp. în curând el va avea sabia.

DOUĂZECI ŞI DOI

Caitlin şi Caleb au zburat peste mile de păduri întunecate, traversând Martha's Vineyard, îndreptându-se spre soare în după-amiaza târzie. Ea se minuna la cât de mare insula a fost. Şi-o imaginase ca un loc mic, dar cum privea în jos, şi-a dat seama că era foarte mare. Stâncile Aquinnah, spre care se îndreptau, erau în colţul îndepărtat al insulei, tocmai pe cealalată parte. Chiar zburând cu viteza lui Caleb, avea să dureze ceva.

Lui Caleb nu-i plăcea să zboare dacă erau alte persoane prin preajmă, deoarece nu vroia niciodată să atragă atenţie nejustificată asupra lui sau a rasei sale. Dar insula era atât de pustie în acest moment al anului, că nu avea probleme să-i ducă în zbor dintr-o parte în alta, mai ales peste un petic de pădure.

Mintea lui Caitlin se învârtea gândindu-se la Biserica vânătorilor de balene, şi la cel mai recent indiciu pe care îl găsiseră. Nu a fost deloc ce se aştepta. Ghicise că ar putea fi o altă cheie. în loc de asta, găsiseră un pergament – fragil, îngălbenit şi rupt în jumătate, chiar pe centru. Fusese evident, de la prima vedere, că cealaltă jumătate din el lipsea, şi că tară ea, prima jumătate era inutilă. Jumătate dintr-o ghicitoare. Având în vedere starea sa, că era impresionantă ar fi supravieţuit, şi ea a fost sigur că nu va fi păstrat dacă nu ar fi fost stocate în interiorul un îngust, metal, airproof container-una care acum se simţea perfect bombat în buzunar.

Toţi trei au examinat mesajul criptic de pe jumătatea de pergament, ştiind chiar şi când o făceau că era inutil. Erau cuvinte şi fraze care fuseseră rupte pe mijloc. Fragmente. Bucăţi dintr-o ghicitoare. Scria:

Cei patru călăreţi...
Ei pleacă...
Intră într-un inel...
Se întâlnesc la...
Şi vei găsi...
Pe lângă al patrulea ...

Au ghicit iar şi iar, încercând să completeze propoziţiile. Dar oricât ar fi încercat, nu o puteau descifra tară cealaltă jumătate.

Toţi s-au simţit plouaţi, şi Roger părea să-şi ceară scuze. Nu

DOUĂZECI ŞI DOI

existau indicii, piste de orice fel care să indice locul unde ar putea fi cealaltă jumătate a sulului.

Deci Caitlin şi Caleb au decis să meargă la singura pistă pe care o aveau: stâncile Aquinnah. Visul ei.

Caitlin s-a luptat să-şi amintească visul, şi deja părea îndepărtat, tulbure, de parcă l-ar fi visat cu luni în urmă. A început să se întrebe îngrijorată dacă chiar visase asta. Nu vroia să-l dezamăgească pe Caleb, sau să-l atragă mai departe în a alerga după cai verzi pe pereţi.

Când au făcut curba, pădurea de sub ei s-a deschis şi peisajul s-a schimbat într-o iarbă frumoasă, înaltă, legănându-se în bătaia vântului. Era luminată de soarele după-amiezii târzii şi strălucea un roşu dulce. Era frumos. Mai jos, a văzut o fermă, cu oi şi vaci răspândite la întâmplare în peisajul primitiv.

Curând Caitlin putea mirosi sarea din aer şi, după încă o curbă, peisajul s-a schimbat în dune înierbate şi apoi în nisip.

Apoi s-au văzut stâncile.

Erau uluitoare. înalte de sute de metri, nisipul lor străluceau într-o culoare roşie mistică. în special în soarele după-amiezii târzii, părea ca şi cum aceste stânci uriaşe erau vii, în flăcări.

La baza lor era o plajă lină, cu nisip oceanic, plină cu pietre de toate formele şi mărimile. Printre acestea erau bolovani ocazionali, răspândiţi la întâmplare pe nisip şi mai departe, în valurile care se sfărâmau de ţărm. Arătau preistorice, întregul loc era magic, ca o plajă de pe Marte. Nici măcar nu-şi imagina cum de putea exista un astfel de loc.

Rose trebuie să o fi simţit, de asemenea, pentru că, încă ascunsă în jacheta lui Caitlin, a scos capul şi s-a uitat înjur, amuşinând aerul sărat.

în timp ce înconjurau stâncile, încetinind, pregătindu-se de aterizare, ceva despre ele i s-a părut lui Caitlin familiar. A simţit că sigur a mai fost pe aici mai înainte. Da. Acesta era locul. Mai important, ea părea să-şi amintească că fusese aici cu tatăl ei la un moment dat.

Nu ştia dacă vor găsi ceva, dar se simţea ca şi cum acesta era exact locul unde erau sortiţi să se afle.

Plaja era goală, a lor în întregime. S-au aşezat jos încet, Caleb aterizând uşor pe nisip, iar Caitlin a lăsat-o jos pe Rose. Rose a fugit în nisip, a sărit în apă, apoi a fugit înapoi la ţărm când valurile s-au spart de ea.

Caitlin şi Caleb au zâmbit.

Au mers încet pe plajă, absorbind totul. Mergeau în tăcere, când Caleb s-a întins şi i-a luat mâna.

Plaja era dominată de sunetul valurilor care se spărgeau şi de mirosul aerului oceanului. Caitlin a închis ochii şi a respirat adânc. Se simţea atât de revigorant.

Caleb a studiat stâncile, plaja, bolovanii. Şi ea la fel.

„Acesta este cu siguranţă locul”, a spus Caitlin. „Simt că am fost aici cu el.”

Caleb a dat din cap. „Ar avea sens. Acesta este un loc foarte puternic pentru rasa noastră.”

Caitlin îl privi surprinsă. „Ai mai fost aici inainte?” a întrebat ea.

„De multe ori,” a răspuns el. „Stâncile Aquinnah sunt unul dintre locurile noastre sacre, unul dintre cele mai vechi câmpuri de energie de pe pământ.
Argila roşie şi nisipul înmagazinează şi descarcă o energie străveche, care ne reface.

„Oamenii, desigur, nu-şi dau seama. Ei n-au înţeles niciodată semnificaţia exactă a acestui loc. Dar noi am ştiut de mii de ani. Este un loc de putere. Un loc mistic. Unul creat de antici.

„Ar avea sens ca tatăl tău să te aducă aici. Este un ritual de trecere pentru toţi vampirii. Un loc în care-i aducem pe tinerii noştri, sau pe cei care au fost transformaţi. în primul rând, totuşi, este un loc al iubirii.”

Caitlin s-a uitat la el. „Al iubirii?” a întrebat ea.

„Nunţile între vampiri sunt foarte rare”, a continuat el, „pentru că noi nu putem procrea, şi pentru că un angajament pentru eternitate nu este ceva ce alegem cu uşurinţă. Dar atunci când doi vampiri se căsătoresc, ceremoniile sunt foarte elaborate şi sacre. Pot dura zile întregi. Şi aproape întotdeauna, acesta este locul în care au loc.”

Caitlin a privit înjur cu veneraţie.

„Dacă am fi venit aici noaptea, mai ales pe lună plină”, a spus el, „am putea găsi o ceremonie de nuntă între vampiri. Este un loc pentru căsătorii, deoarece aceste pietre simbolizează eternitatea. Sunt printre cele mai vechi elemente de pe această planetă. Se crede ca energia lor încarcă uniunea cu o legătură care nu poate fi ruptă vreodată.”

Caitlin şi-a simţit inima crescând la cuvintele lui. Deşi fuseseră împreună o perioadă scurtă de timp, ea simţea deja că îl cunoştea dintotdeauna. Pe când el vorbea despre ceremonie, despre căsătorie, ea şi-a dat seama că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să fie asigurată că şi-ar putea petrece restul vieţii cu el. O deprima că viaţa ei se va termina înainte lui, că erau din două rase diferite, că dragostea lor era interzisă. Că ea va fi doar o altă amintire pentru el.

A vrut să-l spună toate astea, dar nu ştia ce să spună, mai exact, sau cum să se exprime. Şi nu ştia dacă el simţea la fel pentru ea. Deci a continuat să meargă în tăcere.

Totul părea atât de perfect, exact aşa cum era acum. De ce nu puteau lucrurile să rămână aşa? Adora această insulă, aceasta plajă. Se putea vedea rămânând aici, stabilindu-se aici cu Caleb. Ar fi putut să-şi construiască o viaţă împreună, în siguranţă faţă de restul lumii, în pace. Poate că ar construi o casă

mică, sus pe stânci, cu vedere la ocean. Ar putea lăsa în urmă trecutul, ar începe din nou. Oare era posibil?

În ultimele săptămâni, Caitlin simţise că viaţa îi scăpase complet de sub control. A simţit evenimentele întâmplând-se peste tot în jurul ei, s-a simţit târâtă în toate. Dar acum că lucrurile s-au potolit un pic, acum că pista lor părea să fi ajuns într-o fundătură, se întreba dacă ar putea opri căutarea. Se întrebă dacă lucrurile ar putea reveni la o aparenţă de normalitate.

O parte din ei, în adânc, ştia că era imposibil. Ştia că, indiferent de ce făceau, amândoi se aruncaseră cu capul înainte spre destin. Spre soarta lor. Şi că, foarte curând, situaţia dintre ei se va schimba pentru totdeauna. O deprima.

S-a trezit gândindu-se la Caleb cântând la pian, la cât de frumoasă fusese muzica. Notele i-au răsunat în urechi.

„Nu ştiam că ştii să cânţi la pian”, a spus ea încet.

El a oftat. „Au trecut mulţi ani. Mă tem că nu am făcut dreptate piesei. Ar fi trebuit să-l asculţi pe Ludwig cântând-o.”

S-a uitat la el, şocată. „Vrei să spui Ludwig ... ca în Beethoven?” întrebă ea, uluită.

El a dat din cap.

„L-ai auzit pe Beethoven cântând asta? Personal?”

„Da”, a spus el. „Spre sfârşitul vieţii sale.”

Ea a fost uluită. O şoca să se gândească ce trebuie să fi văzut el.

„Deci, atunci... l-ai întâlnit?” a întrebat ea.

„Da”, a spus Caleb. „A fost un prieten apropiat. A fost unul dintre noi.”

„Un *vampir*” a întrebat Caitlin, şocată.

Caleb a dat pur şi simplu din cap.

Caitlin vroia să afle mai multe – vroia să ştie totul – dar putea vedea că Caleb nu vroia să vorbească despre asta. Oricce s-ar fi întâmplat, păstra sentimente profunde pentru el.

„Trebuie să fie atât de incredibil să fi întâlnit oameni de genul acesta. Să-ţi aminteşti lucruri de genul acesta”, a spus ea.

„Uneori”, a spus el. „De cele mai multe ori, este o povară.”

„De ce?”

„După un timp, amintirile încep să te tragă în jos. Te pierzi în evenimente din trecut, devine greu să trăieşti în prezent. E ca o

casă plină de lucruri vechi. După un anumit punct, nu mai e loc să aduci nimic nou.”

Au mers în tăcere timp de câteva minute. Soarele începea să apună şi dădea peste tot o lumină blândă. Valurile s-au spart, Rose a scâncit alergând pe lângă picioarele lor, iar nişte pescăruşi în trecere au ţipăt deasupra capetelor lor.

Caitlin a privit înjur, întrebându-se dacă exista vreun indiciu, orice urmă a tatălui ei, orice şi-ar fi amintit. Dar nu a putut găsi nimic.

A auzit un zgomot puternic şi a simţit o briză şi, dintr-o dată, doi cai albi au alergat pe lângă ei. S-a întors să se uite, să vadă de unde au venit, dar nu vedea nimic nicăieri. Cai sălbatici. Au galopat chiar pe lângă ei, pe plajă, alergând prin apa puţin adâncă.

Caleb şi Caitlin s-au întors şi s-au uitat unul la altul în acelaşi timp. Era uimitor. Ca nimic din ce văzuseră vreodată.

„Cai sălbatici", a spus el. „Şi albi. Un semn excelent. Să-i prindem!" a spus el, şi a pornit într-un sprint.

în primul moment, Caitlin a crezut că era nebun: cum ar putea ei prinde un cal? Dar apoi şi-a amintit de viteză ei nou-dobândită, şi a fugit.

Şi-a simţit picioarele alergând singure. înainte să-şi dea seama, alerga rapid decât a crezut vreodată posibil. L-a ajuns pe Caleb, şi cei doi au accelerat, şi în câteva secunde, alergau alături de cai. Rose alerga chiar în spatele lor.

Caleb a zâmbit larg. „Să călărim!" a ţipat el.

A sărit pe spinarea unuia dintre ei, şi Caitlin l-a urmat, alergând cât de rapid putea şi sărind prin aer pe spatele celuilalt.

Nu putea să creadă, dar acum călărea pe spinarea acestui cal, alături de Caleb. El râdea şi părul îi flutura sălbatic în vânt. Cei doi au concurat pe plajă, unul lângă celălalt, alergând tot mai departe în apus. Nu-i venea sa creadă ca ea era în stare să facă aşa ceva, să ţină pasul. Totul părea prea ireal.

Caii i-au dus pe plajă, kilometri întregi. Galopând, au avut o vedere panoramică a stâncilor, bolovanilor, nisipului. Caitlin a fost surprinsă să vadă cât de frumoasă era această plajă. Părea că se întinde pentru totdeauna.

Şi apoi brusc, fără avertisment, caii s-au oprit brusc.

Nu contează cât de mult i-au îndemnat Caleb şi Caitlin, au refuzat să se mişte.

Caitlin şi Caleb s-au uitat unul la altul, nedumeriţi.

„Cred că vor să ne lase pe aici!" a strigat Caleb, râzând.

Caitlin s-a uitat în jos şi a văzut că erau cu picioarele în

ocean, în apă până la genunchi.

Caleb a zâmbit larg. „Cred că va trebui să ne udăm un pic!”

A sărit jos, aterizând în apa până la genunchi.

Caitlin şi-a scos pantofii, ţinându-i într-o mână, şi l-a urmat.

Apa era rece ca gheaţa pe picioarele ei goale, dar îi venea doar până la gambe când valul s-a retras. Şi de fapt îi răcorea picioarele goale, la fel ca şi nisipul moale.

S-a uitat în sus şi a văzut caii galopând departe, pe plaja goală, spre soare.

Rose a fugit de-a lungul nisipului, testând valurile, apoi alergând înapoi la nisip din nou, schelălăind.

Caleb a venit, a apucat-o pe Caitlin şi a ridicat-o jucăuş când a venit un val, păstrând-o uscată. Era atât de puternic, valul i s-a prăbuşit în picioare, şi el nici măcar nu s-a clintit. Era ca o stâncă. A ţinut-o aproape, îmbrăţişând-o, ţinând-o uscată, râzând şi zâmbind, în timp ce o învârtea prin aer.

Ea şi-a simţit inima crescând.

Cum el a coborât-o uşor, ţinând-o strâns, ea s-a uitat în ochii lui, şi el s-a uitat în ai ei. Privirile lor s-au unit. încet, zâmbetul lui s-a stins. Expresia i-a devenit mai serioasă. S-a transformat în altceva.

Ea i-a văzut ochii schimbându-şi culoarea, de la căprui la un verde marin. S- a uitat în jos la ea, privind-o direct în ochii, şi amândoi au simţit acelaşi lucru în acelaşi moment.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, în timp ce s-a aplecat şi a sărutat-o.

A fost un sărut ca o mie de sori. Corpul ei s-a umplut cu căldură şi furnicături, ca nimic din ce simţise vreodată. L-a sărutat înapoi, mai puternic, şi în curând el o ţinea în braţe, scoţând-o afară din apă, şi ducând-o spre ţărm.

A adus-o pe nisip uscat şi s-au întins împreună, pe plaja goală, parcă având întreaga lume doar pentru ei. Sărutările lor au devenit mai pasionate, şi ea şi-a trecut mâna prin părul lui.

îşi imaginase acest moment de prima dată când s-au întâlnit.

Nu mai iubise pe nimeni atât de mult.

DOUĂZECI ŞI TREI

Sam stătea acolo, în faţa tatălui său, şi inima i s-a oprit. Nu-i venea să creadă. Deşi fusese dezamăgit de parcul de rulote, de casa mobilă, de împrejurimile neîngrijite, nimic nu l-a pregătit pentru dezamăgirea de a-l vedea pe tatăl lui. Toate visele lui s-au prăbuşit dintr-o dată.

Tatăl său era un om scund, subţire, fragil, poate de 50 de ani, chelind masiv, cu păr lung sârmos care era pieptănat peste o parte a capului. Nu se răsese de câteva zile, şi părea să fi dormit cu hainele pe el. Pielea îi era acoperită cu negi şi plină de cicatrici de acnee. Avea ochi negri mici, rotunzi, care i se mişcau rapid în toate direcţiile. Se uita fix la Sam, arătând destul de mult ca un şobolan. De fapt, întreaga sa aură emana jegoşenie. Şi puţea. Probabil că nu se spălase de mai multe zile.

Nu arăta deloc ca Sam. Şi nu arăta deloc ca tatăl din care Sam şi-a imaginat că ar proveni.

Sam nu putea înţelege cum de putea să se fi născut dintr-o astfel de fiinţă umană. Se simţea mai rău despre sine decât o făcuse vreodată.

Poate că avea adresa greşită. S-a rugat să fie aşa.

Te rog, Doamne, să nu fie el.

„Sam?” a întrebat brusc omul.

Cu acel cuvânt, acea confirmare că el era într-adevăr la adresa corectă, inima lui Sam s-a frânt. Era el.

Sam a încercat să-şi găsească cuvintele. „Um, deci, eşti...”

„Tatăl tău?” a spus el, încercând să zâmbească, dezvăluind şiruri de dinţi mici, portocalii. „Aşa este.”

Bărbatul s-a uită de la Sam la Samantha, măsurând-o în sus şi în jos. Şi-a lins buzele.

„Am crezut că vii singur?” l-a întrebat el pe Sam, privind-o pe Samantha când a spus-o.

„Eu ...” Sam a început, „Ei bine, eu, um ...”

„Cine este ea?” a întrebat el, încă uitându-se la ea.

„Ea este Samantha,” a spus Sam, în cele din urmă. „Ea e pri...” Sam s-a oprit, neştiind exact ce să-i spună.

„Prietena”, a completat Samantha pentru el, graţios.

Sam i-a fost recunoscător că a făcut-o. Şi a iubit sunetul acestui termen, în special provenind de la ea.

„Bine, bine a spus bărbatul, lăsând să se facă liniște. S-a întors cu spatele şi a intrat înăuntru.

Sam şi Samantha s-au uitat unul la altul, ambii prinşi cu garda jos de această primire ciudată. Niciunul dintre ei ştia ce să înţeleagă din ea. Era oare o invitaţie de a veni înăuntru?

Sam a păşit timid înăuntru, cu Samantha urmându-l îndeaproape.

înainte de a închide uşa, s-a uitat în cu atenţie ambele direcţii şi apoi a închis uşa ferm şi a încuiat-o.

Samantha a studiat casa mică, întunecată. Toate storurile erau trase şi camera era luminată doar de o lampă mică în colţ. Era o zi însorită şi frumoasă, dar nu ai fi ştiut-o aici. Era o casa sumbră şi plină de dezordine.

în clipa în care l-a întâlnit pe acest om, Samantha a simţit că nu era unul dintre ei, nu era vampir. Ea ar fi ştiut. Asta i-a spus că nu tatăl lui Sam era vampirul, ci *mama lui* era. Că au căutat pe ramura greşită a ascendenţei lui. îşi pierdeau timpul cu acest bărbat – dacă nu i-ar putea duce la mama reală a lui Sam.

Putea vedea clar dezamăgirea pe faţa lui Sam, şi de fapt chiar i-a părut rău pentru el. Nu-şi putea aminti cât timp fusese de când îi fusese milă de un om, şi s-a mustrat. Acest puşti o cam dădea peste cap.

„Deci, bine ...” a început bărbatul, în mod evident neadaptat social. S-a învârtit în jurul camerei, abia uitându-se la ei. „Ce beţi?” întrebă el în cele din urmă. „Vreţi o bere?”

Sam s-a oprit. „Um, ca ... orice e în regulă”, a spus el.

Bărbatul s-a dus la bucătăria sa mică şi s-a întors la scurt timp, cu două cutii înalte de Schlitz cald. Le-a pus pe măsuţa de cafea. Nici Sam, nici Samantha nu le-au atins.

îl putea vedea pe Sam stând acolo, foindu-se, şi că nu ştia ce să spună. Şi că nici tatăl său nu ştia.

O tăcere jenată a căzut peste cameră. Ceva era foarte ciudat. Tatăl lui nu părea fericit să-i vadă. Ori asta, ori el era doar neadaptat social.

Samantha s-a uitat înjur, fotografiind tot ce se putea vedea. Era dezordine peste tot, şi era complet neîngrijit. Cutii de suc

goale umpleau podeaua, alături de stive de ziare şi reviste. Era un mic birou în colţul îndepărtat, iar ea putea vedea că laptopul lui era deschis.

Samantha a simţit ceva, şi şi-a folosit vederea vampir pentru a mări, de cealaltă parte a camerei, detaliile de pe ecran. Putea vedea că el era conectat la

Facebook. Şi sub un nume de cont diferit.

„Deci, cum ar fi, aţi spus cuiva că veniţi în vizită?” l-a întrebat tatăl lui în cele din urmă.

Sam s-a uitat la el, nedumerit. „Uh, adică-”

„Adică i-ai spus mamei tale că vii să mă vezi?”

„Nu”, a răspuns Sam. „N-am vorbit cu ea de ceva vreme. Ăsta a fost, ca să-i zic aşa, un impuls de moment. M-am gândit, uite, ar fi mişto să ne întâlnim.”

Bărbatul dădu din cap. Părea să se relaxeze un pic.

„Ei bine, bun, da”, a spus el. A băgat mâna în buzunar şi a luat un pachet de ţigări mototolită şi a aprins una. A tras adând, umplând camera mică de fum. „Deci, zi-mi, ce vă place?”

Sam şi Samantha au schimbat o privire, nuesiguri ce a vrut să spună.

„Um, cum ar fi... ce vrei să spui?” a întrebat Sam.

Samantha s-a întors la laptop, şi a mărit din nou pe pagina de Facebook.

Ceva despre ea o deranja. S-a uitat cu atenţie la întregul ecran, şi a putea vedea că erau deschise mai multe file odată. Toate pe Facebook. Şi toate sub diferite nume de utilizator.

Tatăl lui trebuie să o fi văzut privind, pentru că în acel moment dintr-o dată s- a dus şi a închis laptopul. S-a întors spre ei.

„Vreau să spun”, a spus el, „voi, hm ... aţi făcut sex unul cu altul?” i-a întrebat.

Samantha l-a văzut dintr-o dată întinzând mâna şi apucând ceva de pe masă.

S-a uitat şi a văzut confuzia pe faţa lui Sam, iar apoi a văzut furia începând să clocotească în el.

în acel moment, ea şi-a dat seama. Acesta nu era tatăl lui. Era un impostor. Un prădător de pe internet. Un pedofil. Atrăgea oameni de pe Facebook. Pescuia după diferiţi copii. Aşteptând să vină cineva ca Sam, cineva disperat, doar suficient de dornic pentru a fi dispus să creadă că ăsta ar putea fi tatăl lui.

Omul a fost rapid. înainte ca Samantha să poată reacţiona, el a luat un cuţit de bucătărie mare, s-a repezit prin cameră şi l-a apucat pe Sam într-o strânsoare din spate. A ţinut cuţitul uriaş strâns la gâtul lui Sam, împingând în el destul de mult,

aproape să dea sângele.

Ochii lui Sam s-au umplut de lacrimi, de şoc şi durere.

„Dacă faci o mişcare, e mort”, i-a spus omul Samanthei, cu o voce feroce.

Era o situaţie interesantă pentru Samantha. Având în vedere că acest om nu era tatăl lui Sam, ea nu mai avea nicio treabă aici, şi era doar o pierdere de timp. Putea pur şi simplu să iasă şi să-l lase pe Sam să moară. Nu ar face nicio diferenţă. Era singura pistă pe care el o avusese, iar acum Sam era inutil pentru ea.

Dar era ceva care a făcut-o să ezite. O scânteie a ceea ce începuse să simtă pentru puşti. Nu putea să creadă, dar unei părţi din ea începuse să-i pese de el. Şi dacă era ceva ce ura mai mult de oamenii, erau jigodiile umane cum era tipul ăsta. Nu, nu putea doar să plece.

„Treci în genunchi şi scoate-ţi cămaşa," i-a ordonat bărbatul Samanthei cu o voce întunecată, metalică, ţinând cuţitul la gâtul lui Sam.

Sam a încercat să se zbată, dar omul l-a ţinut şi mai strâns, începând să taie pielea şi să lase să iasă un pic de sânge.

Samantha l-ar fi putut ucide în orice moment. Dar problema era, el ţinea cuţitul atât de strâns, că ea nu vroia să-l vadă omorându-l pe Sam. Nu putea face nicio mişcare pripită.

Samantha s-a lăsat genunchi, a ridicat mâinile şi şi-a îndepărtat încet cămaşa, dezvăluind sutienul.

S-a uitat în sus şi a văzut ochii maniacului luminându-se, rânjet lui dezgustător ajungându-i la urechi. A întins mâna şi a arătat cu cuţitul spre ea.

„Sutienul", a ordonat el.

Sam trebuie să-şi fi văzut şansa, pentru că în acel moment s-a mişcat cu o viteză admirabil pentru un om. A întins mâna şi apucat încheietura maniacului, străduindu-se din răsputeri.

Dar maniacul era puternic. Anii în care abuzase copii îl ajutaseră, probabil, să obţină o forţă mai mare decât indica statura lui, şi probabil l-au pregătit pentru lucruri de genul ăsta. Cum Sam s-a luptat, ciudatul s-a eliberat şi i-a tăiat obrazul lui Sam, făcându-l să sângereze.

Sam a ţipat de durere, ridicând mâinile la obraz. Sângele era peste tot.

Apoi maniacul a retras cuţitul şi Samantha putea vedea că se pregătea să-l înfigă în pieptul lui Sam.

Samantha a intrat în acţiune. A sărit brusc de partea cealaltă a camerei, a prins cuţitul în aer şi i-a tras ciudatului braţul înapoi cu suficientă forţă pentru a i-l scoate din încheietură.

Ciudatul a ţipat şi a scăpat cuţitul.

Samantha nu terminase, aşa că s-a întins şi, cu puterea ei supraomenească, l- a apucat de gât şi i l-a răsucit într-o mişcare rapidă, rupându-i-l şi omorându-l.

Omul a căzut, lipsit de viaţă, pe podea.

Samantha, încă tremurând de furie, s-a uitat şi l-a văzut pe Sam stând acolo, cu ochii larg deschişi, şocat, uitându-se la ea. A fost atât de surprins că părea orb la durerea pe care trebuie să o fi simţit. Era sigură că nu asistase la aşa ceva în viaţa lui. Şi probabil că nu o va mai face vreodată.

El încercase, chiar încercase, să o salveze. Chiar şi cu cuţitul la gât. Nimeni nu a mai făcut un asemenea gest pentru ea de secole.

Poate că îl va ţine în viaţă, până la urmă.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Când Caitlin şi Caleb s-au trezit, era noapte. Stăteau întinşi pe plaja împreună, pe nisip, în noaptea caldă, sub lumina unei luni pline enorme.

încă aveau plaja doar pentru ei, şi sunetul valurilor care se spărgeau era peste tot în jurul lor. Amândoi stăteau acolo, treji, dezbrăcaţi, unul în braţele celuilalt, folosindu-şi hainele ca pe o pătură improvizată. Rose era întinsă alături de ei.

Amândoi erau schimbaţi.

Se uitau unul în ochii celuilalt. S-au rostogolit şi s-au sărutat din nou, încet.

Relaţia lor se schimbase pentru totdeauna. Ea se schimbase pentru totdeauna. Şi nimic nu o făcea mai fericită.

Nu mai erau doi oameni la întâmplare, prieteni, ţinuţi împreună de aceeaşi misiune. Acum erau iubiţi. Un cuplu. *împreună.*

Caitlin a sperat doar că va dura pentru totdeauna.

Erau atât de multe întrebări pe care ardea să i le pună. Cum ar fi, *şi acum ce facem?* El a trecut o linie, interzisă pentru rasa lui. Ce se întâmpla dacă îl găseau? L-ar fi ucis? Oare a riscat totul pentru ea? Oare ea chiar merita?

Şi acum, că el a făcut-o, o va părăsi? Era vreo posibilitate pentru ei să rămână împreună, să facă lucrurile să dureze?

Cum ar putea arăta viitorul lor?

Era copleşită de emoţie, copleşită să ştie ce a sacrificat el pentru ea.

„Mi-e teamă", a spus ea în cele din urmă, încet.

„De ce?" i-a întrebat.

„De noi", a spus ea. „De a muri. Tu vei trăi pentru totdeauna. Dar eu..." S-a luptat să se gândească cum să o formuleze. "...Nu o voi face", a spus ea. „Vreau sa fiu cu tine. Vreau să fiu ca tine. Vreau să fiu nemuritoare", a spus ea.

Expresia lui a devenit sumbră. S-a întins încet, s-a îmbrăcat şi s-a ridicat.

A privit la ocean.

S-a îmbrăcat şi ea, recunoscătoare pentru căldura hainei şi a pipăit-o pentru a se asigura că jurnalul ei şi pergamentul erau încă în siguranţă în interior. S-a ridicat în picioare lângă el.

„Şi eu vreau să fiu cu tine", a spus el. „Dar crede-mă, nu vrei să fie nemuritoare. Este un blestem. Este mult mai bine să mori. Să o

DOUĂZECI ŞI PATRU

iei de la capăt, curată, proaspătă, în altă viaţă, un alt loc, alt timp, alt corp. Să nu trebuiască să-ţi aminteşti. Să laşi ciclului vieţii să-şi urmeze cursul. Neamul nostru ... suntem nefireşti.”

încet, s-a întors şi s-a uitat la ea.

„Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să te am alături. Dar să fii cu mine pentru totdeauna nu merită durerea nemuririi.”

„Te rog”, a spus ea, luându-i mâna. „Este ceea ce vreau. Transformă-mă „, a spus ea, uitându-se în ochii lui. „Transformă-mă, astfel încât să pot fi un vampir adevărat. Astfel încât să pot fi cu tine pentru totdeauna.”

S-a uitat la ea, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

„Oricât de mult te iubesc, asta n-aş putea face niciodată”, a spus el. „Ai fi blocată în purgatoriu pentru totdeauna. Niciodată nu ai putea procrea. N-aş putea să-ţi fac asta. Chiar şi din motive egoiste. Şi dacă ar fi să te transform tară permisiunea, pedeapsa mea ar fi severă.”

Inima ei s-a oprit. Poate că nu era să fie, la urma urmei.

Caleb i-a luat mâna în tăcere.

„Dacă vom petrece noaptea aici, ar trebui să găsim ceva adăpost, să facem un foc”, a spus el.

El a condus-o, mergând de-a lungul stâncilor, în tăcere.

„Am crezut că am văzut ceva mai devreme, când călăream”, a spus el. „O peşteră”, a adăugat el. „Acolo”, a spus, arătând.

Era intr-adevăr o peşteră mică, în spatele stâncii. Nu era adâncă sau largă, dar era de ajuns pentru a oferi adăpost.

Podeaua peşterii era acoperită de aceeaşi nisipul fin ca şi plaja, şi era luminată de luna plină. Era deja o grămadă mare de lemn ars în centrul ei. în mod evident, alţii folosiseră acest loc înainte. Era, probabil, un loc popular pentru focuri de tabără, poate chiar pentru iubiţi să-şi petreacă noaptea.

Caleb a întins mâinile şi le-a frecat cu viteza fulgerului, aşa cum mai făcuse odată înainte, şi în câteva secunde, lemnul de foc s-a aprins. în curând, un foc vesel a iluminat peştera. Rose a venit aproape şi s-a întins lângă el.

Caitlin s-a apropiat, stând alături de Caleb şi punându-i un braţ în jurul taliei, simţind căldura focului.

Amândoi s-au aşezat şi se uită în sus la peşteră, la tavan, la graffiti de pe zidurile sale. Avea formă de ar şi lumina se reflectată de pe ea într-un milion de moduri ciudate.

„Unde mergem de aici?” a întrebat Caitlin.

Ea întreba despre sabia. Dar, de asemenea, întreba despre *ei.*

„Nu ştiu,” a spus el. „Se pare că am ajuns la o fundătură.”

„îmi pare rău”, a spus ea. „Poate că visul meu ... poate că nu înseamnă nimic. Poate am urmat traseul în direcţia greşită. Poate că trebuie să ne întoarcem la Casa Vincent. Poate e ceva ce am trecut cu vederea, vreun indiciu care ar indica -

Caleb i-a pus brusc o mână pe braţ, oprind-o. Se uita în sus la pereţi, examinându-i.

S-a uitat şi ea în sus şi a văzut-o.

El s-a ridicat şi ea l-a urmat.

Acolo, în colţul îndepărtat al peşterii, sus, era o adâncitură în perete, aproape în formă de cruce. Părea ireală, nefirească. O văzuseră numai pentru că era luna plină, şi pentru că focul ardea atât de puternic. Altfel, nimeni nu ar fi reuşit să o găsească. Era mică. Şi dacă nu ar fi fost ochii lui buni, ar fi fost uşor de ratat.

Caitlin s-a întins şi a îndepărtat piatra şi murdăria. Când a făcut-o, forma a devenit mai clară. Era într-adevăr o adâncitură mică. în formă de cheie.

Caitlin a băgat mâna în buzunar şi a scos cheia mică de la casa Vincent. A ridicat-o şi s-a uitat la Caleb. El a dat din cap înapoi.

A introdus-o în interiorul, şi s-a potrivit perfect.

S—au uitat unul la altul, înmărmuriţi.

A întors cheia şi a făcut clic. Un compartiment mic s-a deschis în peretele de stâncă.

A băgat degetele şi a scos ceva dinăuntru. Era un sul. Rupt în jumătate.

Amândoi s-au uitat unul la altul, fără grai. Era a doua jumătate a pegamentului.

Caitlin a băgat mâna în buzunar şi a scos jumătatea ei de pergament. Era recunoscătoare că era încă în recipientul său metalic etanş, păzit de deteriorare din cauza aerui şi apei.

Le-au ridicat împreună şi au mers mai aproape de foc, ţinându-le la lumină. Când au făcut-o, întreaga inscripţia a devenit clară:

Cei Patru Călăreţi merg pe calea spre libertate.
Ei părăsesc un teritoriu comun,
Intră într-un inel de sânge,
Se întâlnesc la casă,
Şi îi găsesc pe cei dragi Lângă al patrulea vârf al crucii.

Amândoi s-au uitat unul la altul, uimiţi că l-au găsit aici.
„Ce înseamnă?” a întrebat ea.

„Nu...sunt sigur. Dar aceste cuvinte ... o „cale spre libertate," „comun" .... S- ar putea să mă înşel, dar cred că totul indică spre Freedom Trail. Boston. Asta ar explica „calea spre libertate." Şi „comun" ar putea fi Boston Common. Nu ştiu unde, exact, ne indică, dar aş ghici că e undeva pe Freedom Trail. Ar avea sens. Salem, Edgartown, Boston. Toate trei sunt foarte strâns legate."

Caitlin s-a luptat să înţeleagă totul.

„Dar... cum este posibil?" a întrebat ea. „Pare atât de la întâmplare. De ce l- am găsi aici? în această peşteră? în acest loc? Nu are niciun sens. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi mers în altă parte?"

„Dar *are* sens „, a răspuns el. „Gandeşte-te un pic. Nu am venit aici din întâmplare. Tatăl tău te-a vizitat. El ne-a condus aici. Şi acei cai ne-au dus drept la această peşteră şi s-au oprit."

S-a uitat la el.

„Caii sunt un mare ajutor pentru rasa vampirilor. Ei sunt creaturi mistice. Mesageri. Au fost cu noi de la începutul timpului. Au venit atunci când am avut nevoie de ei. Nu a fost o coincidenţă. Ei ne-au condus aici. Uneori,"a continuat el, „evenimentele care par coincidenţe sunt cele mai pre-planificate dintre toate."

S-a uitat la pergament, minunându-se de scrisul vechi, de evenimentele care i-au adus aici. Mai mult decât oricând, a început să simtă că toate acestea fuseseră sortite.

Şi a început să spere că poate şi relaţia ei cu Caleb ar putea fi sortită.

„Deci, încotro ne îndreptăm acum?" a întrebat ea. „Boston?"

El a dat din cap. „Se pare că trebuie să ne întoarcem pe feribot."

DOUĂZECI ŞI CINCI

Kyle se plimba anxios de colo-colo pe puntea micului iaht, pe când accelerau în primele ore ale dimineţii spre Martha's Vineyard. Nu putea sta locului. Ura bărcile şi ura apa. Mai rău, ura traversarea apelor, la fel ca majoritatea neamului său. Poate chiar mai mult decât majoritatea.

Băiatul ăla rus insistase asupra faptului că Caitlin era în această direcţie. Deci a mers cu el până la coastă, de-a lungul unei autostrăzi. Dar apoi căutarea lor s-a încheiat într-un port. Rusul a arătat spre ocean. El a insistat că acea fată idioată, sursa tuturor necazurilor lui, era pe insulă.

Kyle devenise aşa de furios că nu a mai fost în stare să se controleze. Nu doar că această fată l-a făcut să o urmărească pe întreaga Coastă de Est, nu numai că l-a făcut să piardă războiul, dar acum îl forţa să se urce la bordul unei bărci pentru a traversa apa. A mers rapid până la primul iaht andocat pe care l-a văzut, a sărit la bord şi a ucis tot echipajul, pe loc. I-a aruncat pe toţi peste bord, le-a deturnat barca şi el şi rusul au plecat. Cel puţin uciderea lor i-a mai temperat un pic furia.

Dar acum că erau pe mare, înconjuraţi de nimic decât albastru, furia lui a izbucnit din nou. Se săturase s-o urmărească pe fata asta. Vroia s-o găsească odată, s-o omoare, după ce-i arăta exact unde era tatăl ei – sau unde era sabia.

Aproape că i-a sărit inima cum patrula pe punte, dorindu-şi ca iahtul să meargă mai repede. El a fugit până la Serghei, care ţinea timona, şi a strigat din nou la el.

„Fă-l să meargă mai repede!" a ţipat el.

„Nu pot, stăpâne", a pledat, temător. „E viteza maximă cu care poate merge această navă."

„Eşti sigur că este pe insulă?" l-a întrebat pentru a zecea oară.

„Sunt sigur că ea a traversat apa în această direcţie", a răspuns el. „îi simt parfumul în venele mele."

„Nu asta te-am întrebat," a răspuns Kyle, ameninţător.

Rusul a ridicat capul, uitându-se la aer, inspirându-l. Pentru o clipă, părea confuz. Aproape ca şi cum ar fi fost nesigur, sau şi-ar fi schimbat părerea. Ca şi cum i-ar fi pierdut parfumul.

Dacă o făcuse, Kyle îl va ucide.

„Eu ... sunt sigur că au venit în această direcţie. Le simt

puternic prezența. Dar ... asta e tot ce știu”, a spus el.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Kyle s-a repezit înapoi la balustradă. Faţa lui era roşie de furie. Rata totul. Dupa mii de ani de aşteptare, războiul, *războiul lui,* începea tară el. Chiar acum, înapoi în New York, ciuma începea să se răspândească. Lucrarea lui, dezlănţuită. Şi el era aici, departe de toate, blocat pe o barca cu un idiot de cântăreţ de operă rus. Neputând să se bucure de el. Fără posibilitatea să-i vadă pe oamenii patetici ţipând, alergând să-şi salveze vieţile. Era partea pe care o aşteptase cu nerăbdare, cel mai mult.

O va face pe fată să plătească cu vârf şi îndesat.

Kyle a prins balustrada cu ambele mâini, atât de furios că a îndoit-o în două, apoi a rupt-o complet de la punte.

Caitlin stătea pe feribot, ţinându-se de balustradă, cu apa deplasându-se rapid pe dedesubt, cu Rose ascunsă în jacheta ei şi cu Caleb lângă ea, privind la orizont. Nu putea vedea ţărmul, dar ştia că va veni în curând.

O parte din ea dorea să nu-l vadă niciodată. Atâta timp cât erau pe mare, înconjuraţi de albastru, lucrurile vor rămâne la fel. Ea şi Caleb ar fi încă împreună. Dar când a văzut primul semn de pământ, ştia că viaţa va începe, în mod inexorabil, să se schimbe. Odată ce ajungeau pe sol, vor fi atraşi, ca de un magnet, direct în inima Bostonului, pe Freedom Trail. Pu şi simplu ştia că acest loc va fi ultima oprire în căutarea lor. O putea simţi. Şi asta o îngrozea.

Se părea că şi Caleb era nervos. S-a uitat spre el şi l-a văzut ţinând strâns balustrada, privind afară, şi putea vedea grijile săpate pe faţa lui. începea să-i recunoască expresiile faciale, şi ştia că aceasta nu era una pe care o purta adesea. Putea vedea că nu era de la frica de apă. Era altceva. Oare şi lui îi era frică de viitorul lor? De ce se va întâmpla după ce vor găsi sabia?

Amândoi ştiau că, odată ce o găseau, el nu putea s-o ia cu el. El va fi pe picior de război. Probabil, din nou cu sabatul său, în mijlocul unui război al vampirilor. Nu putea vedea un rol pentru ea în asta. Şi totuşi, nu putea vedea nici o viaţă tară el.

Lucrurile erau diferite între ei acum. Când el şi-a pus braţul în jurul taliei ei, şi a tras-o aproape de el, ea a dat seama că nu s-a simţit atât de aproape de nimeni mai înainte. Era aproape ca şi

cum erau doar o minte, privind în depărtare pe apă. Era o femeie schimbată. Şi ea a simţit că într-un fel, chiar dacă puţin, şi el a fost schimbat de noaptea trecută.

De data aceasta, pe drumul de întoarcere,amândoi erau tăcuţi. Niciunul nu se agita despre cel mai recent indiciu, nici nu petrecea timpul încercând să descifreze enigma, să speculeze cu privire la unde ar putea fi. Erau pur şi simplu

mulţumiţi să stea unul lângă altul, să fie unul cu celălalt. Niciunul nu simţea nevoia de a vorbi. Acesta era calmul dinaintea furtunii, şi amândoi au vrut să se bucure de el.

Dintr-o data, Caleb s-a strâmbat. Maxilarul i s-a încleştat, aşa cum o făcea uneori când era gata să lupte.

S-a uitat la el.

„Ce este în neregulă?" a întrebat ea.

El s-a uitat la orizont, cruciş, strângînd maxilarul. Au urmat mai multe secunde de tăcere.

„Simt ceva", a spus el.

Ea a aşteptat ca el să adauge mai multe, dar nu a făcut-o.

„Ce?" întrebă ea, în cele din urmă.

El s-a uitat pentru câteva secunde.

„Nu ştiu," a spus el. „Există o perturbare mare. îmi simt oamenii suferind. ... Simt... oameni care ne caută. Şi simt... că ne îndreptăm spre un mare pericol."

DOUĂZECI ŞI SASE

Când iahtul lor a andocat în Edgartown, Kyle nu a mai putut aştepta. A sărit de pe punte, zburând vreo şapte metri, şi a aterizat cu agilitate pe dig, lăsându-l pe rus să lege barca.

Pe uscat, se simţea mai bine deja.

Rusul l-a urmat rapid, oprind motorul, ancorând iahtul şi grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

„Hei, nu-ţi poţi andoca barca acolo!” a strigat un bărbat de vârstă mijlocie, cu burtă şi obraji roşii, grăbindu-se spre ei. „Acest doc este privat! Este rezervat pentru-”

înainte ca omul să fi putut termina, Kyle l-a prins cu o mână de gât şi a strâns cu atâta forţă, încât l-a ridicat pe bărbatul masiv de pe sol la vreun metru, bălăngănindu-l în aer.

Ochii omului păreau să-i iasă din cap, şi faţa i s-a colorat roşu aprins. Kyle s- a strâmbat şi apoi, într-o singură mişcare, l-a aruncat de pe doc.

Omul a aterizat cu un bufnet, departe în apă.

Kyle spera că l-a ucis. Ar fi trebuit să fi strâns mai tare.

„Unde este ea?” a întrebat Kyle printre dinţi.

Rusul s-a uitat nervos înjur, încercând să se orienteze. A ridicat nasul şi a verificat aerul în toate direcţiile.

„Dacă ai pierdut-o, te voi ucide”, a spus Kyle încet.

Rusul s-a uitat din nou, şi s-a oprit în direcţia străzii principale.

„S-a dus în această direcţie”, a spus el.

S-a mişcat repede în această direcţie, Kyle urmându-l îndeaproape.

Kyle şi Sergei au urcat treptele bisericii vânătorilor de balene din Edgartown şi, fără să încetinească, Kyle a lovit cu piciorul uşile duble.

S-au rupt cu un troznet puternic, şi Kyle au intrat grăbit prin hol până în mijlocul bisericii, cu Serghei aproape în spate. S-au oprit în mijlocul camerei goale şi s-au uitat de jur împrejur.

Nu era nimeni acolo.

Kyle s-a întins şi l-a apucat pe rus de umeri.

„M-am săturat de asta!” a strigat el. „Unde este?”

„N-o vei găsi nicăieri,” a venit o voce rece, conştientă de sine, din partea din spate a bisericii.

Şi Kyle şi Sergei s-au întors.

Acolo era Roger, la intrare, privindu-i calm.

Kyle a simţit schimbarea în energie şi a ştiut că se confrunta cu unul de-al lui. în sfârşit. Fără oameni care să-l enerveze. Se apropiau.

Kyle a mers încet, cu Serghei alături de el.

„Dimpotrivă”, a spus Kyle, încet, „o să-mi spui exact unde este, cu cine este, şi unde se duce”, a spus el, venind spre Roger.

Roger a făcut câţiva paşi spre ei, apoi brusc s-a dat înapoi şi a aruncat ceva spre ei.

Kyle a văzut-o venind, dar Serghei nu a fost atât rapid.

Zburând drept spre ei era o suliţă lungă, ascuţită, contra vampirilor. Kyle a evitat-o la timp, dar Serghei nu a făcut-o. Suliţa cu vârf de argint i-a atins obrazul, tăind prin piele, sfâşiindu-i obrazul înainte de a continua mai departe. Nu a fost o lovitură directă, dar a fost suficientă pentru a provoca o mulţime de sânge.

Serghei a ţipat de durere, ridicând mâinile în faţă, acum acoperită de sânge.

Kyle nu a ezitat. A făcut trei paşi înainte, sărind în aer, şi a plantat o lovitură dură, cu ambele picioare, chiar pe pieptul lui Roger, trimiţându-l în zbor prin cameră şi izbindu-l de perete.

înainte ca Roger să se poată ridica, Kyle era deja deasupra lui, sufocându-l.

Kyle a simţit energia lui Roger, şi putea simţi că Roger era unul dintre cei vârstnici. Un vampir atât de vechi că puterea lui s-a diminuat foarte mult. Kyle îl depăşea ca putere, şi ştia că l-ar putea ucide cu uşurinţă. Avea de gând să se bucure de torturarea lui. Lent.

Kyle a văzut o mişcare bruscă a mâinii lui Roger, un flash de ceva galben, şi înainte de a putea reacţiona, şi-a dat seama.

Roger tocmai şi-a strecurat o pastila pentru sinucidere în gură.

Era însă prea târziu.

Kyle i-a simţit corpul devenind moale în braţele lui.

DOUĂZECI ŞI SASE

în cea mai mare furia vieţii sale, Kyle şi-a aruncat capul pe spate şi a urlat, un vuiet primar care a făcut fiecare geam din biserică să se spargă.

DOUĂZECI ŞI SAPTE

Sam încă nu îşi revenise.

Acea scenă din interiorul casei mobile fusese atât de intensă, că el încă nu o putea procesa. Acel maniac. Cuţitul. Lupta. Obrazul lui. Şi apoi Samantha. Omorându-l aşa. Fusese de necrezut. Cine era ea?

în timp ce stătea în restaurantul de pe autostradă, în faţa ei într-un separeu, a studiat-o atent. Era mai mult atras de ea decât oricând, dar, de asemenea, era atent acum. Precaut. Arăta complet relaxată, sorbindu-şi milkshake-ul de vanilie, iar el nu putea înţelege. Oare era aceeaşi tipă? Iat-o, tipa asta tare şi cool, minunată, cu care iubea să-şi petreacă timpul – şi totuşi ea fusese şi nebuna, psihopata care l-a ucis pe ciudatul respectiv, tară măcar să clipească. Oare chiar î-a ucis?

Totul se petrecuse atât de repede, iar locul era atât de întunecat, că el nu a putut spune nici măcar ce s-a întâmplat exact. Dar şi-a adus aminte zgomotul, acel troznet dezgustător, atunci când ea i-a sucit gâtul. Şi şi-a amintit că l-a văzut pe tipul căzând la pământ, complet inert. Lui i s-a părut că tipul era mort. Dar nu a putut spune sigur. Poate că pur şi simplu sîl făcuse knock-out. Dar totuşi. Cum a făcut asta? Tipul ăla era puternic. Şi a avut un cuţit.

Pentru a mia oară, se ura. Fusese atât de prost. Naiv. Cum a putut să-l creadă, să pice în plasa unui prădător de pe internet? Oare era chiar atât de idiot? Ce-a fost în mintea lui? Se simţea atât de ruşinat. Mai mult decât orice, se simţea mai convins ca niciodată că nu-l va găsi niciodată pe tatăl lui.

Şi pe deasupra, a mai târât-o şi pe Samantha în asta. Şi mai rău, nici măcar nu a protejat-o. Ea a trebuit să-l protejeze. Cât de jenant. Trebuie să se gândească că el este un ticălos.

Se îngrijorat că s-ar putea ca ea să plece pur şi simplu. Nu o putea învinovăţi.

„Eşti în regulă?" a întrebat ea, privindu-i obrazul.

El şi-a amintit şi s-a întins şi a tras prosopul de hârtie lipit de faţa lui. L-a verificat. Sângerarea se mai oprise – dar încă durea ca naiba.

„Da", a spus el, apoi s-a uitat la ea. A observat că nu avea nicio vânătaie. „Deci, spune-mi, cum ai făcut asta acolo? Adică, să-l baţi măr pe tipul ăla?"

Ea ridică din umeri. „Am studiat karate mai toată viaţa. Sper că

DOUĂZECI ŞI OPT

nu te-am speriat. Dar tipul ăla era periculos, şi nu am vrut să-mi asum riscuri. A fost doar o mişcare foarte uşoară pe care am folosit-o pe el. Te pot învăţa.”

Avea un mod de a-l face mereu să se simtă mai bine. Parcă ştia ce gândea, şi a ştiut cum să-l liniştească. Era incredibil. Toate grijile sale au zburat pe

fereastră.

„îmi pare rău”, a spus el. „Sunt un idiot. Nu pot să cred că te-am dus acolo.”

„Hei”, a spus ea, „oricum vroiam o plimbare, nu?”

S-a uitat la ea, şi apoi amândoi au izbucnit în râs.

Tensiunea din în aer s-a risipit.

Sam a întins mâna şi a luat o muşcătură mare din hamburgerul lui neatins, şi când a făcut-o, Samantha s-a uita brusc la încheietura mâinii lui. A întins mâna şi i-a apucat încheietura cu mâinile ei de gheaţă.

Sam a coborât hamburgerul în mijlocul înghiţiturii şi s-a întrebat ce făcea. Ea i-a tras încheietura mai aproape de ea şi a studiat-o. Ceasul lui. Ea se uita la ceas.

Când a făcut-o, expresia ei s-a schimbat. Părea foarte serioasă acum. Transfigurată.

„Ce?” întrebă el în cele din urmă.

„De unde ai asta?” întrebă ea, foarte serios.

Se uită la ceas. El a uitat total că îl purta. îl purtase întotdeauna, de când era copil. Era ca o parte din el, şi nici măcar nu şi-a dat seama că îl avea pe mână. A fost un ceas cu aspect ciudat, trebuia să recunoască. Dar totuşi, nu putea înţelege de ce era ea atât de obsedată de el.

„A fost al tatălui meu”, a spus el. „Sau cel puţin, cred că a fost. Eram prea mic să-şi amintesc. L-am avut întotdeauna.”

Sam sa uitat la el însuşi acum, curios. Era încastrat într-un metal ciudat – întotdeauna a crezut ca era un fel de platină – şi avea nişte gravuri ciudate pe lateral. Chiar arăta antic, şi ticăia într-un mod ciudat. Era destul de straniu că nu trebuise să-l întoarcă niciodată, şi nici să-i schimbe bateria. Pur şi simplu ticăia mereu, şi mereu arăta perfect ora.

Ea şi-a trecut degetele peste el.

„Uite”, a spus el, dându-l jos. „Dă-i drumul. Uită-te la el Probează-l, dacă vrei. Are chestia asta foarte mişto pe partea din spate. Nu am fost niciodată în stare să-mi dau seama ce înseamnă”, a spus el, dându-i-l.

Ea arăta ca un copil într-un magazin de dulciuri când i l-a pus în palmă. L-a întors şi s-a uitat la el cu atenţie, cu ochii larg deschişi. Părea cu adevărat surprinsă.

DOUĂZECI ŞI OPT

„Ce este?” Poţi să-l citeşti? Cred că e ... Franceză sau ceva”, a spus el.

„Este latină,” l-a corectat ea în şoaptă, cu sufletul la gură.

S-a uitat în sus la el, cu ochii ei frumoşi fixaţi pe el, deschişi larg de surprindere şi emoţie.

„Scrie: Trandafirul şi spinul se întâlnesc în Salem. „

Caitlin şi Caleb stăteau în Boston Common, în partea de sus a unui deal mic, privind spre parc. El avea o hartă a Freedom Trail pe care tocmai o cumpărase dintr-un magazin, şi şi-a trecut degetul de-a lungul ei din nou şi din nou. Caitlin stătea lângă el, ţinând ambele jumătăţi ale vechiului pergament.

„Citeşte-o din nou”, a spus el.

Caitlin a mijit ochii pentru a distinge cuvintele. Ea a citit:

Cei Patru Călăreţi urmează calea spre libertate.
Ei pleacă de pe un teren comun,
Intră într-un inel de sânge,
Se întâlnesc la casă,
Şi îi găsesc pe cei dragi Lângă al
patrulea vârf al crucii.

„O cale spre libertate”, a repetat Caleb cu voce tare, concentrându-se. „Aceasta *trebuie* să fie o trimitere la Freedom Trail. Ar avea mult sens. E chiar la mijloc, chiar între Salem şi Martha’s Vineyard. Suntem în centru.

„Şi referinţa la „teren comun” ... aceasta *trebuie* să fie Boston Common, unde suntem acum. Ar avea, de asemenea, sens. în 1600, în locul în care ne aflăm, au spânzurat vrăjitoarele. Este un loc foarte important, mai ales pentru rasa vampirilor.

„Sulul... spune că „pleacă de pe terenul comun.” Dar asta înseamnă că noi *începem* de aici. Nu sunt sigur de ce. Şi restul... „un inel de sânge” ... „se întâlnesc la casă,” al patrulea vârf al crucii” ...Chiar nu ştiu încotro mergem de aici.”

Caitlin s-a uitat din nou înjur. Panorama de aici era impresionantă. Mai rămăsese încă zăpadă, în ciuda vremii care se încălzea, şi mai multe copii erau la săniuş pe cealaltă parte a lui, ţipând de bucurie, părinţii alăturându-se. Cum se uita Caitlin, a văzut un parc foarte frumos şi idilic. Era greu pentru ea să-şi imagineze vrăjitoare fiind spânzurate aici.

A cercetat dealul, dar tot ce a văzut era un copac mare. Nu era niciun fel de indiciu.

„De ce „Patru Călăreţi”?” a întrebat ea. „Ce-i asta?”

„Este o referire la Apocalipsă. Cei patru călăreţi ai Apocalipsei, ducându-se spre cele patru colţuri ale pământului. Cred că ceea ce spune este că, dacă nu găsim sabia, va aduce Apocalipsa."

„Sau poate", a spus ea, „vom aduce apocalipsa dacă o *vom găsi*."

Caleb s-a întors şi s-a uitat la ea, adâncit în gânduri. „Poate", a spus el încet.

S-a uitat înjur. „Dar de ce *aicil*" întrebă el din nou. „De ce acest loc?

Caitlin s-a gândit, şi i-a venit o idee.

„Poate că nu e vorba de acest loc", a spus ea. „Poate este vorba despre plecarea din acest loc. Despre călătorie", a adăugat ea.

S-a uitat la ea. „Ce vrei sa spui?"

„Pergamentul vorbeşte despre călătorie, despre plecarea dintr-un un loc şi mersul în altul. Poate că doar vrea să *mergem* în aceste locuri, să facem drumul. Dar nu să găsim neapărat lucruri de-a lungul drumului. Poate este vorba despre *călătorie*. „

Caleb a încruntat sprâncenele.

„E ca acei oameni care merg prin locuri întortocheate, prin labirinturi", a spus ea. „Este mersul – acesta este motivul pentru ei merg. Nu este destinaţia. Mergând în anumite direcţii, în anumite tipare, se presupune că, cum ar fi, te schimbi intr-un fel."

Caleb s-a uitat la ea cu apreciere. Părea să-i placă ideea ei.

„Bine", a spus el. „Am să fiu de acord cu asta. Dar chiar şi aşa. Unde am merge? Unde am merge mai departe?"

„Ei bine", a spus ea, examinând-o din nou", spune că ei pleacă „de pe teren comun, „şi intră „într-un inel de sânge." Deci, următoarea oprire va fi inelul de sânge."

„Care este?" a întrebat el.

Stătea lângă el şi se uita la hartă. Erau 18 site-uri pe traseul istoric al libertăţii. Cam cinci kilometri. S-a simţit copleşită doar uitându-se la ea. Nu avea nicio idee unde să meargă mai departe. Ea s-a uitat la toate, şi niciunul nu părea să fie în formă de cerc, sau de inel. Şi cu siguranţă nu era nicio referire la un inel de sânge.

A citi legendele de pe hartă, şi tot nu a putut găsi nimic.

Apoi, l-a văzut.

Acolo, în partea de jos a hărţii, era o notă de subsol. Sub legenda de la Old State House. A citit-o: „La baza clădirii, pe stradă, se află locul unde se comemorează masacrul din Boston.”

„Aici”, a spus ea emoţionată, arătându-i. „Masacrul din Boston. Nu e nimic despre un inel, dar se califică cu siguranţă pentru sânge.”

S-a uitat la el. „Ce crezi?” a întrebat ea.

Caleb a studiat harta. în cele din urmă, s-a uitat la ea.

„Hai să o facem.”

Cum Caitlin şi Caleb au plecat din parc, cotind pe strada Court şi îndreptându-se spre inima cartierului istoric al Bostonului, au putut vedea vechea Statehouse. Era o clădire mare, de cărămidă, perfect conservate din anii 1700, cu mai multe ferestre istorice şi având deasupra o cupolă mare, albă. Era uimitoare în simplitatea şi frumuseţea ei.

Când au ajuns la baza sa, au mers în jurul structurii, în căutarea locului masacrului de la Boston. în cele din urmă, când au dat un colţ, l-au văzut.

Şi amândoi s-au oprit şocaţi.

Era un inel. Un cerc perfect.

Marcajul masacrului din Boston era mic, cu greu mai mare decât un capac de canal. Au venit aproape şi l-au examinat.

Nu avea niciun fel de marcaje speciale. A fost doar un cerc modest, format din plăci mici, încorporate în sol la baza Old State House.

„Este logic,” a spus Caleb. „Suntem cu siguranţă pe traseul corect.”

„De ce?”

„Acest balcon, deasupra ei,” a spus el, gesticulând. „Aici a fost citită pentru prima dată Declaraţia de Independenţă.”

Caitlin s-a uitat la balconul mic de pe clădire.

„Deci?” a întrebat ea.

Caleb a respirat adânc, pregătindu-se să explice.

„înfiinţarea acestui popor a fost cu adevărat înfiinţarea unei naţiuni de *vampiri*. Libertate şi justiţie pentru toţi. Libertate contra de persecuţiilor religioase. Un grup mic de oameni cucerind o naţiune imensă şi puternică. Crezi că într-adevăr un mic grup de oameni ar fi putut realiza acest lucru?

„Am fost *noi*. *Neamul* nostru. Asta este ceea ce manualele nu vor spune. Fondarea Americii este fondarea naţiunii *noastre* .

„Dar rasele vampir mai întunecate, cum ar fi Sabatul Blacktide, au tot încercat de atunci să deturneze munca noastră.

De aceea, au existat întotdeauna două facţiuni aflate în conflict. Bună şi rea. Libertate şi persecuţie. Oriunde este unul, există şi altul.

„Tatăl tău, oricine ar fi fost, sunt convins că a fost unul dintre fondatorii noştri. Cei mai puternici vampiri au fost. Şi ei sunt cei care au avut cele mai puternice arme, şi le-au depozitat pentru generaţiile viitoare.”

„Le-au stocat?” a întrebat Caitlin, încercând să proceseze totul.

„Sabia pe care o căutăm – sabia turcească – este proiectată pentru a proteja, nu pentru a ataca. în mâinile potrivite. în mâini greşite, acesta poate fi o armă oribilă. De aceea a fost ascunsă cu atâta grijă. Doar oamenii potriviţi sunt sortiţi să o găsească. Şi dacă cineva era în măsură să o ascundă, ar fi fost tatăl tău.”

Era prea mult pentru ea pentru să asimileze în câteva clipe. îi era greu să accepte totul, să creadă că toate acestea erau adevărate. Dar lucrurile păreau să aibă sens. Şi chiar simşea că erau aproape de sfârşitul traseului.

„Nu văd niciun indiciu aici”, a spus Caitlin, privind înjur.

„Nici eu”, a spus el. „Deci, dacă teoria ta are dreptate, şi este vorba despre călătorie, aceasta ar însemna că, indiferent de motiv, am fost meniţi doar să vedem acest lucru, şi apoi să continuăm pe traseu.”

Caleb a luat pergamentul şi l-a studiat din nou, ţinându-l împreună cu ea.

„„Se întâlnesc la casă”,” a citit el încet. Stătea acolo, gândindu-se. „Care casă?” întrebă el cu voce tare.

Caitlin a scos din nou harta traseului libertăţii.

„Exista o mulţime de case de pe acest traseu: casa Paul Revere, casa John Coburn, casa John J. Smith ...Ar putea fi oricare dintre ei. Sau ar putea fi chiar o casa care nici nu e pe traseu”, a adăugat ea.

„Simt că totuşi ne-au pus pe acest traseu pentru un motiv”, a spus Caleb. „Orice ar fi, cred că trebuie să fie pe traseu.”

Amândoi au studiat din nou harta, citind toate legendele. Dintr-o data, Caitlin s-a oprit. îi venise o idee.

„Şi dacă nu este o casă, până la urmă?” a întrebat ea.

Caleb s-a uitat la ea.

„Din nu ştiu ce motiv, trimiterea la o casă reală mi se pare prea evidentă. Toate celelalte indicii sunt mult mai subtile. Şi dacă nu e ceva literal? Dacă e figurativ?”

Şi-a trecut degetul de-a lungul traseului.

„De exemplu, ce se întâmplă dacă este de fapt o biserică? Uite”, a spus ea, arătând. „Biserica Meeting House. E chiar la colţ.”

Caleb s-a uitat la ea, şi ochii i s-au deschis larg, aprobator.

A zâmbit. „Mă bucur că eşti de partea mea”, a spus el.

Au mers repede pe Washington Street şi în câteva clipe stăteau lângă Biserica Meeting House. Era o altă biserica istorică, perfect restaurată. Au intrat şi au fost opriţi de o angajată.

„Mă tem că tocmai am închis”, a spus ea. „Acesta este un muzeu în funcţiune. Este ora cinci”, a spus ea. „Dar să nu ezitaţi să reveniţi mâine.”

Caleb s-a întors spre Caitlin, şi ea putea simţi la ce se gândea. Vroia ca ea să- şi testeze puterea minţii pe această femeie.

Caitlin s-a uitat la ea, fix în ochi, şi i-a trimis o sugestie mentală. *îi va lăsa să intre. Va face o excepţie pentru ei.*

Femeia s-a uitat brusc înapoi la Caitlin. A clipit.

Dintr-o data, a spus „Ştiţi ceva? Voi doi păreţi un cuplu aşa drăguţ. Voi face o excepţie pentru voi. Dar să nu spuneţi nimănui”, a spus ea, făcând cu ochiul.

Caitlin s-a întors spre Caleb şi a zâmbit, şi amândoi au intrat înăuntru.

Biserica era frumoasă. Era un alt spaţiu imens, deschis, cu ferestre masive în toate direcţiile, şi plin cu strane din lemn, toate goale. Aveau locul doar pentru ei.

„Este enorm”, a spus Caitlin. „Acum ce facem?”

„Hai să urmăm traseul, pentru început”, a spus el, arătând la traseul de muzeu marcat sub picioarele lor, la săgeţile mari, roşii, care arătau vizitatorilor pe unde să meargă.

Traseul i-a dus printr-o serie de exponate de muzeu şi plăci mici, expuse de-a lungul balustradei de lemn. S-au oprit şi au citit.

Ochii lui Caitlin s-au deschis larg. „Ascultă aici”, a spus ea. „„ în acest loc în 1697, judecătorul Sewall şi-a cerut scuze că a fost unul dintre judecătorii vrăjitoarelor din Salem, care, în 1692, a condamnat la moarte vrăjitoarele.”

Caitlin şi Caleb s-au uitat unul la altul. Referirea la Salem i-a incitat.

Trebuiau să fie în locul potrivit. Toate indiciile din căutarea lor erau convergente. S-au simţit atât de aproape. Ca şi cum sabia ar fi fost ascunsă chiar sub picioarele lor.

Dar s-au uitat înjur cu atenţie, şi nu a văzut niciun loc, niciun indiciu care să-i conducă în altă parte.

„Ei bine, acest loc trebuie să fie „casa unde se întâlnesc.” Şi dacă ai dreptate, dacă este vorba despre călătorie, atunci întrebarea este: unde este al patrulea loc”?

A ridicat din nou pergamentul.

<u>Ei pleacă de pe un teren comun,</u>

Intră într-un inel de sânge,
Se întâlnesc la casă,
Și îi găsesc pe cei dragi
Lângă al patrulea vârf al
crucii.

„Am plecat de la „terenul comun," a spus el, „am intrat în „inel" şi ne-am întâlnit „în casă." Acum trebuie să-i „găsim pe cei dragi, lângă al patrulea vârf al crucii." Deci, dacă ai dreptate, dacă este vorba despre călătorie, înseamnă că avem o ultima destinaţie."

Amândoi stăteau acolo, gândindu-se.

„Cred că „a-i găsi pe cei dragi" este o referinţă pentru a-l găsi pe tatăl tău", a spus el. „Cred că mai e doar o singură oprire. Dar unde? Ce este „al patrulea vârf al crucii?" Altă biserică?"

Caitlin s-a gândit. Şi-a stors din nou şi din nou creierul. A studiat paragraful, apoi s-a dus şi a studiat harta. Şi ea simţea că erau atât de aproape. Era de acord că mai exista doar o singură oprire. Dar nu-i venea ideea care. S-a uitat la toate celelalte biserici de pe traseul libertăţii şi niciuna dintre ele nu i s-a părut potrivită.

Apoi, dintr-o dată i-a venit ideea. A făcut un pas înapoi şi s-a uitat din nou la hartă. A urmărit cu degetul pe ea, de-a lungul tuturor locurilor unde fuseseră deja. Şi ochii ei s-au luminat cu entuziasm.

„Un pix", a spus ea cu răsuflarea tăiată. „Repede. Am nevoie de un pix."

Caleb a alergat pe culoar, a găsit un pix într-una dintre strane şi s-a întors în grabă.

Ea a început să traseze o linie pe harta traseului libertăţii.

„Este un tipar", a spus ea. „Am mers urmând un tipar. Am început în Common", a spus ea, înconjurându-l. „în continuare, am intrat în inelul de sânge", a adăugat ea, conectându-le cu o linie şi înconjurându-l. „Apoi, ne-am dus la casa de întâlnire", a conectat-o şi pe ea cu o linie şi a înconjurat-o.

A ridicat-o, arătându-i.

„Uită-te pe unde ne-am plimbat. Uită-te la tipar."

El a mijit ochii, nesigur.

„Nu e terminat încă, de aceea nu-l vezi. Am mers doar trei puncte. Dar un al patrulea punct l-ar finaliza."

Ea a atras o linie dreaptă pentru a finaliza modelul.

A rămas cu gura căscată când l-a recunoscut.

„O cruce", a spus el încet. „Am fost meniţi să umblăm în forma unei cruci."

„Da”, a spus ea entuziasmată. „Și dacă urmăm linia, dacă completăm crucea simetric, duce doar la un singur loc.”

Amândoi au urmat linia pe care o trasase.

Chiar acolo, exact în acel loc, la al patrulea vârf al crucii, se afla cimitirul King’s Chapel.

„Cei dragi”, a spus Caleb. „Cimitirul.”

„E îngropat acolo”, a spus ea.
„Şi la fel, pun pariu, este şi sabia.”

Samantha conducea cu viteză BMW-ul la marginea Bostonului, cu Sam pe scaunul pasagerului de lângă ea, îndreptându-se pe autostradă spre Salem. Era din ce în ce mai iritată de dificultatea crescândă în a-i găsi tatăl. Fusese sigură, atunci când văzuse acele mesaje pe Facebook, atunci când Sam îi spusese cu asemenea emoţie că fusese în contact cu el, că acest lucru va fi uşor. Trebuia doar să-l ducă la casa tatălui său, şi de acolo ar avea o cale directă spre sabie.

Dar lucrurile s-au complicat. Nu se aşteptase să întâlnească un ciudat şi, mai presus de toate, nu se aşteptase să dezvolte vreun sentiment pentru Sam. Complica lucrurile. O făcea mai puţin dură. Planul ei iniţial fusese atât de simplu: să-l găsească pe tatăl său, să-i ucidă pe amândoi şi să se întoarcă cu sabia. Acum, ea nu mai era sigură că vroia să-l omoare pe Sam. Mai ales când s- a uitat la el şi i-a văzut cicatricea proaspătă pe obraz, un memento a cum a încercat să o salveze.

Mai mult decât orice, era supărată pe ea însăşi pentru asta, supărată pe lipsa ei de disciplină. Ea ura sentimentele. întotdeauna îţi stăteau în caîe.

După ce-i văzuse ceasul, după ce-i dăduse pista privind Salemul, ar fi putut cu uşurinţă să-l lase liber. Dar, pentru un motiv oarecare, ea îl vroia pe lângă ea. Nu prea înţelegea de ce. îi spusese că avea nevoie de ajutorul lui, pentru ceva important pentru ea, şi că trebuiau să meargă la Salem. Se băga? A zâmbit larg. în mod clar era un puşti căruia nu-i păsa să se ducă înapoi la şcoală.

în plus, ea ar putea să-l folosească în continuare pentru a-l găsi pe tatăl lui. Chestia cu ceasul fusese noroc chior. Dar Salem era un loc mare. Şi inscripţia putea însemna orice. De fapt probabil că era util să-l aibă alături.

Dintr-o dată, ea a simţit ceva, şi a apăsat puternic pe frâne. Maşina lor s-a oprit zgomotos în mijlocul autostrăzii.

„Ohoo,” a spus Sam, trântind palmele pe bord. „Care-i treaba?”

Mai multe maşini s-au oprit brusc în spatele lor,claxonând

puternic.

Dar Samanthei nu-i păsa. Simţise ceva în aer. O vibraţie.

A stat acolo şi a ridicat bărbia. Simţind.

Da. Iat-o din nou. Atât de aproape. Semnalul era inconfundabil. Erau activităţi vampirice importante. Chiar aici în Boston. Vibraţia lor i-a alergat prin vene. Era atât de aproape. A simţit o urgenţă. Poate, chiar, ceva care avea de-a face cu sabia.

Brusc a ieşit din trafic, a întors strâns. Tot traficul de pe ambele părţi ale autostrăzii s-a oprit când ea a accelerat pe partea opusă a Storrow Drive.

Sam a fost aruncat în uşa laterală în timp ce încerca să se orienteze.

„Care-i graba?” a întrebat, surprins şi un pic speriat.

Samantha a condus alte câteva sute de metri, apoi a virat ascuţit la stânga, în scârţâit de pneuri, tăind patru benzi de trafic.

„Schimbare de planuri”, a spus ea.

Kyle a sărit de pe iaht înainte să ajungă la doc şi a aterizat agil pe străzile pietruite din Boston. Rusul a aterizat în curând alături de el.

în timpul drumului cu barca se gândise de mai multe ori să-l omoare pe rus, dardeşi asta l-ar fi făcut fericit temporar, nu i-ar fi adus ce avea nevoie. Aşa că a decis să-i dea o ultimă şansă, să vadă dacă el ar putea, de data aceasta, să-i indice direcţia corectă.

Dacă rusul nu se descurca în Boston, atunci îl va omorî cu siguranţă. Şi apoi pur şi simplu va găsi o altă cale. Kyle s-a uitat la el nerăbdător.

Cel puţin băiatul avea în continuare acea rană mare pe obraz. Kyle era sigur că va lăsa o cicatrice frumoasă, mare. Gândul l-a făcut fericit.

Din fericire pentru rus, ochii i s-au luminat şi a indicat o direcţie.

„Cu siguranţă este aici, stăpâne”, a spus el, entuziasmat. „O simt. Puternic. Doar la câteva străzi distanţă.”

Kyle a izbucnit într-un rânjet. De data aceasta, părea adevărat. Da, îl credea. La câteva străzi distanţă. îi plăcea cum suna.

Kyles-a apropiat de un Towncar nou şi strălucitor, al cărui şofer stătea lângă uşa deschisă.

în timp ce se apropiau, rusul a deschis uşa pasagerului şi s-a urcat.

„Hei!” a strigat şoferul.

Dar înainte să poată reacţiona reacţiona, Kyle, cu un singur pumn puternic, l- a aruncat prin aer mai mulţi paşi. Fără să încetinească, Kyle a intrat pe partea şoferului şi, cu maşina deja pornită, a demarat.

Kyle a condus cu viteză prin traficul din Boston, schimbând direcţiea doar de dragul de a o face şi lovind şi o maşină în timp ce mergea. Au început să se audă claxoane peste tot în jurul lui. A zâmbit larg. îl făcea să se simtă o idee mai bine.

în câteva momente, ştia, sabia va fi a lui.

Şi apoi îi va ucide pe toţi.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Caitlin şi Caleb au ieşit din casa pentru întâlniri, au cotit pe strada School, şi au văzut cimitirul King's Chapel. Era doar la două blocuri distanţă, o plimbare directă, dreaptă.

Cel de-al patru vârf al crucii, s-a gândit Caitlin. Totul are sens acum.

Cum mergeau, ea se minuna de faptul că au mers, în tot acest timp, în formă de cruce, ca şi cum ar fi fost conduşi de o mână invizibilă.

Caitlin şi-a simţit inima bătând mai repede. Era nervoasă să-şi întâlnească în cele din urmă tatăl, dacă era în viaţă. Şi nervoasă să-i vadă mormântul, dacă era mort. Nu era sigură cum va reacţiona, în ambele variante. Dar era, de asemenea, şi entuziasmată, uşurată să ştie în cele din urmă exact cine era, de unde venea. Era incitată să ştie care-i era ascendenţa şi care îi va fi destinul.

Era, de asemenea, nervoasă că acest lucru va însemna sfârşitul între ea şi Caleb. Ce se întâmpla dacă găseau cu adevărat sabia? Ce vor face atunci? El se va duce şi-şi va purta războiul? Îşi va salva sabatul? Şi atunci ce se va întâmpla cu ea?

Cei doi se ţineau de mâini în timp ce mergeau spre cimitir, la numai 30 de metri distanţă. I-a simţit strânsoarea devenind mai puternică. Poate că şi el avea aceleaşi gânduri. Orice ar fi găsit în următoarele câteva minute le-ar putea schimba amândurora viaţa, pentru totdeauna. Caitlin a simţit-o pe Rose retrăgându-se în jacheta ei.

Soarele apunea când au intrat în micul cimitir. Cimitirul King's Chapel era relativ obscur, cel mai mic şi mai uitat dintre cele două cimitire istorice din Boston. Nu era nici măcar aşa de mare, doar vreo 35 de metri lăţime şi doar vreo sută de metri lungime. Era plin de pietre funerare mici, împrăştiate, modeste, vechi de sute de ani.

Un traseu pietruit înguste îşi făcea drum prin el, şi Caitlin a pus-o pe Rose jos alături de ei, şi toţi trei au mers împreună. Caitlin şi Caleb au scanat fiecare piatră. Inima lui Caitlin bătea să-i sară din piept pe când citea fiecare inscripţie. Oare acesta ar putea fi tatăl ei? Acela?

Au început în spate, în ultimul rând, şi au mers la piatra după piatră, în căutarea unui indiciu, ceva. S-a trezit atrasă de

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

pietrele mai mari, monumentele mai mari. A sperat că tatăl ei fusese cineva important, oricând a trăit, spera că unul dintre monumentele mari va fi rezervat pentru el.

Dar niciunul nu era. De fapt, numele lui nu era de găsit nicăieri.

Când au terminat căutarea, înapoi de unde începuseră la intrare, Caitlin s-a uitat înjur şi şi-a dat seama că mai era un ultim rând de morminte. Era rândul cel mai apropiat de stradă, cel mai apropiat de intrare. Ei au mers încet pe lângă el, piatră cu piatră.

Şi era acolo, chiar la sfârşit.

O piatră funerară: „Elizabeth Paine. A murit în 1692."

Era aceeaşi Elizabeth Paine din Salem. Aceeaşi femeie din *Litera stacojie* a lui Hawthorne. Aceeaşi femeie care, îi spusese Caleb, se împerechease cu un vampir. Aceeaşi femeie care purta numele de familie al lui Caitlin. Aici era îngropată.

Oare era persoana pe care o căutaseră tot acest timp? Oare Caitlin trebuia să-l caute nu pe tatăl ei, ci pe *mama!*

Sau oare soţul lui Elizabeth era vampirul?

Caleb a venit aproape şi a îngenuncheat lângă mormânt cu Caitlin. Şi Rose a venit şi s-a aşezat lângă el, cu ochii la ea, în timp ce el a examinat cu atenţie piatra.

„Aceasta este", a spus el, cu respect. „Aici trebuia să venim. Este locul ei de odihnă. Strămoaşa ta."

„Deci," Caitlin nu ştia cum să înceapă, „de fapt tot acest timp am căutat-o pe
mama ? „

„Nu ştiu", a spus Caleb. „S-ar putea ca *ea* să fi fost vampirul. Sau ar putea fi cel cu care s-a căsătorit."

„Dar," Caitlin a început, încă confuză, „înseamnă că sunt morţi? Sau sunt încă în viaţă?"

Caleb clătină încet din cap. „Nu ştiu," a spus el.

A scos din nou pergamentul: *„Şi îi găsesc pe cei dragi lângă al patrulea vârf al crucii. „* S-a uitat prin cimitir. „Acesta trebuie să fie locul. Aceştia sunt „cei dragi." Acesta trebuie să fie cel de-al patrulea vârf al crucii. Nu poate fi nicăieri altundeva", a spus el, studiind curtea. „Cu toate acestea, nu văd nimic care să dea un indiciu unde este ascunsă sabia. Tu vezi?"

Caitlin a privit din nou în jurul valorii micului cimitir, pe când soarele devenea de un roşu aprins, ca de sânge. A oftat. Nu. Nu erau niciun fel de indicii.

Şi apoi i-a venit o idee.

„Citeşte-o din nou", a spus ea. „încet."

„„ Şi pentru a-i găsi pe cei dragi," a citit el, încet," „lângă al

patrulea vârf al crucii.” „

„*Lângă*”, a spus ea, şi i s-au aprins ochii.

„Ce?” a intrebat el.

„Spune *lângă* al patrulea vârf al crucii. Nu *la* al patrulea vârf al crucii. *Lângă el", a.* spus ea.

Amândoi în acelaşi timp, brusc, s-au întors şi s-au uitat la clădirea mare, de piatră, de lângă ei.

King's Chapel.

Au intrat în biserica goală şi Caleb a închis repede uşa masivă în urma lor. S- a trântit cu zgomot, reverberând. Biserica era închisă iar uşa fusese încuiată, dar el a rupt broasca cu forţa lui supraomenească. Acum, aveau locul doar pentru ei.

Cum au intrat în frumoasa capelă mică, lumina soarelui la apus s-a strecurat prin ferestrele sale cu vitralii şi Caitlin s-a simţit imediat împăcată. Era un loc confortabil şi elegant, stranele sale segmentate în spaţii pentru familie şi toate căptuşite cu catifea roşie. Perfect conservate. Se simţea ca şi cum ar fi păşit în alt secol.

Caleb a mers alături de ea şi amândoi s-au uitat încet înjur. Aerul era plin de nemişcare.

„Este aici", a spus el. „Pot să o simt", a adăugat.

Şi pentru prima dată, şi Caitlin o putea simţi, de asemenea.

A observat că începea să simtă lucrurile mai puternic, şi că putea simţi prezenţa săbiei aici. O electrifica. Nu ştia ce o entuziasma mai mult: că sabia era aici, sau că ea însăşi o putea simţi.

Caitlin a pus-o pe Rose jos lângă ea şi a mers încet pe culoarul acoperit cu covoare, încercând să-şi folosească simţurile sporite pentru a simţi unde ar putea fi. Ochii ei s-au oprit pe amvon.

La celălalt capăt al capelei, o scară mică, frumpoasă, în spirală, urca şi ajungea la un amvon. Arăta ca un loc unde pastorii au predicat de sute de ani.

Din nu ştia ce motiv, s-a simţit atrasă de el.

„Şi eu o simt," a spus Caleb.

S-a întors şi s-a uitat la el.

„Du-te", a spus el. „Urcă. Este sabia *ta* . Este moştenirea *ta* ."

Ea a continuat pe culoar şi a urcat încet scara în spirală. Rose a mers cu ea şi a şezut la baza treptelor. S-a uitat în sus la

Caitlin şi a urmărit-o. A scheunat încet.

Caitlin a ajuns în partea de sus, la o cutie mica, doar suficient de mare pentru ca un predicator să stea în ea, şi i-a studiat lemnăria, întrebându-se unde ar putea fi. Nu erat niciun semn evident, numai o balustrada de lemn, înaltă până la pieptul ei, construită într-o formă semicirculară. A pipăit lemnul neted, învechit

de secole cu de utilizare, şi n-a văzut niciun compartiment, niciun sertar, nimic evident.

Apoi, ea a văzut-o.

Era o diferenţă minusculă în lemn, ceva pictat peste. în formă de cruce mică. Cam de dimensiunea crucii pe care o purta.

A zgâriat acolo şi ani de vopsea s-au cojit. Acoloi, într-adevăr, era o gaură pentru cheie.

Şi-a scos colierul şi a introdus-o. Se potrivea perfect.

A întors-o şi s-a auzit un clic uşor.

A tras şi nu s-a întâmplat nimic. A tras mai tare şi a auzit vopseaua crăpând. Se vopsise complet peste balamale. S-a întins şi a tras mai tare şi a curăţat vopseaua. A reuşit să bage degetele destul pentru a apuca uşa şi a tras tare. Putea începe să vadă conturul unui compartiment înalt, subţire şi îngust. A tras din nou.

Şi s-a deschis.

Aerul vechi, blocat timp de secole, a ieşit spre ea, împreună cu un nor de praf.

Şi când praful s-a lăsat, ochii ei s-au deschis larg.

Era acolo.

Sabia.

Era extraordinară. Acoperită cu aur şi bijuterii de la mâner la vârf, îi putea simţi deja puterea. Aproape că-i era frică să o atingă.

S-a atins şi a luat-o cu respect.

A pus uşor o mână pe mâner iar cealaltă pe teacă. A scos-o încet şi s-a ridicat în picioare ţinând-o sus ca să o poată vedea Caleb.

A văzut cum rămâne cu gura căscată.

A ţinut de teacă şi a scos sabia şi, cu un zăngănit blând, frumos, lama a fost dezvăluită. Era făcută dintr-un metal pe care nu l-a recunoscut şi strălucea mai tare ca orice văzuse vreodată.

Energia care venea de la ea era copleşitoare. Se simţea ca electricitatea şi îi curgea prin mână şi braţ.

Cu această sabie, ea a simţit că putea face orice.

Samantha a oprit brutal BMW-ul chiar în faţa King’s Chapel.

Abandonând maşina în mijlocul drumului, a sărit din ea. Sam, urmând-o, a sărit pe cealaltă parte.

Claxoanele au urlat.

„Hei cucoană, nu poţi parca acolo!” a strigat un poliţist, apropiindu-se de ei.

Samantha s-a întins şi l-a pocnit cu pumnul în nas, zdrobindu-i-l şi făcându-l să cadă în genunchi, inconştient. înainte să poată cădea, a întins mâna şi i-a luat pistolul din toc.

Sam stătea acolo, cu gura căscată, şocat.

„Sfinte Sisoie -" a început să spună.

Dar înainte de a putea termina, ea l-a apucat într-o strânsoare de oţel şi l-a ridicat de pe sol.

înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, ea îl ţinea în aer şi-l transporta pe treptele şi prin uşa King's Chapel.

„Samantha!" a încercat el să ţipe. „Ce vrei să -"

Târându-l pe Sam, ea deschis uşa bisericii cu un picior şi a ţâşnit în interior.

„NU VĂ MIŞCAŢI!" a urlat Samantha.

Samantha stătea acolo, pe culoarul Samantha, ţinându-l pe Sam ostatic cu braţul stâng şi îndreptând pistolul spre tâmpla lui cu dreptul.

Samantha s-a uitat în sus şi a văzut-o pe fată – Caitlin – stând în partea de sus a amvonului, ţinând sabia. Sabia ei. Sabia de care avea nevoie.

într-o parte, l-a văzut pe celălalt vampir. Acel trădător al sabatului ei. Caleb.

Şi în faţa ei, pe culoar, erau un pui mic de lup care mârâia.

„Aruncă sabia," a strigat Samantha, „sau îl voi ucide pe fratele tău!"

Sam se zbătea să scape din strânsoarea ei, dar puterea lui nu conta pentru ea.

„Te rog," a spus Sam, „nu face asta. De ce faci asta?" a scâncit el.

Samantha putea vedea că Caitlin părea confuză. Nesigură ce să facă. Continua să se uite la Caleb, ca şi cum i-ar fi dorit sfatul asupra a ce să facă în continuare.

„Nu-i da sabia", a spus Caleb ferm.

„Dacă nu mi-o dai, îl voi ucide!" a ţipat Samantha. „Jur!"

„Sam?" a strigat Caitlin.

„îmi pare rău, Caity," a gemut Sam. „Te rog. Dă-i sabia. Nu o lăsa să mă omoare."

O tăcere tensionată i-a acoperit, şi se vedea freamătul lăuntric al lui Caitlin.

Rose a început să mârâie, îndreptându-se încet spre Samantha.

„Bine”, a strigat Caitlin în cele din urmă. „Dacă îţi dau sabia, îl vei lăsa să plece?”

„Da. Arunc-o jos”, a ordonat Samantha. „Pe podea. încet.”

Caitlin a ezitat o clipă.

Apoi, dintr-o dată, a aruncat sabia.

A aterizat cu un zăngănit pe podea, în centrul culoarului. La distanţă egală între ea, Caleb şi Samantha.

în acel moment, Rose a fugit şi s-a repezit la Samantha.

Şi Samantha a ţintit şi a tras în Rose.

Brusc s-a auzit un troznet la uşă, şi cu o viteză uimitoare, Kyle şi Serghei s- au repezit înăuntru.

în camera de deja haotică, acest întorsătură neaşteptată i-a luat pe toţi prin surprindere.

Kyle a profitat de confuzie.

înainte ca oricine să poată reacţiona, s-a repezit pe culoar şi dintr-o singură lovitură, a reuşit să-i lovească atât pe Sam cât şi pe Samantha şi să-i facă să-şi piardă cunoştinţa. Pistolul ei a alunecat pe podea.

Caleb nu a pierdut nicio secundă. S-a repezit spre sabie, care zăcea încă pe podea.

Dar şi Kyle o reperase, şi alerga chiar în spatele lui.

înainte să o poată Caleb ajunge, Kyle i-a sărit în spate, lovindu-l puternic cu cotul, şi l-a dărâmat la pământ.

Kyle a aterizat deasupra lui, şi cei doi, cu forţă egală, au început să lupte, la doar câţiva paşi de sabie.

Serghei a profitat de confuzie. A alergat pe culoar, repezindu-se şi el la sabie.

Caitlin fusese iniţial prea şocată de tot haosul, dar acum a trecut la acţiune. Trebuia să-l salveze pe Caleb. Kyle era deasupra lui, câştigând teren, şi încerca să-i bage degetele în ochi şi să-l orbească.

Ea a sărit de pe amvon, zburând prin aer şi aterizând 5 metri mai jos, pe podeaua bisericii. A alergat spre Kyle, şi cu o singură lovitură l-a izbit tare în coaste, trimiţându-l, tocmai la timp, în zbor de pe Caleb.

Şi apoi, dintr-o dată, tară avertisment, Caitlin s-a trezit într-o lume a durerii.

A ţipat, simţind metalul rece străpungându-i spatele, pielea, intestinele, ieşind prin stomac, apoi retrăgându-se la fel de repede.

Căzând în genunchi, putea simţi sângel urcându-i până în gât, gura, dinţi, scurgându-i-se pe bărbie.

în şoc, în agonie, a privit în jos şi şi-a dat seama că fusese înjunghiată pe la spate. în spate. Cu sabia.

„NU!” a suspinat Caleb, întorcându-se spre ea, repezindu-se să-i fie alături.

Caleb era atât de distras, că nu l-a văzut pe Serghei, în picioare lângă ei, ţinând sabia însângerată, mulţumit de munca sa, rânjind un rânjet rău.

„M-ai ucis înainte să-mi vină vremea”, a mârâit el în jos, spre Caitlin. „Acum ţi-am întors favoarea.”

Serghei a plecat brusc, repezindu-se pe culoarul bisericii.

Kyle s-a ridicat rapid în picioare şi a alergat după el, ieşind pe uşa din faţă.

Cum alergau pe lângă ea, Samantha şi-a recăpătat cunoştinţa şi, într-o singură mişcare rapidă, l-a apucat pe Sam, încă inconştient, l-a pus pe umăr şi a alergat după ei.

Biserica era acum goală, cu excepţia lui Caitlin şi Caleb. Şi Rose, zăcând pe o parte, scâncind, sângerând.

"Caitlin!" a strigat Caleb, ţinând-o de umeri. S-a aplecat asupra ei, mângaindu-i faţa, si îi putea simţi lacrimile curgându-i pe obraji.

Era prea şocat să o vadă rănită ca măcar să se gândească la sabie. Ştia, undeva în mintea lui, că ceilalţi au părăsit clădirea, că scăpau, că aveau sabia. Sabia pe care îşi petrecuse viaţa jurat să o protejeze.

Dar acum, văzând-o zăcând acolo, sângerând, murind, era singurul lucru de care îi păsa. Caitlin.

Cum zăcea pe spate pe podeaua bisericii, Caitlin a simţit lumea devenind foarte rece. A simtit o durere imensă sfâşiindu-i spatele şi stomacul, a simţit sângele părăsindu-i rapid corpul, şi, vag, a simţit mâinile lui Caleb pe faţa ei, ţinându-i capul.

S-a uitat în sus şi a văzut tavanul bisericii. Şi pe Caleb. I-a văzut faţa frumoasă, privind în jos.

Ştia că era pe moarte. Dar, în ciuda a tot, în ciuda durerii, nu a simţit multă tristeţe pentru sine. în schimb, a simtit tristeţe la ideea de a nu fi cu el.

„Caitlin," a spus Caleb, plângând în hohote. „Te rog. Nu pleca. Nu mă părăsi!"

A strigat el legănând-o înainte şi înapoi.

Caitlin s-a uitat în sus în ochii lui mari, acum o nuanţă de negru, şi a încercat să se concentreze asupra lor.

Nu pleca.

Dar nu putea.

„Caitlin", a spus el, printre lacrimi. „Vreau să ştii. Văd acum. Ştiu cine am fost împreună. în vieţile noastre trecute. Acum pot vedea totul", a spus el.

Caitlin a încercat să vorbească, a încercat să găsească cuvintele, dar coardele ei vocale se închideau. Gâtul îi era atât de uscat, şi sângele încurca totul. A încercat, dar a ieşit abia o

şoaptă.

„Ce?” a întrebat Caleb, aplecându-se mai aproape. „Spune din nou.”

El s-a aplecat jos de tot, punând urechea la gura ei.

„Transformă...mă”, a spus ea.

S-a uitat la ea cu groază, nefiind sigur dacă a fi auzit corect.

Cu ultima uncie de putere, Caitlin s-a întins şi l-a apucat de cămaşă, l-a tras cât de aproape de ea a putut.

„Transformă-mă!” a poruncit ea.

Era ultima picătură de putere pe care a avut-o.

Cum ochii îi se închideau, a simţit lumea alunecând de sub ea.

Şi ultimul lucru pe care l-a văzut a fost Caleb, apropiindu-se, mai aproape, cei doi dinţi din faţă proeminenţi, tot mai lungi şi mai lungi, în timp ce s-a aplecat.

Şi apoi ea a simţit durerea superbă în gât, când cei doi dinţi i-au perforat pielea.

Şi apoi lumea ei a fost doar întuneric.

FAPTE ŞI FICŢIUNE

FAPTE:

în Salem, în 1692, o duzină de adolescente, cunoscute sub numele de „chinuitele”, au fost afectate o boală misterioasă, care le-au făcut să devină isterice şi să acuze, în mod independent, că vrăjitoarele locale le chinuiau. Aceasta a dus la procesele vrăjitoarelor din Salem. Boala misterioasă care le-a cuprins pe aceste adolescente nu a fost niciodată explicată, până în ziua de azi.

FAPTE:

Cea mai faimoasă operă a lui Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie*, se bazează pe viaţa unei femei adevărate, Elizabeth Paine, care a trăit în Salem şi care a fost pedepsită pentru că a refuzat să dezvăluie identitatea tatălui copilului ei.

FAPTE:

Nathaniel Hawthorne a făcut mai mult decât doar să scrie despre Salem: el a trăit acolo toată viaţa, fiind un urmaş al mai multor generaţii de rezidenţi din Salem. Străbunicul lui a fost unul dintre principalii procurori în procesele vrăjitoarelor din Salem. Casa lui Hawthorne se păstrează şi a rămas intactă în Salem până în ziua de azi.

FAPTE:

în Boston în anii 1600, vrăjitoarele erau spânzurate pe dealul Beacon Common (în prezent unul dintre cele mai dezirabile cartiere din oraş).

FAPTE:

Elizabeth Paine este îngropat în cimitirul King’s Chapel din Boston. Piatra ei funerară este clar vizibilă, în primul rând de

morminte, lângă capelă.

DISPO L ACUM!

TRĂDATĂ (Cartea 3 din Memoriile unui vampir)

„Finalul pe muchie de cuţit al lui TRĂDATĂ îl va lăsa pe cititor cu răsuflarea tăiată, dorind mai mult, iar TRĂDATĂ primeşte o notă de 10 pentru ritmul alert în care este citită şi pentru povestea creativă.”
—The Dallas Examiner

în TRĂDATĂ (Cartea 3 din Memoriile unui vampir), Caitlin Paine se trezeşte dintr-o comă profundă pentru a descoperi că a fost transformată. Acum ea este cu adevărat un vampir pur-sânge şi se minunează de noile sale puteri, inclusiv capacitatea de a zbura, şi de forţa ei supraomenească. Descoperă că dragostea ei adevărată, Caleb, este încă alături de ea, aşteptând cu răbdare ca ea să-şi revină. Ea are tot ce ar putea visa.

Până când, dintr-o dată, totul o ia razna.

Caitlin este îngrozită să-l descopere pe Caleb cu fosta sa soţie, Sera, şi înainte de a-i da lui Caleb o şansă de a se explica, Caitlin îi spune să plece. Cu inima frântă, confuză, Caitlin vrea să se aşeze jos şi să moară, singura ei consolare fiind puiul ei de lup, Rose.

Caitlin găseşte, de asemenea, consolare în noul loc unde se află. Ea constată că a fost adusă pe o insulă ascunsă de pe râul Hudson – Pollepel – în mijlocul unui sabat de elita de vampiri adolescenţi, şi băieţi şi fete, 24 în total, incluzând-o şi pe ea. Ea află că acesta este un loc pentru proscrişi, la fel ca ea, şi pe când îşi întâlneşte o

nouă cea mai bună prietenă, Polly, şi începe să înveţe să lupte ca elita vampirilor, îşi dă seama că ea ar putea avea în cele din urmă un loc pe care să-l numească acasă.

Dar se prefigurează un război major între vampiri, iar fratele ei, Sam este încă undeva acolo, răpit de Samantha. Şi Kyle cel rău, mânuind acum Sabia mitică, este încă pe picior de război, şi nimic nu-l va opri din a şterge New York-ul de pe faţa pământului. Caitlin, în ciuda noii ei case, şi în ciuda faptului că şi-a găsit un nou interes amoros în evazivul vampir Blake, ştie că poate rămâne pe această insulă doar puţină vreme, până când o cheamă iar destinul ei. La urma urmei, este încă Aleasa, şi toţi ochii sunt în continuare pe ea, cerându-i să-şi găsească tatăl şi cealaltă armă care ar putea să-i salveze pe toţi.

împărţită între noii ei prieteni şi sentimentele ei persistente pentru Caleb, trebuie să ajungă la o decizie privind adevăratele ei loialităţi, şi dacă este dispusă să rişte totul pentru a încerca să-l găsească pe Caleb şi să-l aibă din nou în viaţa ei, încă o dată....

TRĂDATĂ este cartea 3 din Memoriile unui vampir (urmând după TRANSFORMATĂ şi IUBITĂ), şi totuşi, poate fi citită şi singură ca roman de sine stătător. TRĂDATĂ are peste 60.000 de cuvinte. Cărţile 4 – 10 din seria MEMORIILE UNUI VAMPIR sunt disponibile acum!

„TRĂDATĂ este o componentă minunată a acestei serii. Morgan Rice a venit cu adevărat cu o serie câştigătoare. Are un rapid ritm, e plină de acţiune, dragoste, suspans şi intrigi. Dacă nu aţi citit primele ei două romane, citiţi-le şi apoi puneţi mâna pe TRĂDATĂ!”
VampireBookSite

„TRĂDATĂ are o poveste de dragoste bună, un complot puternic, o mulţime de acţiune şi un ritm foarte alert. Morgan Rice a dus povestea la un nivel superior. Există atât de multe surprize minunate că nu veţi dori să vă opreiţi din citit până la capăt.”
—The Romance Reviews

TRĂDATĂ (Cartea 3 din
Memoriile unui vampir)

Ascultați seria MEMORIILE UNUI VAMPIR în format de carte audio! Acum disponibilă

pe:

Amazon
Audible

Ascultaţi seria MEMORIILE UNUI VAMPIR în format de carte audio!

Descarcă acum cărţile lui Morgan Rice books pe Play!

KINGS AND SORCERERS

2k

THE SORCERER'S KING

Ej&EI Z J i

aD^Jsaias

THE SURVIVAL TRILOGY

i £

■tfie Vampire journaîs

»jinnn n

Cărţi de Morgan Rice

REGI ŞI VRĂJITORI

MĂRIREA DRAGONILOR (Cartea 1) MĂRIREA VITEJILOR (Cartea 2) POVARA ONOAREI (Cartea 3) FĂURIREA BRAVURII (Cartea 4)

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)
MARŞUL REGILOR (Cartea 2)
SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3) STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4) JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)
ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6) RITUALUL SĂBIILOR (Cartea 7) CHEZĂŞIA ARMELOR (Cartea 8)
UN CER DE VRĂJI (Cartea 9)
O MARE DE SCUTURI (Cartea 10)
O DOMNIE DE OŢEL (Cartea 11) TĂRÂMUL DE FOC (Cartea 12) DOMNIA REGINELOR (Cartea 13) JURĂMÂNTUL FRAŢILOR (Cartea 14)
VISUL MURITORILOR (Cartea 15) TURNIRUL CAVALERILOR (Cartea 16) DARUL BĂTĂLIEI (Cartea 17)

TRILOGIA SUPRAVIEŢUIRII

ARENA UNU: VÂNĂTORII DE SCLAVI (Cartea 1) ARENA DOI (Cartea 2)

MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)
IUBITĂ (Cartea 2)
TRĂDATĂ (Cartea 3) PREDESTINATĂ (Cartea 4)
DORITĂ (Cartea 5)
LOGODITĂ (Cartea 6)

PROMISĂ (Cartea 7)
GĂSITĂ (Cartea 8)
REÎNVIATĂ (Cartea 9) RÂVNITĂ (Cartea 10) SORTITĂ

(Cartea 11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri şi autoarea bestsellerurilor USA Today din seria epică şi fantastică INELUL VRĂJITORULUI, cuprinzând şaptesprezece cărţi; # 1 bestseller cu seria MEMORIILE UNUI VAMPIR, care cuprinde unsprezece cărţi (şi mai urmează); seria de bestselleruri #1 TRILOGIA SUPRAVIEŢUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărţi (şi mai urmează); şi noua serie epică şi fantastică REGI ŞI VRĂJITORI, care cuprinde trei cărţi (şi mai urmează). Cărţile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediţii audio şi tipărite, iar traduceri ale acestora sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TRANSFORMATĂ (Cartea 1 din Memoriile unui vampir), ARENA UNU (Cartea 1 din Trilogia supravieţuirii), CALEA EROILOR (Cartea 1 din inelul vrăjitorului), şi MĂRIREA DRAGONILOR (Cartea 1 din seria Regi şi vrăjitori) sunt fiecare disponibile ca download gratuit de pe Google Play!

www.morganricebooks. corn pentru a vă înscrie în lista de

Despre Morgan Rice

contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicaţia, pentru a afla ultimele noutăţi, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook şi Twitter şi pentru a păstra legătura!